CYNTHIA POWELL

Vădu̇va

ALCRIS

Capitolul 1

Elizabeth Carrel intră pe ușa casei sale ținând în mână o rachetă de tenis. Era o zi toridă de august. Căldura și oboseala fizică o făceau să-și simtă gura uscată și o senzație de extenuare o cuprinse când se rezemă de ușa din lemn masiv.

– Elizabeth, tu ești? Vocea matură de femeie avea un ton autoritar.

Dându-și la o parte de pe față părul negru ca pana corbului, Elizabeth se îndreptă spre ușă și privirea vulnerabilă care se îndreptase spre pantofii sport dispăru când intră în vestibul.

– Da, Rebecca, răspunse ea neobosindu-se să se privească în marea oglindă scumpă din holul de la intrare.

La intrarea boltită a sufrageriei se opri pentru a privi cu ochii ei verzi femeia distinsă și sofisticată care se afla acolo. Părul grizonat era aranjat perfect sub o pălărie de vară decorată cu flori albastre, care se potrivea de minune cu rochia de voal cu flori bleu croită impecabil pentru a pune în evidență formele zvelte ale femeii mult mai în vârstă decât ea. O broșă

din ametiste și safire era singura bijuterie pe care o purta. O poșetă albă se afla pe masa de stejar și se asorta perfect cu pantofii de aceeași culoare.

– Credeam că ai plecat deja să iei prânzul, spuse Elizabeth.

– Aș fi făcut-o, replică Rebecca. În tonul melodios al vocii ei se simțea o oarecare urmă de reproș. Dar am trimis-o pe fiica ta acum o oră în camera ei ca să se pregătească pentru lecția de muzică și încă nu a coborât. Probabil că vei vedea tu ce s-a întâmplat.

Elizabeth îi zâmbi vag soacrei sale.

– Înțeleg.

Scările care duceau spre etajul vechii case urcau dintr-un hol de lângă antreu. Pantofii ei făceau puțin zgomot pe scările din lemn masiv pe care patina anilor le făcuse foarte lucioase. Ajunsă la ușa camerei fiicei sale, Elizabeth se opri și ciocăni o dată.

Acest lucru aduse un zâmbet ciudat pe buzele ei. Nu avea nevoie de vreo permisiune pentru a intra în camera lui Amy, dar atmosfera formală din această casă o făcea să procedeze astfel. După ce auzi un murmur de acceptare ce venea din spatele ușii, intră.

Ochii ei căpătară o notă înțelegătoare când privi silueta slabă care se uita pe geam. Revolta se citea în acea ființă, prin felul în care-și ridicase umerii.

– Bună, Amy.

Capul cu bucle brunete se întoarse când auzi vocea mamei sale și ochii căprui erau plini de supărare.

– Mamă, chiar trebuie să merg astăzi la lecție? Nu pot lipsi măcar o dată? Dacă aș fi fost bolnavă, nu m-ai fi lăsat să mă duc.

Era tentată să încuviințeze, dar se stăpâni și păși până în mijlocul camerei. Fiica ei era destul de indisciplinată și nu era cazul să-i dea motive pentru a continua în felul acesta.

– Cred c-ar fi mai bine să mergi astăzi la lecție. Vor exista alte zile în care nu te vei duce pentru că am planificat lucruri mai importante, îi explică Elizabeth.

– Eram sigură! vociferă Amy cu obrăznicie.

– Bunica te așteaptă jos.

– Stiu, rosti ea printre dinți. Dar aceste lecții, mamă! Doamna Banks mă pune să fac mereu și mereu același lucru, tot timpul trebuie să repet. Si ventilatorul acela face un zgomot oribil și nu răcorește deloc camera aceea.

– Îmi amintesc faptul că mi-ai spus că-ți place să cânți la pian, interveni cu blândețe Elizabeth, zâmbind în fața tonului certăreț pe care-l abordase fiica ei de la începutul discuției.

– Îmi place să cânt la pian, dar nu-mi plac aceste lecții și repetarea la infinit a unor partituri stupide!

– După ce o vei cânta perfect pe una dintre ele, vei trece la următoarea.

– Of, mamă! oftă Amy.

Fiica ei trecuse la un ton mai puțin arțăgos și acest lucru o făcu să înțeleagă că era de acord cu ea. De această dată, Elizabeth nu-și mai afișa zâmbetul, dar privirea plină de căldura dragostei pentru copilul ei rămase în ochi când îi ridică spre ea.

– Ar fi bine să-ți iei cărțile de muzică și să cobori, pentru ca bunica ta să nu întârzie la prânz, îi ceru ea cu blândețe.

– Cu cât plec mai repede, cu atât mai repede mă întorc, oftă din nou Amy deschizând larg ochii și părând să se resemneze ca un adult.

– Cât entuziasm! râse ușor Elizabeth și își sărută repede fiica pe frunte înainte de a-i arăta ușa cu mâna.

N-o urmă pe Amy până jos, dar rămase sprijinită de tocul ușii pentru a o privi pe tânăra care cobora sprintenă scările, înainte de a se îndrepta spre camera ei. Era un copil frumos și când va deveni femeie va fi minunată. Elizabeth se miră dintr-o dată de faptul că această ființă perfectă fusese plămădită din sângele ei. Trecuse prea mult timp pentru a-și aminti că tatăl lui Amy jucase un rol în conceperea ei.

Când Elizabeth intră în camera ei, fotografia de pe noptieră îi reaminti. Bărbatul de acolo era un străin pentru ea. Căsătoria lor durase atât de puțin din cauza accidentului de mașină în care murise. În acel moment, nici măcar nu știa că era însărcinată cu Amy. Îi era greu să-și amintească faptul că fusese vreodată măritată, atât de scurtă a fost perioada pe care o petrecuseră împreună.

Desigur, fusese măritată cu Jeremy Carrel pentru că altfel n-ar fi trăit acum în casa familiei lui. Și Amy semăna cu tatăl ei, având același păr negru și aceiași ochi căprui, dar atitudinea și personalitatea ei erau total diferite de ale lui. Jerry, care nu fusese niciodată băiatul mamei, acceptase locul și rolul pe care-l juca familia lui în societate și în conducerea afacerilor. Când Elizabeth se măritase cu el, își făcuse deja cu brio studiile și se pregătea pentru ziua în care va prelua conducerea firmei de avocatură Carrel și a holding-urilor pe care le deținea tatăl lui. Niciodată nu se revoltase împotriva îndatoririlor lui sociale așa cum făcea mai mereu Amy.

Întorcând spatele fotografiei, Elizabeth își văzu imaginea în oglinda mare dintr-un colț al camerei, montată într-o ramă mare de stejar. Tenișii de un alb imaculat accentuau și mai

mult bronzul auriu al picioarelor ei slabe. Pulpele frumoase, talia mică și apoi linia pieptului cu sânii frumoși accentuau formele adulte pe care le căpătase în decursul anilor. Nu avea nevoie să se privească în oglindă pentru a realiza că este o femeie frumoasă și că nu arăta deloc atât de bătrână pentru a avea un copil de opt ani.

Probabil, își spuse Elizabeth întorcându-și fața de la oglindă pentru a-și scoate costumul de tenis, încăpățânarea lui Amy vine din faptul că tatăl ei era de neclintit când lua o hotărâre. Și ea avea același fel de a fi. Pur și simplu nu reușise s-o facă pe Amy să-și folosească încăpățânarea într-un mod constructiv. Elizabeth se întreba dacă acest lucru nu se datora lipsei unei prezențe masculine în viața ei.

Bunicul lui Amy, tatăl lui Jerry, se stinsese repede din viață în urma unui atac de cord, în urmă cu doi ani. El nu petrecuse niciodată prea mult timp cu Amy, cu toate că locuiau sub același acoperiș. Nici fiica ei nu se arătase prea afectuoasă cu bunicul său, dar uneori Elizabeth găsea că e greu să-și dea seama exact ce se petrece în mintea propriei sale fiice.

Ezitând în fața ușilor deschise ale șifonierului, renunță la gândul de a îmbrăca o rochie și luă un capot ușor de bumbac. Faldurile lui mari și lărgimea erau mai confortabile pe o asemenea căldură și umiditate a atmosferei.

Ajunsă din nou la parter, Elizabeth se opri în bucătăria mare de modă veche pentru a-și prepara un pahar de limonadă cu gheață. Luase deja un prânz frugal cu partenera de tenis și prietena ei, Barbara Hopkins.

După ce intră în sufragerie, Elizabeth se opri puțin și se îndreptă cu un zâmbet spre pianul din micul alcov. Își trecu ușor degetele pe clapele de fildeș, amintindu-și de propria

revoltă din copilărie împotriva gamelor plicticoase. Amy părea să aibă talent la pian și un entuziasm care semăna mult cu al ei. Nu o forțase niciodată pe Amy să facă un lucru care nu-i plăcea. Punând paharul pe pian, începu să cânte cu precizie acordurile unei melodii. Își reaminti recitalul de pian la care-l întâlnise pe Jeremy Carrel. Aproape toată lumea renunțase la gândul aceasta că se va însura vreodată. Când văzuse admirația din ochii lui întunecați, știuse că există o speranță. Dacă își juca toate cărțile așa cum trebuie, își spusese atunci Elizabeth, se putea mărita cu cel mai convins celibatar… și, de fapt, asta și avusese de gând să facă. Îi fusese extrem de ușor să se îndrăgostească de Jeremy.

Mary Elen Simmons, mătușa care o crescuse după moartea părinților ei, de la vârsta de unsprezece ani, nu fusese total de acord cu această căsătorie. Insistase asupra faptului că la șaptesprezece ani Elizabeth nu ar avea de unde să-și dea seama că vrea să-și petreacă tot restul vieții cu Jeremy Carrel și se temea că nepoata ei era mai mult impresionată de condiția lui socială decât îndrăgostită de el ca persoană. De fapt, Elizabeth nu se mai gândise la toate aceste lucruri până în acest moment.

Ciudat. Degetele ei începură o melodie lentă, cu o notă romantică. Oare de ce își amintea dintr-o dată aceste lucruri care se întâmplaseră cu mulți ani în urmă? Până acum nu-și pusese problema dacă fusese sau nu cu adevărat îndrăgostită de Jerry. Era o întrebare care nu putea avea un răspuns exact.

O cuprinse din senin o senzație de neliniște. Degetele îi căzură pe clape făcând un zgomot deranjant. Se înfurie pentru că-și pierduse timpul visând cu ochii deschiși în loc să studieze piesele de teatru când găsise un moment prielnic.

Îndreptându-se spre marginea băncii pianului, Elizabeth își luă paharul cu limonadă. Ținându-l bine în mână, se întoarse pentru a se ridica și îngheță. Cineva se rezema de tocul de lemn al ușii arcuite din sufragerie.

Pe șira spinării îi treceau fiori reci din cauza acestei apariții – un bărbat care purta o cămașă largă bleu pe jumătate descheiată, ca pentru a lăsa să se vadă pieptul musculos și bronzat. Picioarele lungi erau acoperite de pantaloni subțiri, probabil albaștri, dar prea plini de praf pentru a le putea distinge cu exactitate culoarea. Barba nerasă îi întuneca figura. Pe umăr avea un balonzaid și lângă el, pe podea, se afla o geantă mare, foarte uzată. Avea părul lung, de culoarea tutunului. Ochii căprui-aurii o urmăreau pe Elizabeth cu un interes vag.

– Ce cauți aici? întrebă ea speriată, amintindu-și cât de izolată era casa de oraș.

– Concertul s-a terminat? întrebă el cu o voce aspră și adâncă.

Ea se ridică în picioare și reuși să-și facă vocea tremurândă să sune rece și poruncitor.

– Nu ai nici un drept să intri în această casă. Îți sugerez să pleci imediat, înainte să anunț autoritățile. Bărbatul zâmbi și rămase în locul unde se afla. Dacă îți cauți o slujbă, nu vei găsi nimic de făcut aici. Autostrada se află la un kilometru, în josul drumului. Îți dau cinci secunde ca să pleci, după care voi suna la poliție.

Dregându-și vocea, se îndreptă spre telefon și ridică receptorul. Se aștepta ca în orice secundă el să scoată un pistol sau un cuțit ca s-o amenințe.

– Nu mă așteptam la o primire prea călduroasă, zise el, dar m-am gândit că cel puțin voi primi ceva de mâncare.

– Ar fi mai bine să pleci, spuse ea făcând prima cifră și ignorându-i comentariul.

– Te vei simți ca o proastă, surioară. E interesant să vezi un Carrel înroșindu-se, chiar și unul care a dobândit acest nume prin căsătorie, o tachină el cu blândețe.

Elizabeth rămase trăsnită; ochii ei verzi îl studiau cu atenție pe străinul rezemat de tocul ușii, sigur de sine și deloc intimidat de tratamentul pe care i-l aplicase ea. Nu-l cunoștea, dar el părea s-o cunoască, sau măcar să știe care este legătura ei cu familia Carrel.

– Cine ești? îi ceru ea să se prezinte, în timp ce degetele îi rămăseseră încleștate pe receptor.

– M-am schimbat chiar atât de mult în ultimii ani? întrebă el ridicând zeflemitor o sprânceană. Eu te-aș fi recunoscut imediat oriunde. Îmi plac hainele tale de văduvă. Jerry te-a plăcut întotdeauna în bleu.

Aproape că scăpă receptorul din mână.

– Jed? șopti ea, nevenindu-i să creadă.

– El și numai el, îi confirmă el sprijinindu-se acum de ușă. Ai crezut că am murit?

– N-am avut vești de la tine… începu Elizabeth, după care făcu o pauză. Jed, tatăl tău… a avut un atac de cord acum doi ani. A… a murit. Nu găsise o cale de a-i spune acest lucru pe ocolite.

– Casa nu s-a schimbat prea mult, comentă el, în timp ce ochii i se plimbară prin camera spațioasă pentru ca apoi să revină la ea. Am auzit de tata, spuse el mai târziu și emoția era foarte puțin vizibilă pe fața lui nerasă. Am primit o scrisoare a mamei acum un an. Nu mai avea rost să mă întorc în acel moment.

– De ce… te-ai întors? îl întrebă ea.

El se strâmbă.

– Nu e frumos să pui astfel de întrebări, Liza.

– Elizabeth, îl corectă ea automat și el râse.

– Văd că încă mai lupți pentru locul tău în societate.

– Nu-mi place numele de Liza. Sună…

– Comun era adjectivul pe care l-ai folosit întotdeauna, îi reaminti el. La scurt timp după ce te-ai logodit cu fratele meu, ai încercat să pari o tânără doamnă înțepată și sofisticată pentru a o impresiona pe mama. Te-ai supărat foarte tare când ți-am spus așa în fața lor.

– Îmi amintesc. Se încruntă și-și feri ochii de privirea lui cercetătoare.

– Unde este mama?

– Ia prânzul în oraș, replică Elizabeth.

– Desigur, e joi, nu-i așa? Uitasem că-și face apariția în anturajul ei în fiecare zi de joi. Zâmbi strâmb, într-o atitudine cinică și deloc apreciativă.

– Dacă vrei să te schimbi, camera de lângă scări este liberă. Îți poți lăsa lucrurile acolo. În baie sunt prosoape curate.

Expresia lui nu se schimbă.

– Este un mod subtil de a-mi spune că ținuta mea nu este deloc prezentabilă? o tachină evaziv Jed Carrel. Afară e arșiță și am mers mult prin praf.

– Vrei să spui că ai venit pe jos din oraș? întrebă ea, surprinsă.

El își privi pantofii și pantalonii plini de praf.

– Picioarele mele erau singurul mijloc de transport disponibil. Cred că toate taxiurile au fost ocupate de doamnele care, fiind prietene cu mama, mergeau la același prânz.

– Puteai aștepta, murmură automat Elizabeth.

– Eram nerăbdător să ajung. Vechea mea cameră de sus e folosită?

– Este a lui Amy acum, spuse ea mirată, de felul în care îi vorbea. Nu se întâlniseră decât o dată. Erau ca doi străini, oare de ce se aștepta ca ea să-l primească extraordinar de bine?

– Amy? o întrebă Jed ridicând sprâncenele mirat.

– Fiica mea, zise ea ridicându-și bărbia ca pentru a-i apăra drepturile.

El zâmbi din nou cinic.

– Ah, da, încuviință el. Îmi amintesc faptul că Jerry te-a lăsat cu un copil. Amy era numele bunicii mele.

– După ea i-am pus numele, admise Elizabeth.

– Mamei i-a plăcut asta. Sau a fost sugestia ei?

Tonul lui era jignitor, dar Elizabeth nu observă asta.

– Am luat în discuție mai multe nume înainte de nașterea lui Amy. Se întoarse spre el. Vrei să-ți pregătesc un prânz ușor?

– Micul dejun, te rog, îi ceru el repede. Încă nu m-am obișnuit cu schimbarea de fus orar. Pentru mine, acum e mâine dimineață. Îmi ajunge o omletă cu pâine prăjită.

Își luă geanta și păși cu ușurința unei pisici pe scara ce ducea la etaj. Elizabeth îi urmări statura atletică. După aproape nouă ani, nu putea fi învinuită că nu se așteptase să-l vadă pe fratele soțului ei sau pentru că uitase practic de existența acestuia. În ultimii ani, numele lui nu mai fusese deloc menționat, poate doar o dată când Rebecca, mama lui, dorise să-l anunțe de moartea tatălui.

Nu primiseseră decât trei ilustrate de la el din câte își amintea Elizabeth, cu propoziții scurte, și care aveau tim-

bre din porturi străine, din insulele Pacificului și din sud-estul Asiei. Aproape că-i uitase numele și de existența lui.

Elizabeth fusese firesc îngrijorată când îl întâlnise pe Jeremy și aflase că acesta avea un frate mai tânăr cu doar un singur an. Jed era un tip sălbatic, spuneau bârfele, exmatriculat din școli, ignora orice principiu și etică a comportării în societate, neputând fi admis în cercurile pe care le frecventa familia lui.

Ea fusese interesată numai de Jeremy. Escapadele fratelui lui nu aveau nici cea mai mică însemnătate pentru ea. Dacă s-ar fi gândit cumva la el, ar fi făcut-o numai dacă ar fi fost îngrijorată că el nu va fi de acord cu intrarea ei în familie. Știuse întotdeauna că, pe undeva, familia lui Jeremy nu fusese de acord cu mariajul lor și că această căsătorie nu ar fi avut loc dacă ea n-ar fi folosit toate atuurile pentru a-l face să se îndrăgostească de ea.

Fără a realiza ce face, Elizabeth se întoarse în bucătărie, reamintindu-și evenimentele din trecut, retrăindu-le așa cum i se întâmplaseră înainte de apariția neașteptată a lui Jed. Acum își concentră atenția asupra singurei întâlniri cu el.

Avusese loc după o zi sau două de la cererea în căsătorie făcută de Jeremy. Îi mai întâlnise o dată pe părinții lui când dansaseră într-un club pe care aceștia îl frecventau. După ce o ceruse în căsătorie, fusese invitată la cină. Elizabeth era îngrijorată pentru că Jeremy nu-i dăduse încă un inel de logodnă și acest lucru putea avea multe semnificații.

Când ajunseseră în această casă era un pachet de nervi și era îngrozită că va spune sau va face vreun lucru greșit. Jeremy n-o încurajase prea mult și cu fiecare pas pe care-l făceau spre ușa casei lui, devenea mai tăcut. Părinții lui și Jed se aflau în

sufragerie, așteptându-i. Atmosfera ostilă o deranjase pe Elizabeth. Era sigură că această animozitate se datora prezenței ei. Abia după un timp realiză că de fapt era din cauza lui Jed.

Jeremy fusese tăcut un timp, nu tăcut în sensul dezaprobator, ci păstrând un amuzament cinic. Cu toate că nu-i spusese nimic referitor la asta, Elizabeth avea convingerea că acordul sau dezacordul părinților lui față de fata cu care dorea să se însoare nu-i va afecta în nici un fel decizia și găsea acum amuzant faptul că Jeremy privise cu dezinteres această întâlnire. În acel moment, Elizabeth fusese furioasă că el nu putea înțelege faptul că ea dorea acordul lor.

În afara unei felicitări și a unor comentarii anoste din timpul cinei, Jed nu i se adresase direct pentru a face conversație. Nu-i păsase de acest lucru. De fapt, fusese bucuroasă că el nu-i distrăsese atenția și că astfel părinții lui nu aveau ce comenta. Avea senzația ciudată că el își dăduse seama că nu era de partea lui și știa foarte bine de ce se întâmplase acest lucru.

După ce băuseră cafeaua în sufragerie, o voce lăuntrică îi spusese că era timpul să se retragă puțin, discret, pentru ai oferi lui Jeremy ocazia de a discuta în particular cu părinții lui; zâmbetul aprobator pe care-l zărise pe fața lui Jeremy când ea se scuză pentru a merge la toaletă îi spusese că făcuse un lucru nimerit.

Își pieptănă părul, își refăcu machiajul și întârzie cât îndrăzni de mult înainte de a străbate holul și spunându-și că lăsase să se scurgă destul timp. Jed se afla în hol. Ceva din atitudinea lui o preveni pe Elizabeth că nu era bine să-l ocolească.

– Așadar tu ești îngerul plin de virtute care l-a capturat pe burlacul meu frate, murmură el încet pe un ton zeflemitor. Pentru mine, semeni mai mult cu o vrăjitoare brunetă.

Nervii ei se încordaseră pentru că nu știa cum să dea o replică potrivită acestui comentariu. Fusese unul din acele momente neplăcute când în minte nu-i venea nici un răspuns potrivit.

Un zâmbet slab îi apăru pe buze.

– Cred că Jeremy se întreabă unde sunt. Scuză-mă.

Atingerea ușoară a mâinii lui pe brațul ei o făcu să se oprească.

– Nu te deranjează faptul că stau toți trei în sufragerie, discutând dacă să-ți acorde sau nu îndoielnica favoare de a deveni membru al familiei Carrel? o întrebă el oftând.

– Nu mă voi mărita cu Jeremy fără acordul părinților lui, răspunse ea cu o expresie care spunea că ar fi nebună dacă ar face altfel.

– Câți ani ai? Ochii lui neobișnuiți, căprui-aurii, se îndreptară spre figura ei ovală, cercetând-o curios.

– Șaptesprezece. Sunt destul de matură pentru a ști ce gândesc, i-o aruncă Elizabeth, apărându-se.

– Și ești îndrăgostită de ideea de-a deveni doamna Jeremy Carrel, constată zeflemitor Jed.

– Mai mult decât orice îmi doresc să devin soția lui. Îl iubesc.

– Dar nu te-ai căsători cu el dacă părinții mei n-ar fi de acord.

– Desigur, răspunse ea.

– Nu cred că-l iubești cu adevărat pentru că dacă ar fi așa, ai face tot ce-ți stă în puteri pentru a-l avea și nu ai ține cont de hotărârea alcuiva cu privire la căsătoria voastră.

– Este viața mea și hotărârea mea, care nu te privesc pe tine! El ridică sprâncenele în fața înverșunării ei.

– Nu te căsători cu el, Elizabeth. În tonul lui era un avertisment. Nu te lăsa prinsă de așa-zisa strălucire a numelui Carrel și nu face o greșeală pe care o vei regreta.

– Nu crezi că anticipezi? îl întrebase ea uimită. E posibil ca părinții tăi să nu fie de acord cu această căsătorie.

– Ah, vor fi de acord, spuse el zâmbind cinic. Moralistul meu tată te vede ca pe o ființă pură, neatinsă de nimeni și ți-a investigat amănunțit toată viața pentru a fi mai mult decât sigur că nici un scandal nu e legat de numele tău. Mama te apreciază pentru marea atenție pe care ai acordat-o activităților ei. S-a decis deja că va putea să te modeleze ca pe nora pe care și-a dorit-o întotdeauna, ca pe una dintre marile ei dorințe, care este și a lui Jeremy.

– Nu e un mod prea plăcut de a vorbi despre părinții tăi.

– Adevărul este mai întotdeauna neplăcut, Liza.

– Numele meu este Elizabeth. Nu-i plăcea faptul că el îi scurta deliberat numele. Nu-mi plac prescurtările de nume. Sunt prea comune.

– Și numele Elizabeth are conotații regale, nu-i așa? o tachină Jed. Iartă-mă că nu mi-am dat seama de asta.

– Iartă-mă că îmi imaginez cu greu că tu și Jeremy puteți fi frați, i-o întoarse acru Elizabeth.

– Nu te scuza pentru asta. Așa a fost încă din ziua în care m-am născut. Am auzit mereu întrebarea: de ce nu poți fi și tu ca fratele tău? Jed râse amar. Am făcut multe valuri, dar nu am nici cea mai mică intenție să mă schimb. Nu-l plac pe Jerry. Nu am de gând să mă mulțumesc să stau în umbra tatălui meu.

– Așa că îl condamni pe Jeremy pentru că are de gând să conducă firma tatălui tău, replică ea plină de răceală.

– Nu l-aș condamna dacă asta ar fi ceea ce-și dorește.

– Pui la îndoială hotărârea lui?

– În același fel în care pun la îndoială hotărârea ta, replică el.

– Știu exact ce-mi doresc. Vreau să mă mărit cu Jeremy, spuse Elizabeth hotărâtă.

– Chiar așa?

Degetele lui îi prinseră bărbia și o ridicară. Ochii ei verzi se măriră de surpriză când îi priviră fața extrem de aproape de a ei. Acțiunea lui bruscă o luase prin surprindere și nu reușise să protesteze sau să se îndepărteze. Nici măcar nu fusese pregătită pentru a respinge sărutul lui pasional, apăsat și posesiv care aprinsese un foc ciudat în vinele ei. Lipsa de experiență nu făcuse decât s-o sperie. După ce buzele care-o apăsau se retraseseră, Elizabeth nu reușise decât să-i privească fix ochii căprui-aurii care păreau satisfăcuți, asemeni celor ai unei pisici care se joacă mândră cu șoarecele pe care l-a prins.

– Mă îndoiesc de faptul că Jeremy te-a sărutat așa vreodată, Liza, zâmbise Jed zeflemitor. Simțurile lui sunt prea sever controlate pentru a-i permite asta.

– Sper că nu e așa, șoptise Elizabeth cu respirația întretăiată și cu pulsul accelerat.

Se sărutase cu Jeremy de multe ori. Fuseseră sărutări care îi satisfăceau dorințele. Dar niciodată nu avusese senzația că era pe cale să fie sedusă.

– Jeremy mă respectă prea mult pentru a mă trata în acest fel, adăugase ea nervoasă, cu toate că vocea îi tremura.

– Asta vrei de la el? Respectul și numele Carrel? Râdea de tinerețea și inocența ei, dar ea n-avea puterea să-l oprească. Va face dragoste cu tine, știi asta.

– Dar cu blândețe și considerație. Începuse să roșească în fața acestei discuții care devenise mult prea intimă.

– Sper că într-o zi, Liza, vei fi destul de cinstită pentru a-mi spune ce ți-ai dorit cu adevărat. Vocea lui suna ca și cum îi părea rău pentru ea.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel? Cum îndrăznești să mă tratezi în acest fel? izbucnise ea, mai nervoasă acum pentru că simțise că lui îi era milă de ea.

– Va trebui să te trezești, micuță Liza. Jeremy nu e bărbatul potrivit pentru tine, insistase Jed , arătându-și amuzamentul în fața temperamentului ei necontrolat.

– Ce se întâmplă aici? Jeremy apăruse vizibil agitat, la capătul coridorului, privindu-i acuzator cu ochii lui întunecați pe Jed și pe Elizabeth.

Simțindu-se vinovată, se eliberă de mâna lui care acum se afla lângă gâtul ei și o mângâia cu blândețe. Îi era teamă că Jeremy va înțelege greșit și va interpreta altfel întâlnirea ei întâmplătoare cu fratele lui.

– Tocmai aveam de gând să mă întorc… începuse ea să explice, dar Jed o întrerupsese.

– Da, așa este, încuviință el, dar eu am oprit-o înainte de a se grăbi să vină sub aripa ta protectoare. Am vrut să fiu primul care sărută mireasa. N-am vrut ca ea să aibă vreun dubiu că nu am de gând s-o primesc cu brațele deschise în această casă.

Exagerarea lui Jed la ultimele cuvinte nu făcuse decât să declanșeze o furtună pe fața lui Jeremy. Elizabeth simțise că făcea în mod deliberat acest lucru. Nu dorea decât să-și enerveze fratele.

– Stai departe de Elizabeth, Jed, îl avertizase Jeremy.

– Atunci pot măcar s-o felicit. Jed se întorsese spre Elizabeth care era încă prea uimită pentru a se mișca sau pentru a zâmbi. Verdictul a fost dat și totul va deveni realitate. N-aș aștepta un tratament prea bun dacă aș fi în locul tău, Liza. Familia Carrel nu iartă prea multe… știu asta din propria experiență.

– Elizabeth, vino aici! îi ordonase Jeremy crispat.

Când începuse să se îndrepte spre el, văzuse cum Jed îi transmite un mesaj tăcut din ochii aurii, repetându-i din nou că face o greșeală. Replica ei fusese să alerge în brațele lui Jeremy, lăsându-l să-i cuprindă umerii și aruncându-se la pieptul lui, zâmbindu-i fericită și cum toată enervarea lui dispare la fel de repede cum apăruse.

Apoi ochii negri ai lui Jeremy se întorseseră spre fratele lui care rămăsese singur la câțiva metri de ei, cu o expresie pe jumătate ascunsă de genele lăsate, folosite ca un scut.

– Mama a sugerat că pentru a păstra aparențele va trebui să fii cavaler de onoare, îl anunțase Jeremy.

– Presupun că ar trebuit să mă simt onorat pentru că am fost inclus în toată festivitatea. Crezi că dacă mi se oferă un rol important îmi voi schimba în vreun fel purtarea? îl tachinase Jed.

– Ți-am adus numai la cunoștință dorința noastră, constatase enervat Jeremy.

– Aș vrea să fii cavalerul meu, mi-ar face plăcere. Tu ești cel care trebuie să accepte sau să refuze.

Fără să răspundă, Jed le întorsese spatele și plecase.

Capitolul 2

Aceste amintiri neașteptate o făcură să retrăiască toate acele momente și incidentul pe care-l uitase de mult. Elizabeth își apăsă degetele pe buze fără să-și dea seama. Privind în urmă, nu mai era speriată de sărutul lui Jed. Această descoperire era ciudată, pentru că avea o părere destul de proastă despre comportamentul lui.

Jed nu fusese cavaler de onoare la nunta lor. De fapt, la câteva zile după ce-l cunoscuse, Jeremy îi spusese că plecase fără să-și anunțe destinația. Cu toate că nu mai adăugase nimic, Elizabeth înțelesese că Jeremy dorea ca fratele lui să plece cât mai departe, într-o lungă călătorie. Fusese surprinsă că și părinții lui împărtășeau aceste gânduri; nu le destăinui această mirare, dar se simțise și ea ușurată că Jed nu se afla în preajmă.

Aparent, Jeremy era aproape cu un cap mai înalt decât Jed. Era mai atletic și avea un corp musculos, spre deosebire de Jed care era slab. După judecata lui Elizbaeth,

Jeremy era cel atrăgător, cu o figură ce avea trăsături puternice, dar fine, care-l făceau să pară mult mai tânăr.

La douăzeci și trei de ani, Jed avea trăsături aspre pe care anii păreau să le fi accentuat, făcându-l să pară cinic și rău. Apoi exista și încrederea lui în propria persoană care o făcuse pe Elizabeth să se simtă naivă, neexperimentată și în nesiguranță. Știuse că va deveni o soție prezentabilă în societate pentru Jeremy, așa cum acesta își dorea, dar gândul că Jed îi era cumnat o făcea mereu să tremure. Apoi el plecase, luând cu el toată teama și incertitudinea pe care ea le simțea.

Acum Jed se întorsese. De ce? Era o întrebare fără răspuns, una pe care el o evitase cu succes când ea îl chestionase. Dacă s-ar fi întors după moartea lui Jeremy sau a tatălui lui, Elizabeth ar fi înțeles. Dar acum i se părea că se întorsese cu un anumit scop. Nu-și putea spune că în sfârșit simțea o oarecare loialitate față de familia lui sau că se întorsese mânat de dorul casei în care se născuse.

Dacă ar fi avut vreunul din aceste motive, n-ar fi apărut ca un vagabond, murdar și nebărbierit. Nu, dacă sperase să intre din nou în grațiile mamei lui ca singurul bărbat din familie, și-ar fi făcut apariția într-o manieră mult mai prezentabilă. Și-ar fi cheltuit și ultimul ban pentru a deveni prezentabil pentru familia Carrel și nu ar fi venit pe jos, cărând o geantă ponosită în spate, nebărbierit și neîngrijit.

– Dau un bănuț pentru gândurile tale… sau mă costă mai mult pentru a afla ce gândește un Carrel?

Elizabeth clipi de câteva ori când îi întâlni ochii cu sclipiri aurii care semănau cu cei ai unei pisici, ca și toată înfățișarea lui Jed Carrel, care avea aroganța insinuantă a unei feline.

– Nu… Respiră adânc pentrtu a-și calma pulsul accelerat. Nu merită nici măcar un bănuț.

– Omleta mea? întrebă Jed, mirat că ea continuă să-l privească.

– Imediat. Se îndreptă repede spre frigider, abia luându-și ochii de la transformarea care se petrecuse cu el într-un timp atât de scurt. Barba dispăruse, lăsând să se vadă bărbia frumoasă și pometii proeminenți. Mirosul frumos al after-shave-ului plutea pe lângă nasul ei. Părul lui de culoarea tutunului era ud de apa dușului și era ondulat natural, iar cele câteva șuvițe care-i cădeau pe frunte îl făceau și mai atrăgător.

Dar, din nou era impresionată de masculinitatea lui și îngrijorată că nasturii cămășii lui albe erau pe jumătate desfăcuți și mânecile erau scurte. Pielea bronzată a brațelor era întinsă pe mușchii lui, iar părul negru, creț, conferea o nuanță mai închisă a pieptului de asemenea bronzat. Toate aceste lucruri îl făceau mai atrăgător ca niciodată. Ea își spuse atunci că și când era îmbrăcat în costum arăta la fel de puternic și dădea impresia maculinității întruchipate.

Îi era greu să lucreze cu aceeași eficiență pe care o avea întotdeauna în bucătărie, cât timp ochii lui îi studiau fiecare mișcare. Elizabeth se forța să-și concentreze atenția asupra a ceea ce făcea.

Privi spre scaunul pe care el se așezase și-l întrebă:

– Vrei omletă simplă, cu brânză sau cu șuncă?

– Simplă e foarte bine, răspunse Jed.

Așteptă până când ea îi servi omleta și pâinea prăjită înainte de a continua conversația.

– Unde este fiica ta? întrebă el.

– În oraș cu Rebecca. Are lecție de pian imediat după prânz.

– Cântă la fel de bine ca mama ei?

Întrebarea o surprinse pe Elizabeth. Pentru o clipă, îi fu greu să-și dea seama că Jed se referea la ea.

– Este începătoare. Luă cana mare de cafea și-și turnă o ceașcă, neținând cont că aceasta era prea fierbinte pentru o zi atât de călduroasă. Ia lecții de pian de mai puțin de un an. Dar merge foarte bine.

– Seamănă cu tine?

– Nu, seamănă mai mult cu tatăl ei.

– E păcat, ripostă Jed.

– De ce te-ai întors? Ochii ei verzi se întoarseră repede pentru a-i întâlni privirea.

– Trebuie să existe vreun motiv?

– Da, zise ea respirând adânc, lăsându-l s-o privească fix în ochi pentru un timp care i se păru interminabil, înainte ca el să-și întoarcă atenția spre farfuria de pe masă. Nu pot să cred că te-ai întors numai pentru că aceasta este casa ta.

– Nu desconsidera dorul de locul natal. Poți să te desprinzi de rădăcini, dar vei trăi mereu amintindu-ți de ele, replică Jed.

– De aceea te-ai întors? întrebă ea, încă neacceptându-i răspunsul ambiguu.

– Din acest motiv am venit înapoi, încuviință el. Dar cred că m-am întors în America pentru că simțeam nevoia de civilizație.

– Când vei pleca?

– Poate mâine. Poate niciodată, oftă el mușcând cu dinții albi din pâinea prăjită.

– Nu înțeleg de ce te-ai întors tocmai acum. Își îndepărtă șuvițele de păr care-i cădeau pe față în timp ce simțea cum începe s-o doară capul.

– Probabil că nu știi nici de ce am plecat, nu-i așa? Buzele lui încordate se destinseră într-un surâs.

– Știu că te-ai certat cu părinții tăi, mărturisi Elizabeth.

Jed împinse la o parte farfuria goală din fața lui.

– Toată viața mea am avut parte de certuri și discuții în contradictoriu cu ei. În prostia mea, am crezut că-i voi putea face pe părinții mei să înțeleagă că tot ceea ce-mi doresc este să-mi duc viața după propriile mele principii. Când tu și Jeremy v-ați logodit, eu fusesem deja exmatriculat de la trei școli de avocatură. Tatăl meu mi-a spus în acea seară că și-a folosit influența și banii pentru ca să fiu primit la altă școală de avocați. A refuzat să accepte faptul că nu vreau să devin avocat și că nu vreau să iau parte la afacerile familiei. După câteva zile, am plecat.

– Înțeleg, murmură ea.

– Mă îndoiesc. Vocea lui era din nou zeflemitoare. Acest lucru o făcu să-și ridice repede capul. Ca să-ți spun adevărul, nu mă așteptam să te găsesc aici la întoarcere.

– Unde credeai că voi fi? râse scurt Elizabeth, plină de confuzie.

– Credeam că te vei recăsători. Ești o femeie frumoasă. Era mai mult o constatare decât un compliment. Nu pot să cred că n-au existat oferte.

– N-am avut prea multe întâlniri de la moartea lui Jeremy, și n-a existat nici o relație de lungă durată. Elizabeth îi întoarse spatele și încercă să schimbe subiectul. Vrei cafea?

– Te rog.

Când îi așeză cana în față, Jed o întrebă:

– De ce ai evitat să ai o relație de lungă durată?

– N-am evitat, răspunse ea nervoasă din cauza tonului zeflemitor cu care îi vorbea. Pur și simplu n-am avut prea mult timp liber. Când ai copii nu prea mai ai timp pentru tine.

– Poți aranja să ai destul timp liber dacă asta îți dorești cu adevărat, observă el. Jerry n-a fost capabil să-ți trezească o asemenea dorință?

Întrebarea lui neobrăzată o făcu să ridice mândră bărbia.

– Am fost foarte fericiți împreună, îl anunță Elizabeth, enervată și înfiorată. Probabil că de aceea nu am fost interesată de altcineva.

– Îți place să fii frumoasa văduvă Carrel și să provoci bărbații să te întâlnească pentru a-ți câștiga favorurile? o chestionă Jed cu o blândețe prefăcută. Sau ți-e frică de faptul că vreun bărbat îți va arăta cât de rece era Jerry? Îi privea atent buzele, ca și cum ar fi evocat amintirea sărutului lui.

Elizabeth se îndepărtă ezitând de masă și se îndreptă spre bufet pentru a pune cana acolo.

– Jeremy nu era deloc rece și am o fiică ceea ce-ți poate demonstra acest lucru. Întrebările tale au devenit prea personale și depășesc limita bunului simț.

– Abilitatea de a procrea nu indică și capacitatea unui bărbat de a trezi dorințele unei femei, râse el cu aroganță. Respectul și tandrețea lui au fost atât de satisfăcătoare pe cât ai crezut la început?

– Da! exclamă ea nervoasă.

– Cinstit? o provocă ușor Jed și ea realiză că acum el se afla chiar în spatele ei.

– Da, cinstit, declară hotărâtă Elizabeth. Enervarea îi cuprindea toată ființa și era gata să izbucnească. Nu te-ai schimbat deloc, Jed. Îmi amintesc aroganța ta și insultele pe care mi le-ai aruncat când ne-am întâlnit, și văd că anii care au trecut nu le-au alterat deloc. Ai încercat să mă întorci împotriva lui Jeremy atunci, și acum faci același lucru, cu toate că el nu este aici pentru a se apăra. Găsesc acest lucru dezgustător și te compătimesc!

– Când te-am revăzut, mi-am adus și eu aminte de prima și singura noastră întâlnire, răspunse el serios și gânditor. Erai o făptură tânără, extrem de atrăgătoare, tentant de inocentă și care se făcea dorită. Însă gândindu-mă mai bine, mi-am spus că erai destul de matură și deloc inocentă, dar te vedeam tot ca pe o fetiță lipsită de experiență. Ca femeie... Vocea lui deveni înceată și mângâitoare... Ești și mai atrăgătoare decât fetița de acum câțiva ani.

– Încetează! Voia să-și astupe urechile pentru a nu-i mai auzi vocea, dar îi era imposibil.

– Privind înapoi, am plecat și din cauza ta. În acea noapte nu mi-am dorit decât să te sărut din nou, cu toate că știam că te speriasem. Văd că și acum te sperii. Mâinile lui se aflau acum pe brațele ei moi. Tremuri.

Ea închise ochii pentru a se opri să răspundă atingerii lui.

– Din cauza dezgustului, murmură ea îngrijorată, simțind nevoia să explice motivele emoției sale.

– Oricum, mi-ai dat un motiv în plus pentru a pleca. În vocea lui era puțin amuzament. Dacă rămâneam, probabil că n-aș fi reușit să rezist tentației de a face dragoste cu tine, chiar dacă ai fi devenit soția fratelui meu. Acum… Jed îi mângâie brațele și-și lăsă degetele să-i cuprindă încheieturile delicate ale mâinilor. O trase de umeri și o lipi de pieptul lui. Acum te pot îmbrățișa în acest fel și-mi pot îngropa fața în părul tău negru, ca mătasea. Elizabeth oftă șocată, în timp ce el făcea ceea ce spusese. Și…

– Lasă-mă în pace! Încercă să se îndepărteze de respirația lui care îi mângâia urechea.

Acum buzele lui se aflau lângă obrazul ei, apoi lângă gât și păreau să surâdă mulțumite. Elizabeth descoperi că Jed găsea amuzantă această situație, știind că ea nu va fi capabilă să se elibereze din brațele lui puternice de bărbat.

– Elizabeth! Vocea uimită și mustrătoare veni din ușa holului.

Obrajii i se înroșiră în timp ce Jed o elibera încet, ochii lui frumoși privind-o amuzați de stânjeneala ei când își privi soacra. Jed nu se întoarse imediat, ci rămase cu spatele la mama lui.

– Rebecca… începu Elizabeth luptând pentru a-și recăpăta calmul și pentru a trece peste senzația absurdă că făcuse un lucru pentru care trebuia să se simtă vinovată.

Rebecca Carrel începu să vorbească, profund indignată.

– Ce crezi că faci printr-o astfel de comportare, Elizabeth? Dacă era Amy cea care venea aici și te vedea în brațele acestui străin? Cine este acest…

– Bună, mamă. Jed se întoarse și vorbi înainte ca ea să-și termine seria de întrebări care o blocaseră pe Elizabeth.

Rebecca rămase cu gura căscată de uimire, iar sprâncenele îi erau arcuite într-un fel care nu exprima deloc bucuria de a-și revedea fiul întors după mult timp acasă.

– Fratele și tatăl tău sunt în mormânt de destul de mult timp, Jed. De ce te-ai obosit să te întorci tocmai acum? îl întrebă ea cu asprime.

Linia fermă a buzelor lui se tranformă într-un zâmbet rece.

– Ar fi trebuit să fiu surprins de primirea iubitoarei mele mame, răspunse el cinic. Nonșalant, se îndreptă spre ea și o sărută zeflemitor pe obraz.

– Cât timp ai de gând să rămâi aici? Sau ești numai în trecere?

Expresia mamei lui era rigidă, controlată.

– Nu mi-am făcut nici un plan, oftă Jed întâlnindu-i privirea întunecată.

– Nu pot să cred, spuse Rebecca fără a-i aproba răspunsul. Tatăl tău și cu mine am făcut tot ce am putut pentru a te pregăti pentru o viață decentă, iar tu ai dat cu piciorul la tot ce ți-am oferit, chiar și la șansa de a absolvi un colegiu. Ai refuzat aceste lucruri ca și cum tu le știai mai bine pe toate, și n-ai vrut să ne asculți. Pentru ce-ai făcut toate astea? Ce-ai realizat de când te tot învârtești prin Pacific?

Tot ceea ce văzu Elizabeth pe figura lui Jed era controlul ferm al nervilor lui și încleștarea maxilarelor. Suporta tirada mamei sale fără a arăta vreo emoție și fără s-o întrerupă.

– Nu m-am întors pentru a mă certa din cauza lucrurilor pe care le-am făcut în trecut, fie ele bune sau rele, mamă, replică el calm. Cred că am vrut să mă întorc după ce am propria mea avere. Când am primit scrisoarea pe care mi-ai trimis-o cu un an întârziere, am realizat că tata e mort și am prea mult din mândria familiei Carrel pentru a mă mai gândi la trecut și a-l învinovăți de ceva. M-am întors pentru a face pace cu tine, mamă.

Urmă din nou acea privire lungă pe care și-o aruncau măsurându-se. Elizabeth își ținu respirația fără să-și dea seama, crezând în sinceritatea din vocea lui Jed, dar neștiind cum va reacționa mama lui.

– Poți sta în camera de lângă scări cât timp rămâi aici, zise Rebecca întru târziu. Amy, fiica lui Jeremy, locuiește acum în vechea ta cameră.

– Da, Liza mi-a oferit-o deja, la scurt timp după ce am ajuns. Am… privi în jos studiindu-și hainele curate… am fost nevoit să mă schimb după ce am venit pe jos din oraș.

– Ai venit pe jos din oraș! exclamă mama lui înfuriată. Te-a văzut cineva? Pentru Dumnezeu, de ce n-ai luat un taxi? Ce-ar crede lumea dacă te-ar vedea mergând pe jos pe autostradă?

– Dacă m-a văzut cineva, și-a spus că sunt în drum spre casă, ripostă Jed sec.

– Aș vrea să devii mai conștient de poziția ta în societate, oftă mama lui, vizibil afectată.

În acel moment, Amy își făcu apariția în ușa bucătăriei, după ce-și schimbase hainele de zi cu pantaloni scurți și maiou. Privirea ei se îndreptă imediat spre străinul din cameră. Elizabeth realiză că probabil era prima dată când fiica ei vedea un bărbat în casă de la moartea bunicului ei, care și în viață fiind, era destul de retras.

Îndreptându-se spre Elizabeth, Amy își concentră ochii căprui asupra lui Jed. Nu exista nici un pic de timiditate în felul cum îl studia și nici nu părea stânjenită de privirea lui fixă.

– Bună, Amy. Salutul lui Jed era politicos și nu forțat sau cu vreo urmă de căldură și bucurie falsă.

Amy o privi pe Elizabeth.

– Cine este? o chestionă ea cu o voce clară și tare, nederanjându-se să ascundă întrebarea șoptind-o.

– Amy, unde-ți sunt manierele? o certă Rebecca tăios.

În afară de o strângere din buze, Amy pretinse că nu auzise reproșul bunicii. Elizabeth se gândi uimită că spiritul rebel al fiicei sale putea veni de la unchiul ei.

– Acesta este unchiul tău, Jed, Amy. Este fratele tatălui tău, îi explică răbdătoare Elizabeth.

Curiozitatea fetiței încă nu dispăruse când își întoarse din nou ochii spre Jed.

– Bună, zise ea salutându-l firesc. L-ai cunoscut pe tatăl meu?

– Da, am crescut împreună, răspunse Jed, întorcând o privire calmă ochilor ei cercetători.

– M-ai văzut și pe mine când eram bebeluș?

– Nu, mă aflam într-o altă parte a lumii când te-ai născut tu.

Răspunsul lui n-o impresionă pe Amy.

– Eu nu mi-am cunoscut tatăl. A murit înainte de nașterea mea, știi doar, îl informă ea cu indiferență.

– Sigur că știu, încuviință el.

– L-ai iubit pe tatăl meu?

– Oh, Amy, ce întrebare stupidă! Râsul lui Elizabeth era destul de forțat pentru că încerca să-și ascundă sentimentele în timp ce-i arunca o privire rugătoare lui Jed. Doar este fratele tatălui tău. Sigur că l-a iubit.

– Nu e chiar adevărat, ignoră el rugămintea ei nerostită de a păstra amintirea lui Jeremy neîntinată.

– Jed! exclamă Elizabeth care devenise nervoasă.

– Era fratele meu, continuă Jed cu un zâmbet blând. Și pentru că era fratele meu, l-am iubit. Dar nu pot spune că mi-a plăcut foarte mult de el. Frații au tendința de a se bate și de a se certa mereu, Amy. Tatăl tău și cu mine am avut multe divergențe.

– Din ce cauză? întrebă Amy aplecând capul într-o parte.

– Ajunge cu întrebările, Amy, o întrerupse rece Rebecca. Unchiul tău probabil e obosit după lunga călătorie pe care a făcut-o și tu ar trebui să exersezi la pian. Doamna Banks mi-a spus că nu ai evoluat prea bine astăzi, așadar de acum încolo va trebui să mai cânți la pian încă un sfert de oră în fiecare zi.

– Oh, mamă, nu! protestă supărată Amy spre Elizabeth, făcând apel la ea pentru a-i lua apărarea.

– Ai face bine să urmezi sugestia bunicii tale, răspunse calmă Elizabeth. Dacă te vei descurca mai bine la următoarea lecție, vom lua acest lucru în considerare și vom elimina sfertul de oră suplimentar.

– Doamna Banks e o proastă, mormăi Amy.

– Aveam de gând să fac o baie în piscină mai târziu, interveni încet Jed, poate prea încet, își zise Elizabeth. Probabil că vrei să vii și tu după ce termini de exersat, Amy.

Supărarea fu înlocuită imediat de un zâmbet când Amy deschise gura pentru a accepta repede invitația.

– Presupun că ai uitat, Jed, vorbi aspru mama lui, dar în această casă nu există recompense sau mulțumiri pentru ceea ce trebuie să faci.

După această ultimă replică tăioasă, Rebecca le întoarse spatele și părăsi bucătăria. După câteva secunde de liniște, Jed privi în urma ei aruncând fulgere aurii din ochii lui frumoși.

– Îmi pare rău, Amy, zise el simplu, întorcându-se spre copilul nevinovat. Rămâne pe altă dată.

– Da, altă dată, oftă ea ca și cum nu-și făcea prea multe speranțe pentru ziua aceea care poate nu va mai veni. Își trăgea greu picioarele după ea în timp ce părăsea camera.

– Nimic nu s-a schimbat, murmură Jed răsuflând adânc.

Elizabeth știa că acest comentariu nu-i era adresat ei ci insistențelor mamei lui în privința disciplinei stricte. De câteva ori protestase chiar ea în apărarea lui Amy, dar argumentele Rebeccăi despre ce era bine pentru copil păreau extrem de întemeiate. În afară de asta, neastâmpărata și voluntara Amy era greu de supus regulilor acestei case. De fapt, Elizabeth era convinsă că exista o singură cale de a-i păstra personalitatea sub control. Nici ea însăși nu se obișnuise cu regulile impuse de soacra ei. Dar era ajutată de aceasta în educația copilului.

– De ce locuiești aici, Liza? o întrebă Jed în timp ce ea începuse să strângă masa. Sunt sigur că și după moartea lui Jeremy și a tatălui meu, averea a rămas la fel de mare.

– Așa este, replică ea repede în timp ce-și vedea de treabă. Dar aceasta a fost casa mea. Și numele meu este Elizabeth.

– Dar casa pe care ați avut-o tu și Jeremy? Aceea nu e casa ta? ripostă el.

– Am locuit aici și după căsătorie.

– Ah, Dumnezeule! râse el nevenindu-i să creadă. Ai locuit de fapt aici… cu părinții mei, după ce te-ai căsătorit! Acest lucru te-a privat de libertate și nu prea ați avut mult timp să vă cunoașteți pentru că mama a fost cea care v-a organizat întotdeauna viața! i-o aruncă el.

– Era numai ceva temporar! Amuzamentul lui cinic o deranja și o făcea să bată în retragere. Am cumpărat o casă, dar trebuia redecorată, mobilată, și bucătăria reconstruită. Era o prostie să încercăm să trăim acolo când nu era nimic pus la punct.

– Desigur că nu v-a trecut deloc prin cap să vă mutați acolo și să redecorați treptat casa, i-o aruncă Jed sec.

– Jeremy n-a văzut sensul prelungirii aranjamentelor. A fost decizia lui de a face toate îmbunătățirile de la bun început și eu am fost de acord, încuviință Elizabeth. În afară de asta, el lucra din greu pentru tatăl tău. Era de înțeles că dorea să vină seara acasă și să găsească ordine și o cină caldă.

– Tu ce făceai toată ziua?

– Cu toate că n-ar trebui să te intereseze, zise ea ridicându-și nervoasă bărbia, îți voi spune că eram ocupată cu redecorarea.

– Sub supravegherea mamei, nu-i așa? o tachină el.

Ochii ei căpătară o nuanță de verde închis din cauza enervării pe care nu și-o mai putea stăpâni și aceștia contrastau acum cu albastrul capodului ei.

– Aveam șaptesprezece ani atunci și eram prea neexperimentată pentru a face singură o treabă atât de complexă. Am fost foarte bucuroasă de colaborarea mamei tale!

– Așadar, casa nu a fost niciodată terminată?

– N-a fost. Îi întoarse spatele și privi vasul mare de cafea. Aveam de gând să ne mutăm acolo, dar Jeremy a murit în acel accident de mașină și eu pur și simplu… nu puteam trăi într-o casă în care trebuia să fim împreună.

– Deci ai rămas aici, zise el pe un ton ușor acuzator.

– După ce am descoperit că eram însărcinată cu Amy, nu puteam pleca nicăieri. Mătușa mea era în spital din cauza unei grave crize de diabet.

– Și mama ți-a oferit din nou colaborarea, nu-i așa? o întrebă zeflemitor Jed. Când s-a născut Amy erai la fel de tânără și lipsită de experiență, nu știai nimic despre creșterea unui copil și ai acceptat din nou ajutorul ei. Puteai găsi un profesor mai bun. De fapt, puteai să ajungi la aceleași rezultate dacă-ți puneai mintea la contribuție. Multe femei își cresc singure copiii, chiar și fără a beneficia de situația financiară pe care-o ai și care te făcea să nu ai nici o grijă.

– Ești prea încrezător în puterile tale și prea arogant pentru a-ți da seama că am procedat bine, i-o tăie Elizabeth. Și probabil că nu știi cum te simți când ești singur și speriat. Mă

îndoiesc de faptul că știi cum e când ai nevoie de sprijinul altcuiva. Și mă îndoiesc că-ți dai seama cum te simți când ai nevoie de cineva!

– Crede-mă, și eu am nevoie de cineva! Vocea lui aspră vibră. Dacă nu aveam, nu m-aș fi întors acasă. Chiar dacă aveam nevoie numai de o reîntoarcere în casa natală!

– Nu mă învinui pe mine din cauza asta. Tu ești acela care a plecat! Și trei scrisori în nouă ani nu par a fi satisfăcătoare pentru a arăta dorul tău de casă!

– Vrei să știi câte scrisori am primit eu de la părinții mei? îi aruncă Jed. Două, mai exact! Una care-mi anunța moartea lui Jeremy și cealaltă pe a tatălui meu. Eforturile mele de a păstra legătura cu ei nu au fost deloc încurajate. M-am simțit de parcă m-aș fi lovit cu capul de un zid extrem de înalt!

– Atunci de ce te-ai întors? îl întrebă ea supărată, punând în tonul ei toată frustarea pe care-o simțea.

– Și eu îmi pun această întrebare de când am ajuns aici. Trebuia să-mi dau seama că nu se întâmplă niciodată minuni. M-am gândit, zise el cu un zâmbet pe jumătate zeflemitor, că dacă mă întorc cu gândul de a face pace, mama îmi va veni în întâmpinare și mă va accepta așa cum sunt. Însă singurul lucru pe care vrea să-l știe este propriul ei succes.

– E o acuzație crudă! respiră adânc Elizabeth.

Privirea lui căzu pe fața ei încordată și supărată.

– Îmi iubesc profund mama, dar asta nu mă determină să nu văd greșelile pe care le face.

– Ce e rău în a fi ambițios? Sau dacă dorește să aibă succes? îl chestionă ea.

– Și tu ai de gând să urci în vârful societății. Cum gândești din această poziție socială? Asta îți doreai? replică Jed. Asta îți umple viața și te satisface?

Nu-i prea umplea viața, dar era o exprimare care o satisfăcea într-un fel.

– Toate activitățile pe care le am îmi umplu timpul, se apără ea. Și îmi place munca de caritate. Simți o mare mulțumire când îi poți ajuta pe alții.

– După standardele cui? Ale mamei mele? își accentuă el cuvintele râzând cu poftă.

– Cred că ai devenit mai cinic și mai rece decât este ea, observă Elizabeth.

– Dar tu? Ai devenit ca ea? Nu crezi că ai mai dori poate să simți căldura dragostei și companiei unui bărbat?

– Nu m-am gândit la asta. Dintr-o dată deveni îngrijorată, neplăcându-i faptul că subiectul fusese schimbat de la mama lui la ea.

– Nu crezi că simți lipsa unor mâini de bărbat care să te cuprindă în brațe? continuă Jed, insistând asupra subiectului.

– Mă îndoiesc de asta, replică ea. Am fost crescută de o mătușă rece și cu principii demodate. Jeremy a murit la scurt timp după ce ne-am căsătorit și din această cauză n-am ajuns să știu ce înseamnă să ai o relație îndelungată cu un bărbat. Cred că pot supraviețui foarte bine și fără a avea un bărbat în preajmă.

– Chiar așa? o provocă Jed.

În acel moment se îndreptă spre ea și Elizabeth făcu un pas înapoi. Bravada ei de apărare fusese demolată de frica pe care-o simțea când se gândea că el o va asalta din nou.

El se opri și-și mușcă buzele.

– Voiam doar să-mi mai torn în ceașcă puțină cafea, îi explică el, lăsând să i se vadă amuzamentul. Credeai că am de gând să-ți zdruncin argumentele și să-ți dau o dovadă fizică?

– Mai devreme… începu ea reamintindu-i ce se petrecuse înainte de apariția soacrei ei.

– Ce s-a întâmplat mai devreme a fost din cauza unui impuls necontrolat. Expresia lui era neașteptat de aspră. Poate am zis că ești atrăgătoare, Liza, dar nu te doresc. E o mare diferență. Deci nu ai de ce să te temi că-ți voi face avansuri sau că voi merge prea departe. Nu am intenția să te mai ating.

Concluzia lui Jed era atât de emfatică încât Elizabeth se forță să-l creadă. Dar faptul că o respingea ca femeie era un lucru care o deranja mai mult decât își închipuise. Ar fi trebuit să se bucure, dar, în loc de asta, era dezamăgită.

– Nu te simți ușurată, micuță soră? Vocea lui insinuantă o tulbură și mai mult.

– S… sigur că da. Se întoarse cu spatele, trecându-și nervoasă o mână prin buclele negre ca abanosul pentru a le pune după urechi, în timp ce-și compunea o mască rece. Imens de ușurată, adăugă.

– Asta credeam că vei spune, murmură el.

– Îți poți pune și singur cafea. Am mult de lucru. Evită să-l privească direct în timp ce ieșea din bucătărie, mulțumită că avea scuza că trebuie să citească piesele și pentru acest lucru trebuia să fie singură.

Capitolul 3

– Pune tacâmul în capul mesei, Elizabeth, îi dădu instrucțiuni Rebecca. Din moment ce Jed este aici, i se cuvine acel loc.

În acel moment Jed apăru în arcada sufrageriei. Purta aceeași cămașă albă și aceiași pantaloni maro de mai devreme.

– Sunt onorat, mamă, că m-ai așezat în capul mesei, comentă el, lăsându-le să afle că auzise toată conversația.

– Cel mai mare bărbat din familia Carrel ocupă întotdeauna acel loc, răspunse politicoasă Rebecca. În cazul de față se întâmplă ca tu să fii singurul bărbat care poartă numele Carrel. Privirea ei întunecată se plimbă pe ținuta lui neglijentă. Putem întârzia puțin servirea mesei pentru a te schimba. Sunt sigură că ai uitat obiceiul nostru de a ne îmbrăca decent pentru cină.

– N-am uitat, spuse Jed intrând în cameră și trăgând scaunul de la capătul mesei. Din nefericire, nu am avut unde pune cămășile apretate și cravatele, geanta mea fiind cam neîncăpătoare.

– Nu exagera! se răţoi mama lui. Este suficient să porţi un costum.

– Nici de aşa ceva n-am avut loc. Trebuie să mă accepţi aşa cum sunt, îi zise Jed luând cuţitul şi furculiţa pe care Elizabeth le pusese lângă farfurie.

Rebecca strânse nemulţumită din buze, dar nu mai spuse nimic. Le arătă cu un gest elegant locurile lui Elizabeth şi lui Amy pentru ca acestea să se aşeze, şi ea îşi trase scaunul de la celălalt capăt al mesei, opus lui Jed.

– Apropo, zise el privind bucăţile de carne perfect tăiate din farfuria lui Amy, unde este Maggie? E ziua ei liberă?

Maggie Connor fusese bucătăreasa şi menajera familiei Carrel ani de zile, aproape un membru al familiei când Elizabeth se măritase cu Jeremy.

– S-a retras. După moartea tatălui tău, îi explică mama lui. Nu mai primim vizite şi nu mai organizăm dineuri, aşa că nu avea rost s-o reţinem numai pentru noi trei. Tatăl tău i-a oferit prin testament o sumă generoasă şi am lăsat-o să plece.

– Mâncarea e foarte bună, observă Jed. Cine găteşte acum? Tu, mamă?

– Elizabeth face totul, chiar dacă din când în când îi dau şi eu câte o mână de ajutor.

Numai Elizabeth ştia cât de rare erau acele mâini de ajutor. Nu avea nimic de obiectat. Prefera să fie singură în bucătărie.

– Un Carrel care găteşte? Privirea lui amuzată se îndreptă spre ea, studiindu-i faţa, şi ea îşi îndepărtă repede ochii verzi de ai lui. Cum ai învăţat să faci toate aceste lucruri, Liza?

– De fapt, am învăţat încă de mică să gătesc, răspunse ea enervată. Mătuşa mea mi-a spus că e important, şi astfel am ajuns să pregătesc mereu masa. După ce m-am măritat cu

Jeremy, am ajutat-o și pe Maggie la bucătărie și am învățat cum să prepar felurile lui preferate de mâncare. Mai târziu, am ajutat-o din obișnuință.

– Vârsta lui Maggie începuse să se arate, interveni Rebecca. Nu se mai putea mișca repede și-i era greu să-și facă treaba. A fost mai bine pentru ea că s-a retras la timp.

– Maggie nu era cu un an sau doi mai bătrână decât tine, mamă? o chestionă Jed privind-o tăios.

– Nu am nici cea mai mică idee, zise mama lui vizibil deranjată.

– Te ocupi și de curățenia casei, Elizabeth?

Tonul emfatic cu care-i pronunțase numele i se părea și mai greu de acceptat decât felul în care se amuza prescurtându-l.

– Nu, nu în totalitate.

– Avem o tânără care vine de două sau trei ori pe săptămână pentru a face curățenie generală și a spăla rufele, îi explică Rebecca.

– Îmi place de Mary, vorbi Amy pe un uimitor ton de adult. E foarte drăguță.

– Familia Reisner încă mai e proprietara fermei vecine cu noi? întrebă Jed.

– Da, e proprietatea lor. Ai fost coleg de școală cu Kurt, nu-i așa? A preluat el conducerea fermei, de la tatăl lui, și părinții s-au mutat în oraș. De ce întrebi?

– Mă gândeam să le fac o vizită în această seară, de aceea am întrebat, spuse el înclinând ușor capul când își privi mama, dacă mă lași să folosesc mașina.

– Cheile sunt în garaj, spuse ea, fiind așadar de acord.

Elizabeth se abținu să nu ofteze ușurată. Nu-i plăcea ideea de a petrece seara încercând să poarte o conversație deloc

plăcută. În ciuda acestei discuții aparent politicoase, atmosfera dintre mamă și fiu era în mod evident ostilă. Ea nu-și dorea decât să evite pe cât îi era posibil să converseze cu Jed. Îi pusese prea multe întrebări despre viața ei personală, râzând apoi de răspunsurile pe care i le dăduse. Brațele lui care o atinseseră îi lăsaseră o senzație care încă nu dispăruse.

După terminarea cinei, Jed se scuză și plecă să-și viziteze vecinii, familia Reisner. Nu se întorsese până când Elizabeth se dusese la culcare, la ora zece. De fapt, rămase cu ochii deschiși încă o oră în marele pat dublu și tot nu-l auzise venind.

În dimineața următoare, Elizabeth descoperi când intră în bucătărie că era deja făcută cafeaua. Tacâmurile de la micul dejun al unei persoane erau spălate și se aflau în uscătorul de pe chiuvetă. Rebecca nu se trezea niciodată atât de devreme, așadar în bucătărie nu fusese decât Jed. Dar acum el nu se mai afla nici în casă și nici în curtea mare din fața acesteia.

Abia când se reîntorsese în bucătărie, Elizabeth găsi un bilet pe care el îl lăsase sub bolul cu fructe de pe bufet. Literele clare și ferme o informau că nu se va întoarce până la prânz, dar nu menționa unde plecase sau cum își va petrece timpul.

Dacă plecase în vizită, singurul loc în care putea merge la o asemenea oră matinală era tot ferma familiei Reisner, își zise Elizabeth. Nu știa dacă el și Kurt erau prieteni buni, dar din moment ce fusesesră colegi de școală orice era posibil. Îl văzuse pe Kurt de câteva ori, dar acesta nu făcuse nici o precizare în legătură cu asta. Observase și că majoritatea cunoscuților din oraș evitau să menționasenumele lui Jed.

Chiar dacă erau vecini, Elizabeth nu-l cunoștea prea bine pe Kurt. Știa doar că se căsătorise la un moment dat și acum era divorțat. Primise această informație de la sora lui, Freda care era cu un an sau doi mai tânără decât ea. O plăcea pe Freda, și ar fi mers cu ea la mai multe întâlniri sociale dacă nu și-ar fi dat seama că Rebecca dezaproba prietenia lor. Privind înapoi, își spuse că era un motiv pueril de a nu continua această relație.

– Bună dimineața, Elizabeth, zise Rebecca intrând în bucătărie și arătând surprinzător de tânără și proaspătă într-un halat de satin roz și cu părul argintiu aranjat cu grijă, în timp ce pe față avea aplicat un machiaj ușor care adăuga puțină culoare. Avem grepfrut proaspăt în această dimineață?

– Da, ți-l aduc eu. Elizabeth puse deoparte pâinea prăjită din care abia mușcase și se îndreptă spre frigider.

– Văd că Jed nu s-a trezit încă. Presupun că va dormi până la ora douăsprezece, își spuse Rebecca păsul pe un ton ușor leneș.

– De fapt, s-a trezit și a plecat. Tăie grepfrutul pe jumătate și începu să-i cresteze coaja cu cuțitul.

– De unde știi?

– A lăsat un bilet în care a spus că se va întoarce până la prânz, răspunse Elizabeth.

– Bine, declară Rebecca cu un zâmbet satisfăcut. Te duci în oraș în această dimineață, nu-i așa?

– Da, am o întâlnire cu comitetul pentru a vedea câte tichete s-au vândut pentru cina de caritate organizată la club, îi destăinui Elizabeth în timp ce așeza o jumătate de grepfrut în fața soacrei sale.

Rebecca vârî mâna cu manichiură frumoasă într-unul din buzunarele halatului. Scoase o bucată de hârtie pe care i-o întinse Elizabethei.

– Când te duci în oraș, aș vrea să te oprești la magazin. Am făcut o listă cu lucrurile de primă necesitate pentru Jed. Mărimile sunt scrise în dreapta, o înștiință Rebecca. Sunt sigură că Fred ne va deschide din nou un cont.

Elizabeth privi uimită hârtia.

– Dar cum poți fi sigură că acestea sunt mărimile potrivite? Vreau să spun… n-ar fi mai bine să-l trimiți chiar pe Jed la cumpărături când se va întoarce, după-amiază? o întrebă ea, nedumerită.

– Jed probabil că nu va vrea să colaboreze cu mine numai pentru a nu-mi face plăcerea. Cât despre măsuri, zise Rebecca, le-am verificat deja pentru a fi sigură că sunt corecte.

Privind de la listă la femeia care desfăcea cu delicatețe fructul, Elizabeth realiză că soacra ei nu-l întrebase despre măsuri pe Jed. El ar fi ghicit imediat despre ce e vorba.

– Vrei să spui, se trezi ea întrebând, fără să-și dea seama ce face, că te-ai uitat printre lucrurile lui?

– Nu are nici măcar o jachetă sport, zise Rebecca dând din cap plină de aroganță și mirare. Nu l-am crezut seara trecută. După felul în care a fost crescut, eram sigură că are lucruri decente în geanta lui uzată, așa că m-am uitat în ea la scurt timp după ce a plecat la familia Reisner. Sper că nu va fi prea prietenos cu ei.

Pentru prima dată de când își amintea, Elizabeth se simți ofensată de snobismul Rebeccăi.

– Sunt niște oameni foarte drăguți, protestă ea cu fermitate.

Soacra ei deschise gura pentru a comenta, apoi întâlni hotărârea din ochii ei verzi și se răzgândi.

– Cred că așa este, încuviință ea fără a fi interesată de ceea ce i se spusese.

– Scuză-mă, dar trebuie să mă duc să văd ce-o reține pe Amy, murmură Elizabeth plecând de lângă masa în stil colonial.

– Pune-ți lista în geantă pentru a fi sigură că n-o uiți, îi reaminti Rebecca.

Degetele i se crispară pe bucata de hârtie, dorind s-o mototolească. Primul impuls fusese să i-o arunce în față soacrei sale și să-i spună să facă singură această treabă murdară, dar Elizabeth își reținu acest gest. Atmosfera încărcată care plutea în casă de la întoarcerea lui Jed începea s-o afecteze.

– Nu voi uita, promise ea în timp ce ieșea din cameră.

Era aproape ora douăsprezece când Elizabeth se opri în fața magazinului. Firma arăta clar că este unul cu articole bărbătești. Își dorea să nu le fi pregătit un prânz rece lui Amy și Rebecca înainte de a pleca de acasă. Ar fi fost o scuză pentru a se întoarce mai repede. În afară de cumpărarea unor daruri de Crăciun pentru socrul ei, nu căutase niciodată haine potrivite pentru un bărbat. În timpul scurtului mariaj cu Jeremy, acesta preferase să-și aleagă singur hainele.

Își trecu nervoasă degetele peste rochia de vară cu o croială impecabilă. Ridicând umerii cu hotărâre, intră în magazin. Clopoțelul de deasupra ușii îi anunță intrarea.

Capul ciudat al lui Fred Shaw, proprietarul magazinului, se întoarse de la clientul pe care-l ajuta să-și aleagă hainele și

privi spre ușă, după care îl lăsă pe ajutorul lui să aibă grijă de client și se scuză repede pentru a o întâmpina pe Elizabeth.

Își dădu seama că asta se întâmpla în fiecare magazin unde intra. Proprietarii sau managerii magazinelor din Canelville erau cei care o așteptau la intrare și de multe ori își lăsau ceilalți clienți să aștepte. Întotdeauna i se păruse că e un lucru nedrept.

– Bună dimineața, doamnă Carrel, o salută Fred politicos. Un zâmbet larg, profesional, era întipărit pe figura lui în timp ce ochii o priveau pătrunzător prin ochelarii cu rame de metal. Va fi încă o zi fierbinte, nu-i așa?

– Da, așa este, încuviință Elizabeth, întrebându-se dacă vaga ei stânjeneală i se citea pe față. Dacă sunteți ocupat, domnule Shaw, nu mă supăr să aștept câteva minute.

– Nu sunt ocupat, nu, o asigură el repede. Pot să pun pariu că am ghicit de ce m-ați sunat. Chiar seara trecută îi spuneam soției mele că nu am cumpărat bilete la cina de caritate pe care o organizați. Mi-a sugerat să cumpăr mai multe pentru a veni cu fiica noastră și cu soțul ei.

– Sunteți foarte generos, domnule Shaw, dar de fapt, spuse ea zâmbind ușor, am venit să cumpăr câteva lucruri. Desigur, sunt bucuroasă să vă vând și bilete.

Elizabeth știa că va fi foare curios să afle pentru cine cumpără aceste haine, dar el nu comentă nimic până când nu i se dăduseră biletele și ea primise banii.

– Acum ce să vă arăt? întrebă el. Elizabeth scoase lista din poșetă și i-o dădu lui. Este aproape o garderobă completă, spuse el după ce-o citi și o privi peste ramele ochelarilor. Așadar, zvonul că tânărul Jed s-a întors acasă este adevărat?

– Da, Jed s-a întors, admise ea uimită.

– Definitiv? Apoi, gândindu-se că întrebarea fusese prea personală, Fred Shaw bătu în retragere. Presupun că nu poți fi sigur niciodată de planurile lui Jed. O conduse la standul cu cele mai scumpe costume. Craig Landers mi-a spus că l-a recunoscut pe Jed ieri, la aeroport. Motoarele micului avion al lui Craig l-au făcut să nu poată fi auzit când l-a strigat. Dar a fost sigur că este el. Jed s-a hotărât să se întoarcă, nu-i așa? Credeți că-i va plăcea acest costum?

Cum Elizabeth nu întrebase pe nimeni despre culori, nu putea decât să presupună că așa este.

– Cred că da.

– Are o croială frumoasă, sugeră Fred scoțând costumul din rândul de umerașe pentru ca ea să-l poată examina. Craig mi-a spus că Jed nu arăta prea bine. A fost bolnav?

– Nu mi-a spus nimic. Elizabeth ghici că el se referea la apariția ciudată pe care și-a făcut-o Jed. Desigur, a călătorit mult până aici. Era extrem de obosit când a ajuns acasă.

– Unde a fost? O dată am auzit că se afla în insulele din sudul Pacificului.

Ea pipăi cu degetele materialul costumului maro închis.

– A călătorit mult, replică ea amintindu-și de cele trei scrisori pe care le primiseră și care aveau timbre diferite.

– Ce-a făcut în tot acest timp?

Era o altă întrebare pe care Elizabeth nu i-o pusese lui Jed.

– Diferite lucruri, răspunse ea vag.

– Jed nu s-a hotărât niciodată asupra unei cariere pe care s-o urmeze. De fapt, nu și-a găsit nici locul unde să se stabilească. Fred Shaw râse, ca și când făcuse o glumă. Probabil că nici nu l-ați întâlnit până acum. Cred că plecase deja când v-ați logodit cu Jeremy.

– A plecat la scurt timp după anunțarea oficială a logodnei noastre, admise Elizabeth și încercă să-i distragă atenția de la acest subiect punând întrebări despre materialul din care era confecționat costumul.

După ce-i răspunse la întrebări, Fred Shaw începu din nou să discute despre Jed.

– Da, îmi amintesc acum. Dumneata și Jeremy v-ați logodit înainte de plecarea lui Jed. Toți ne-am așteptat ca el să se întoarcă la nuntă. Desigur, niciodată nu a fost genul de om care să se supună conveniente. Nu, el era un om liber și nu semăna cu fratele lui. Jeremy a fost copilul cu care s-ar fi putut mândri orice părinte. A fost un băiat bun, ascultător și muncitor. Dar cred că nu vă spun nici o noutate.

– Jeremy a fost un soț minunat, murmură ea.

– Moartea lui a fost o adevărată tragedie. El scutură din cap și oftă. E un lucru foarte greu să înțelegi de ce mor oameni ca Jeremy. Ar fi făcut mult bine întregii comunități. Jed a fost întotdeauna cel iresponsabil, cel care a revoltat pe toată lumea prin atitudinea lui răutăcioasă și nepăsătoare. Îmi amintesc că pe la vârsta de zece ani a dispărut o zi sau două, după care s-a întors sfârșit, scuzându-se că a fost la Dayton pentru a vedea muzeul Forțelor Aeriene. Dumnezeu știe pe unde a umblat. A fost un copil care a pricinuit numai suferință părinților lui. Ei au încercat din răsputeri să-i creeze toate avantajele posibile, pe care nici Jeremy nu le-a avut. Domnul Carrel a refuzat să renunțe să-i ofere o educație universitară. De fiecare dată când Jed a fost exmatriculat, tatăl lui a căutat un alt loc în care să fie acceptat, plătind pentru asta mai mult decât era necesar. A fost o rușine, o mare rușine.

– Aceste lucruri s-au întâmplat cu mult timp în urmă, domnule Shaw, zise Elizabeth cu răceală.

Pierdut cum era în gândurile lui, avu nevoie de câteva secunde pentru a-i înțelege cuvintele și pentru a se întoarce la îndatoririle lui față de clienți. Între timp, tonul lui se mai potoli.

– Da, a trecut mult de atunci, fu de acord Fred Shaw. După moartea lui Jeremy și a lui Franklin, soacra dumneavoastră e probabil bucuroasă că acum se află un bărbat în casă.

Dând din cap pentru a încuviința, Elizabeth începu să aleagă ciorapi și pantofi de pe rafturi. Era destul de îngrijorată, știind că în momentul în care va părăsi magazinul vestea întoarcerii neașteptate a lui Jed se va împrăștia în tot orașul. Întrebările subtile care-i fuseseră puse o făcuseră să creadă că Rebecca o trimisese intenționat pe ea la cumpărături numai pentru a evita aceste întrebări la care ar fi trebuit să răspundă.

Alegând repede articolele de pe listă, Elizabeth avusese, inconștient, grijă ca stilul croielilor să completeze virilitatea lui Jed și nealegând ținute formale și design-uri sofisticate. Simți o imensă ușurare când completă toată lista și articolele de îmbrăcăminte fuseseră ambalate în cutii. Semnă repede nota de plată și plecă în fugă, înainte ca marea curiozitate a lui Fred Shaw să iasă din nou la suprafață.

Mașina era parcată chiar la colțul blocului. Elizabeth merse repede în fața angajatului care căra toate pachetele până la locul din parcare unde se afla mașina ei. Deschizând portbagajul, se îndreptă spre portieră și-l lăsă să așeze cutiile înăuntru.

– Elizabeth! O voce masculină îi rosti numele, plină de căldură și surprindere.

Întorcându-se, îl văzu pe Allan Marsden care stătea chiar în fața mașinii ei și zâmbea bucuros, privind-o fix. El era administratorul spitalului din oraș de un an și jumătate. Toată lumea se întreba cât timp va ocupa acest post. Era dificil să păstrezi un bărbat de calibrul lui Allan când puteau veni oferte din marile orașe care-i puteau oferi posturi unde-și putea câștiga un anumit prestigiu și un salariu mult mai bun. Era un bărbat destul de tânăr, avea până în patruzeci de ani, ceea ce-l făcea să fie considerat potrivit standardelor și destinat să lucreze în locuri speciale.

– Bună, Allan. Salutul ei nu era la fel de cald ca întotdeauna. Elizabeth era prea grăbită să plece.

– Nu mi-am închipuit că te voi întâlni în oraș la ora prânzului, pentru că te-aș fi invitat să luăm masa împreună. Părul lui șaten deschis avea o nuanță cărămizie care strălucea în soare când înclina capul spre ea privind-o cald și zâmbindu-i bucuros.

– Am avut o întâlnire cu comitetul și câteva comisioane de făcut, așa că oricum n-aș fi avut timp pentru un prânz, îl asigură ea.

– Le-am așezat pe toate, interveni politicos angajatul după ce închise portbagajul mașinii. Domnul Shaw m-a rugat să vă reamintesc faptul că puteți returna orice articol care nu se potrivește măsurilor.

– Mulțumesc, încuviință Elizabeth.

Figura lui Allan Marsden era mirată și îl urmări curios cu privirea pe angajatul care se întorcea în magazinul cu articole bărbătești al lui Fred Shaw. Când ochii lui se întoarseră spre Elizabeth, ea nu-i dădu nici o explicație. Dar îl plăcea pe Allan. Acceptase să se întâlnească de trei ori cu el; ultima întâlnire

avusese loc cu două săptămâni în urmă. Era o companie plăcută care nu o stingherea, chiar dacă era adevărat ceea ce-i spusese lui Jed și anume faptul că nu avea nevoie de compania și atenția constantă a unui bărbat. Având toate acele pachete în portbagaj și pe bancheta din spate, purtând emblema magazinului lui Shaw, ar fi fost necinstit să-l lase pe Allan să facă speculații, mai ales că în mai puțin de o oră întreg orașul va afla despre întoarcerea lui Jed.

– Acesta a fost unul dintre ciudatele mele comisioane, zâmbi Elizabeth arătând cu mâna spre bancheta din spate a mașinii. Cumnatul meu s-a întors pe neașteptate acasă după o lungă absență. Hainele lui n-au ajuns încă și am fost rugată să-i cumpăr câteva lucruri.

– Cumnatul tău? întrebă el ridicând surprins sprâncenele. Iartă-mă, dar întotdeauna am avut impresia că soțul tău a fost singur la părinți.

– Jed este fratele mai mic, dar a fost plecat din țară mulți ani.

– Aunci înseamnă că tu și doamna Carrel vă bucurați de prezența lui, zâmbi el.

– Da, încuviință ea, știind că-i era imposibil să discute despre ostilitatea dintre ei care dura de când se cunoscuseră.

– Aveam intenția să te sun în această seară, zise Allan făcând câțiva pași spre ea. Am cumpărat două bilete la cina de caritate pe care o organizezi și speram că-mi vei acorda prilejul de a te însoți.

Nu avea nici un motiv ca să nu accepte, dar Elizabeth se trezi că-l refuză.

– Îmi pare rău, Allan, dar trebuie să ajung acolo foarte devreme pentru a supraveghea aranjamentele. Ca membru și

conducător al comitetului de caritate, am alte datorii în timpul serii și multe lucruri de rezolvat. Probabil că ar fi mai bine să aranjăm să ne vedem chiar acolo, sugeră ea.

Simți obiecția lui la această propunere indiferentă, dar el nu-și exprimă și nici nu lăsă să i se citească dezamăgirea pe față. Dacă era interesat de persoana ei, și era sigură de asta, se pare că nu avea intenția să grăbească lucrurile. Probabil din cauză că nu voia să riște să jignească un Carrel și accepta șansa de a avea o poziție bună în societate datorită influenței familiei Carrel în întreaga comunitate. Era un gând destul de neplăcut pentru ea.

– Știrile meteo au promis că duminică va fi o zi foarte frumoasă. Ce spui de un picnic împreună cu Amy? Pe la ora două? o chestionă Allan.

Ezitând puțin, Elizabeth înclina să-i refuze invitația, chiar dacă știa că nu are nici un motiv pentru care să n-o accepte.

– Vrei să mă suni diseară, Allan? Nu sunt sigură de planurile Rebeccăi, soacra mea; habar nu am ce are de gând să facă acum, când Jed s-a întors.

– Sigur că voi suna, zâmbi el, și-mi voi ține singur pumnii.

– Voi aștepta telefonul tău, promise Elizabeth deschizând portiera pentru a se așeza pe scaunul șoferului. Acum trebuie să mă întorc acasă.

– Da, și eu trebuie să ajung la birou. Vorbim diseară, Elizabeth.

Încă mai stătea în parcare când Elizabeth porni mașina pentru a pleca. Îl privi cu coada ochiului, dorindu-și să-i fi refuzat cea de-a doua invitație chiar atunci, întrebându-se totuși de ce nu se ducea.

Casa Carrel se afla la patru kilometri de oraș și fusese construită cu mulți ani în urmă de unul din strămoși, care combinase cariera de judecător cu cea a unui gentleman fermier. În ultimii ani, această izolare față de restul comunității adăugase imaginii aparența unei familii de vechi lorzi feudali.

Elizabeth nu băgă mașina în garaj, ci o parcă în fața casei pentru a-i fi mai ușor să descarce cutiile și să le care în casă. Amy se afla ceva mai departe, la umbra unui copac mare, jucându-se cu păpușile ei. O zărise, dar nu veni în întâmpinarea mamei sale.

Clătinâdu-se cu cutiile grele în brațe, Elizabeth deschise ușa din față a casei și intră. Cu coada ochiului, o văzu pe soacra ei care se afla în sufragerie și vorbea la telefon. Lângă ea, pe masă, se afla o agendă și în mână avea un stilou. Rebecca își ridică repede capul și își scoase ochelarii de citit de pe nas.

Punând o mână pe receptor, o întrebă:

– Ai găsit tot ce era pe listă?

– Da, încuviință Elizabeth.

– Ar fi mai bine să le duci direct sus și să le pui pe umerașe înainte de a se șifona și a necesita să fie călcate, îi dădu instrucțiuni Rebecca. O dată ce ordinele fuseseră date, se întoarse la conversația pe care o avea cu persoana de la celălalt capăt al firului.

Întotdeauna i se păruse ciudat faptul de a intra în dormitorul altcuiva. Acum lucrurile păreau total diferite. Privind în jur, observă că singurul lucru care exista în cameră și-i aparținea lui Jed era geanta ponosită aruncată într-un colț. Patul era foarte bine făcut și nu avea nici o cută. Amintindu-și de vasele spălate de pe chiuvetă, Elizabeth era sigură că Jed fusese cel care făcuse patul și nu soacra ei.

Intrând în cameră, aruncă pachetele pe pat. Curiozitatea o făcu să-și întoarcă atenția de la haine și se îndreptă spre baia de alături. Acolo găsi urmele clare ale obiceiurilor lui Jed, mașina de ras, periuța de dinți, pasta, spuma de ras și after-shave-ul care stătea pe etajera de deasupra chiuvetei.

Parfumul atrăgător al coloniei îi pătrunse în nări. Elizabeth își spuse că era mirosul masculin pe care-l simțise din clipa în care intrase în baie. Simțindu-se vinovată, realiză că-l spiona și se retrase rușinată.

Tremurul degetelor ei o surprinse când începu să desfacă pachetele și să despacheteze hainele din folia protectoare cu care erau acoperite. Avea o ciudată senzație în stomac și simțea cum fața îi ia foc. Era o prostie, se certă ea. Mai pusese și altă dată haine bărbătești pe umerașe. De ce acum era intimidată de acest lucru? se întrebă când puse costumul la locul lui în șifonier.

Întorcându-se spre celelalte pachete, Elizabeth se trezi față în față cu statura înaltă a lui Jed. Stătea rezemat de tocul ușii într-o atitudine leneșă, în aceeași poziție în care-l văzuse ieri, cu mâinile în buzunare. Expresia de pe figura lui era de necitit, dar în ochii căprui-aurii era mult amuzament când îi urmărea mișcările.

Degetele ei se crispară pe umerașul pe care-l ținea în mână în timp ce privirea lui se îndreptă spre pachetele de pe pat și înapoi spre ea. Forțându-se să fie indiferentă, Elizabeth se întoarse și porni către șifonier încercând să se miște cât mai natural.

– Mama ta s-a gândit că e nevoie să-ți îmbogățești garderoba, îi explică ea peste umăr.

Capitolul 4

– Sigur că a descoperit acest lucru seara trecută când a umblat prin lucrurile mele. Pașii lui nu făcuseră nici un zgomot pe covor, dar Elizabeth știa din ce direcție vine vocea lui și putea spune că acum se află lângă pat. Ai gusturi excelente, Liza. Trebuie să te rog numai pe tine să-mi alegi hainele de acum încolo.

– De unde știi… Se întoarse spre el surprinsă.

– Că tu ai fost ce a care le-a ales? termină Jed întrebarea pentru ea, de această dată arătându-se amuzat. Nu mi-am putut imagina că mama va intra în magazinul cu articole bărbătești, din moment ce te putea trimite pe tine în locul ei.

Și Elizabeth își spusese că fusese folosită pentru a satisface curiozitatea orașului, dar nu avea de gând să fie de acord cu Jed. Agăță încă un costum în șifonier și luă un alt umeraș gol, îndreptându-se spre pat.

– Am redeschis vechiul cont de la magazinul Shaw, îi spuse ea. Dacă ceva nu ți se potrivește, poți returna.

– Sunt sigur că lista mamei a fost la fel de minuțioasă ca și căutarea măsurilor printre lucrurile mele, i-o aruncă Jed sec.

– Ce te face să fii atât de sigur că n-am fost eu cea care a căutat? îl întrebă Elizabeth, condusă de impulsul de a o apăra pe Rebecca.

– Presupun că există ceva în legătură cu tine care mă face să nu mi te imaginez răscolind prin lenjeria unui bărbat, răspunse el.

Luând o jachetă întinsă pe pat, încercă să-și ferească fața de privirile lui, conștientă de faptul că obrajii i se înroșiseră.

– Ți-ai luat prânzul, nu-i așa? îl întrebă ea făcând un efort pentru a direcționa conversația spre alt subiect.

– Da, la familia Reisner.

– Ai plecat atât de devreme de dimineață încât mi-am închipuit că acolo te vei duce. Elizabeth continua să se miște aranjând lucrurile pe umerașe și mergând din nou spre șifonier pentru a evita privirile directe și cercetătoare ale lui Jed.

– Freda, sora lui Kurt, pare să te placă, comentă Jed. După cum mi te-a descris, nu ești o snoabă ca mama mea.

– Și eu o plac pe Freda. E foarte drăguță.

– E ciudat că locuiți atât de aproape și nu vă vedeți prea des. Freda mi-a spus că vă vedeți numai când vă întâlniți accidental prin oraș.

– Ei bine, știi cum este, spuse ea zâmbind puțin. De obicei sunt ocupată cu tot felul de întâlniri ce au diferite scopuri. Când am puțin timp liber, îmi place să-l petrec împreună cu Amy.

– E normal, dar sunt sigur că Freda nu s-ar supăra dacă ai vizita-o împreună cu Amy. Cred că îi plac mult copiii.

Apropo, continuă el cu un zâmbet, am fost invitat duminică la cină și Freda m-a rugat să-ți transmit invitația ție și lui Amy.

– E imposibil, refuză imediat Elizabeth.

– De ce? În ciuda tonului ușor, vocea lui părea tăioasă ca lama unui cuțit.

– Deoarece am deja alte planuri, răspunse ea bucuroasă acum că nu refuzase invitația lui Allan. Era o scuză perfectă pntru a evita compania lui Jed.

– Într-adevăr? o tachină el.

– Da, într-adevăr. Enervarea se citea în ochii ei verzi pentru că el se îndoia de cuvintele ei. Eu și Amy am fost invitate la un picnic în această duminică.

– Din moment ce ai primit mai devreme această invitație, îi voi transmite scuzele tale Fredei, spuse el pe un ton sceptic și zeflemitor.

– Nu înțeleg nimic! se apără Elizabeth, nervoasă. Allan Marsden a fost cel care ne-a invitat. De fapt, va suna în această seară pentru a-i confirma că accept invitația. Mă gândeam că mama ta a planificat ceva extraordinar pentru prima ta duminică petrecută acasă și de aceea n-am acceptat pe loc. Era o minciună nevinovată, dar una potrivită în aceste împrejurări. Din moment ce nu vei fi acasă, nu mai am nici un motiv să nu accept.

– Allan Marsden? repetă Jed. Cred că e nou prin oraș.

– Este administratorul spitalului.

– Spitalul și-a mărit până acum fondurile pentru noua clinică pe care voiau s-o construiască? întrebă el.

– Nu, spuse ea devenind suspicioasă. De ce întrebi?

– Cred că din curiozitate, răspunse indiferent Jed. Ai vorbit despre spital și m-am întrebat dacă și-au realizat până acum planul de expansiune.

– Dacă vrei să spui, continuă Elizabeth fără a crede că întrebarea lui era o simplă curiozitate, că Allan Marsden se întâlnește cu mine pentru a obține astfel o donație substanțială de la mama ta, te înșeli.

– Sunt sigur că mă înșel, încuviință el sec.

– Allan lasă acest lucru în seama comitetului care se ocupă de fonduri.

– Desigur.

Își strânse nemulțumită buzele când văzu zâmbetul lui zeflemitor și privirea lui directă care-i sesizase enervarea. Ochii lui căprui-aurii îi priveau pe ai ei care împrăștiau fulgere verzi.

– Mă îndoiesc de faptul că Allan va vorbi despre spital cât timp ne vom afla la picnic, se apără din nou Elizabeth, aranjând cu degete febrile jacheta de pe umeraș.

– Nu ar fi bărbat dacă ar face asta, zise Jed cu un zâmbet sugestiv. O după-amiază fierbinte, o umbră răcoroasă, o pătură pe iarbă și tu drept companie așezată pe ea… eu cu siguranță nu m-aș gândi la munca mea.

– Ești imposibil, Jed Carrel! murmură Elizabeth. Pornind nervoasă spre șifonier, puse cu zgomot umerașul pe bara de metal. Denaturezi totul până când reușești să faci lucrurile banale și plictisitoare.

– Fac eu asta? El aplecă puțin capul și o privi râzând indiferent.

– Știi foarte bine ce faci. Ea scoase hainele din ultima cutie.

– Atunci ar fi mai bine să-ți ofer scuzele mele.

– Nu te obosi să pretinzi că regreți ce ai spus, i-o tăie ea nervoasă. Ultimul costum era în șifonier și ea începu să

strângă cutiile și hârtiile în brațe pentru a pleca. Acum, dacă mă scuzi, am multă treabă de făcut, i-o aruncă ea plină de sarcasm.

– Te rog să-mi accepți mulțumirile pentru că mi-ai ales garderoba, chiar dacă a fost numai la sugestia mamei mele. Tonul lui devenise din nou zeflemitor.

– Sunt numai hainele oii negre a familiei, Jed, îl tachină Elizabeth peste umăr înainte de a ieși din cameră. Râsul lui zgomotos o urmă de-a lungul holului.

Masa de seară se servea întotdeauna la ora șapte, o oră aleasă nu pentru că Rebecca o găsise potrivită, ci pentru că soțul ei lucra întotdeauna peste ora cinci la biroul din oraș. Obiceiul de a mânca la acea oră fusese prea bine înrădăcinat pentru a-l putea schimba după moartea lui. Părea să facă serile lungi să pară mai scurte și să treacă mai repede.

Allan Marsden îi telefonă după cum promisese, dar acest lucru se întâmplă exact când așeza tacâmurile pe masă. Se afla în sufragerie când Jed își făcu apariția. Privind costumul maro pe care-l purta, unul dintre cele alese de ea, rămase uimită când realiză cât de bine îi venea și cât de mult îi scotea în evidență virilitatea. Acesta se mula perfect pe trupul lui, ca și cum ar fi fost croit special pentru el.

Pentru câteva clipe, Elizabeth fusese îngrijorată de prezența lui, care o tulbura. Apoi își dădu seama că Allan îi repeta în receptor ora la care ieșeau și că aștepta confirmarea ei. Forțându-se să-l ignore pe Jed, se concentră asupra vocii masculine care-i vorbea la ureche.

– Duminică la două e bine, Allan, încuviință ea cu un fals entuziasm. Vom fi gata și eu și Amy. Ești sigur că nu trebuie să aduc ceva?

– Am aranjat eu totul, replică el.

– Da, bine, spuse ea privindu-l neliniștit pe Jed și realizând că el nu avea nici cea mai mică intenție de a părăsi camera, cu toate că știa că vorbește la telefon cu Allan. Se învârtea intenționat pe acolo. Ochii ei aruncau fulgere de enervare, aducând astfel amuzamentul în privirea lui care o studia leneș. Acum trebuie să închid, Allan. Tocmai ne așezam la cină.

– Desigur. Allan nu părea deranjat de dorința ei de a pune capăt conversației. Ne vedem duminică.

– Da, duminică, zise ea repede. La revedere, Allan.

Ea pusese deja receptorul în furcă atunci când Allan își lua la revedere. Avu o oarecare ezitare înainte de a comenta nepolitețea lui Jed de a asculta o conversație telefonică, spunându-și că dacă și-ar exprima nemulțumirea n-ar face decât să primească o replică arogantă și zeflemitoare.

– Cina va fi servită în câteva minute, îl anunță Elizabeth îndepărtându-se în timp ce vorbea.

– Nu e nevoie să te grăbești pentru mine, răspunse calm Jed.

Ținându-și buzele strânse, ea refuză să-i dea vreo replică și ieși repede din cameră. Poate că el nu simțea nevoia să mănânce, dar Elizaebth asta dorea. Voia să termine cât mai repede cina și să scape de compania lui. În acel moment, vocea interioară îi spuse că-și făcea prea multe griji din cauza lui și că era o prostie să se lase impresionată de prezența lui, care o deranja din ce în ce mai mult.

La mijlocul mesei își reaminti că nu-i spusese Rebeccăi despre invitația primită de la Allan Marsden. Nu-i făcea plăcere să deschidă acest subiect în fața lui Jed, dar știa că soacra ei avea o întâlnire la biserică în acea seară și că va pleca imediat după cină.

– Eu și Amy vom ieși duminică după-amiază, Rebecca, zise ea cu o politețe falsă. Am fost invitate…

– Ah, mergem la fermă cu unchiul Jed? izbucni fericită Amy.

– La ce fermă? o chestionă Rebecca aruncându-și privirile întunecate asupra lui Elizabeth, cu un interes mult mai evident decât cu câteva clipe în urmă.

Aruncând o privire răutăcioasă spre Jed care părea imun în fața acestei conversații, răspunse:

– Nu mergem la nici o fermă. Eu și Amy am fost invitate duminică la un picnic de către Allan Marsden.

Amy se bosumflă, dezamăgită.

– Nu mergem la fermă?

Dacă nu și-ar fi dat seama că Jed era amuzat și satisfăcut de situația pe care o crease, răspunsul lui Elizabeth ar fi fost puțin mai blând.

– Ți-am spus doar, Amy, vom merge la un picnic cu domnul Marsden.

– Ce a fost acea prostie cu ferma? interveni Rebecca, privindu-și fix fiul.

– Am fost invitat să iau cina duminică împreună cu familia Reisner. Ungea un corn cu unt, având o atitudine nonșalantă. Kurt a sugerat că poate Elizabeth ar vrea să vină împreună cu Amy, dar, desigur, avea deja o invitație de la domnul Marsden pe care trebuia s-o onoreze.

– Înțeleg, veni răspunsul rece al mamei lui.

– Dar eu vreau să merg la fermă, declară Amy cu o privire rugătoare.

– Ei bine, îmi pare rău, însă mergem la picnic. Chiar în momentul în care vorbea, Elizabeth realiză că se purta extrem

de rece cu fiica sa. Ar fi trebuit să-i explice cu blândețe că vor merge cu altă ocazie la fermă, în loc să-i spună cu răceală ce trebuie să facă. Totul numai din cauza lui Jed.

– Nu vreau să merg la picnicul tău stupid și demodat! Tacâmul de argint din mâna fiicei sale fusese aruncat în farfurie, făcând un zgomot ciudat de tare, care îi însoțea supărarea. Vreau să merg la fermă ca să văd animalele. Nu vreau să merg cu tine!

– Ai întrecut măsura, Amy, o avertiză Elizabeth cu o fermitate blândă.

– Poate vei merge altă dată, interveni Jed cu un zâmbet cald și o privire înțelegătoare.

– Niciodată nu pot face ce vreau. Amy se bosumflă și-i aruncă lui Elizabeth o privire plină de reproș și nemulțumire. Întotdeauna trebuie să fac ce vrea ea!

Elizabeth se enervă pentru că Jed încerca să-i tempereze fiica. Dacă nu i-ar fi vorbit lui Amy despre invitația la fermă și despre animale, acum nu ar fi avut de ce să se certe. Greșise direcționându-și supărarea spre Amy și nu spre bărbatul care merita asta din plin.

– Vei înceta din acest moment să vorbești urât, Amy! îi ordonă ea.

– Nu vreau să merg la acel picnic! Lacrimile străluceau acum în ochii căprui ai fetiței.

– Cred c-ar fi mai bine să te duci în camera ta, Amy, zise Elizabeth, încercând să pară calmă și controlată în fața acestei comportări. Când crezi că te vei purta corespunzător în timpul unei mese, te vei putea întoarce.

– Nu, nu mă voi duce în camera mea! Lacrimile pe care fiica ei încerca să și le rețină îi făceau vocea să tremure.

Chiar dacă Jed fusese cel care-o instigase și o provocase, Elizabeth recunoscu faptul că ea nu se descurcase prea bine în această confruntare. Aruncându-i lui Jed o privire grăitoare, Elizabeth se ridică de pe scaun și ocoli masa pentru a ajunge la locul unde stătea Amy. Ridicându-și bărbia, Amy își impinse propriul scaun. Lacrimile îi curgeau pe obraji și refuza să-și privească mama pentru ca toți să-și dea seama că fusese nedreptățită.

– Hai să mergem, Amy, zise încet Elizabeth. Atinse umărul fetiței cu o mână și Amy se îndepărtă repede, mergând înțepată până la ușă și ajungând în hol.

Când Elizabeth se întoarse pentru a o urma, îi aruncă lui Jed o privire plină de înțeles.

– Nu e vina ei, Liza, spuse el.

– Sunt foarte conștientă de asta, i-o aruncă ea. Nu aveai nici un drept să-i menționezi măcar de această invitație la fermă înainte de a mă consulta pe mine. Singurul vinovat ești tu!

– Du-te în camera ta, Amy, spuse cu fermitate Jed, dar fără a fi nervos sau a da un ordin. Vreau să discut puțin cu mama ta.

Amy ezită puțin, după care începu să urce scara.

– Nu văd ce am avea noi doi de discutat, zise supărată Elizabeth dând puțin capul pe spate pentru a-l privi în ochi.

– Eu da, răspunse el pe aceeași voce fermă cu care-i vorbise și lui Amy.

– Probabil că așa e, încuviință ea repede în timp ce-și ridica mândră bărbia. Nici măcar nu încercase să se elibereze de strânsoarea mâinii lui. Vreau să-ți aud explicația. Înainte ca eu

să-ți refuz invitația i-ai menționat despre fermă lui Amy și ai fost atât de crud încât s-o forțezi să mă influențeze să mă răzgândesc.

– În primul rând, nu i-am spus lui Amy despre invitație, răspunse politicos Jed.

– Te aștepți ca eu să cred? Eu nici măcar nu-i spusesem că mergem duminică la un picnic și nu aveam de gând să-i spun că am refuzat o invitație venită din partea ta. Nu există nici o altă persoană care i-ar fi putut spune toate aceste lucruri, în afară de tine!

El strânse buzele într-o atitudine sfidătoare.

– Singura conversația care am avut-o cu fiica ta a avut loc când am fost întrebat unde mi-am petrecut dimineața. I-am spus doar că am fost la ferma familiei Reisner.

– Și că ai fost invitat acolo duminică, împreună cu noi, îl întrerupse ea.

– I-am spus doar că mă voi duce acolo duminică, admise el încordat, dar nu am menționat nimic despre invitație. Sau că tu ai alte planuri pentru acea zi.

– Atunci de unde i-a venit ideea de a vizita ferma? îl întrebă Elizabeth neîncrezătoare și rece.

– După câte îmi amintesc, zise el privind-o cu ochii plini de mânie, Amy m-a întrebat dacă poate merge și ea o dată acolo pentru a vedea animalele și puii despre care i-am vorbit. I-am spus că va trebui să te întrebe pe tine.

– Ce poveste frumoasă! De ce nu poți să recunoști că ai încercat s-o faci să mă influențeze?

– Pentru că nu-mi pasă dacă mergi sau nu la fermă, replică Jed. Pur și simplu ți-am transmis invitația lui Kurt. Dacă aș fi vrut să te răzgândești… o puteam face pe multe alte căi și n-ar fi trebuit să implic și copilul.

În secunda următoare el se îndepărta și Elizabeth privea în urma lui cu gura căscată și plină de nervi. El dispăru în holul din față. După aceea ușa de la intrare fu trântită cu violență.

– Elizabeth! o strigă vocea Rebeccăi, care încă se mai afla în sufragerie. Jed a fost cel care a trântit ușa atât de tare?

– Da, încuviință ea cu vocea tremurând de indignare pentru că el îi întoarse spatele.

– Ai face bine să te întorci aici și să-ți termini masa, îi ordonă soacra ei.

Elizabeth privi intrarea arcuită a sufrageriei, apoi scările și ușa camerei de sus în care o aștepta Amy. Se strădui să se calmeze și să ia o hotărâre bună.

– Imediat, Rebecca, zise ea pe un ton mult mai controlat. Vreau să discut mai întâi cu Amy.

– Cred că ar fi mai bine dacă ai lăsa-o singură un timp. Astfel va putea să-și revizuiască impolitețea și purtarea prostească. Trebuie să-și ceară scuze pentru comportamentul urât pe care l-a avut la masă. Rebecca făcu o mică pauză înainte de a vorbi pe un ton mai aspru. Nu înțeleg de ce n-a luat nimic de la tatăl ei.

În loc să semene cu Jed, o completă în gând Elizabeth pe femeia mai în vârstă. Da, independența pe care Amy și-o apăra cu atâta agresivitate era un lucru potrivit lui Jed și nu lui Jeremy. Amy nu fusese niciodată mulțumită de faptul că lucrurile trebuiau făcute într-un anumit fel pentru că așa era mai bine sau pentru că așa trebuia.

Respirând adânc, se îndreptă spre scări. Își spuse că atunci când îi va explica lui Amy de ce merg la picnic, va înțelege de ce nu pot merge la fermă împreună cu Jed.

Discuția pe care-o avu cu Amy nu aduse rezultatul care ar fi mulțumit-o pe Elizabeth sau cel pe care-l anticipase. Fu nevoită să accepte faptul că Jed spusese adevărul. Imaginația lui Amy fusese cea care o făcuse să ajungă la concluzia că vor merge la fermă. Era o deducție logică, își zise Elizabeth, din moment ce copilul nu se mai gândea la nimic altceva în afară de fermă.

Cât despre picnic, fiica ei nu avea nici un pic de entuziasm pentru a merge și acest lucru nu se schimbase nici după discuția avută. Fusese de acord, bosumflându-se, dar refuză să-și continue cina. Buzele ei rămaseră strânse, în ciuda faptului că Elizabeth încercase să pună într-o lumină favorabilă perspectiva picnicului.

Plictiseala fățișă a lui Amy pe tot parcursul picnicului nu făcu decât s-o supere pe Elizabeth, iar faptul că nici măcar nu avea de gând să se ridice de pe pătură o enervă în așa hal încât nu mai putea reacționa normal în fața acestei răutăți. Îi răspundea lui Allan scurt și nu făcea decât să tensioneze atmosfera. Supărarea ei crescu în momentul în care Allan sugeră că ar fi bine să mai prelungească picnicul cu două ore.

Pentru a face lucrurile și mai rele, Amy mormăi un „mulțumesc" și coborî din mașină chiar atunci când Allan opri în fața casei. Elizabeth o privi încremenită cum se îndepărtează înainte de-a se întoarce spre Allan ale cărui buze se strânseseră exprimând încordarea.

– Trebuie să-mi cer scuze pentru fiica mea, murmură ea, supărată. Purtarea ei de astăzi nu are scuză. De obicei nu este atât de nepoliticoasă și…

– Nu trebuie să-mi dai explicații, zâmbi înțelegător Allan, luându-i mâna și strângând-o ușor. Copiii par să fie egoiști în ceea ce-i privește pe părinții lor, mai ales când au unul singur.

– Nu e vorba de gelozie, oftă Elizabeth supărată. Am certat-o ieri pentru vina altcuiva și încă nu m-a iertat.

– Nu mi te imaginez nervoasă. Ești mult prea frumoasă pentru asta. Minunatul compliment ieși cu ușurință de pe buzele lui.

– Sunt și eu om, zâmbi ea nervoasă.

– E încurajator. Privirea lui trecu peste părul ei bogat, după care se întoarse la verdele de jad al ochilor. Aplecându-se puțin, Allan îi sărută cu blândețe și căldură buzele pline. Ne vedem la cina de caritate, dacă nu înainte.

Când el se îndepărtă, Elizabeth găsi clanța portierei, după care făcu o mică pauză în timp ce-o deschidea.

– Mulțumesc, Allan, pentru… pentru tot, îi spuse ea pentru că fusese foarte înțelegător.

– Probabil că altă dată vom petrece o zi mai plăcută toți trei, sugeră el.

– Da, altă dată, încuviință ea nesigură și ieși din mașină.

Se opri pe scările casei pentru a-i face cu mâna, după care intră. Purtarea lui Amy nu trebuia trecută cu vederea, dar nu știa cum s-o abordeze mai bine. Oftând din greu, închise ușa în urma ei.

Râsul lui Amy o făcu să rămână cu mâna pe clanță. Întreaga după-amiază fusese extrem de serioasă, nici măcar nu zâmbise, și acum râdea cu gura până la urechi. Elizabeth își ridică bărbia când își văzu fiica stând în hol față în față cu Jed. Privirea lui o studie cu coada ochiului, în ciuda faptului că era extrem de amuzat. Apoi Amy o privi peste umăr și zâmbetul îi dispăru. În ochii ei întunecați se citi o scuză înainte de a porni spre scări.

Jed nu se mișcă de pe loc în momentul în are Elizabeth se îndepărtă de ușă. Enervarea îi făcea sângele să fiarbă, furioasă că el reușise atât de repede s-o facă pe fiica ei să râdă, când Allan încercase din răsputeri și nu ajunsese la nici un rezultat.

– Nu mă așteptam să te întorci atât de repede, comentă Jed.

– Ne-am întors amândouă, și nu din cauza mea, i-o întoarse ea rece.

– Ce s-a întâmplat?

Elizabeth își ridică iritată sprâncenele.

– Nu ți-a spus Amy? Purtarea a reușit să ne facă să ne simțim prost încă de la început.

– Nu, nu mi-a spus nimic, i-o întoarse el mirat.

– Chiar așa? Eram sigură că din cauză asta râdeați amândoi, zise ea pe un ton acuzator. Uitase complet faptul că încă nu-și ceruse scuze pentru că-l acuzase pe nedrept cu o seară înainte. Nu avusese ocazia să-i vorbească și nu intenționa să se scuze în fața Rebeccăi sau a lui Amy.

– Eu nu mi-aș face griji, spuse Jed înclinând capul într-o parte și privind-o amuzat. Mă îndoiesc de faptul că prietenul tău va fi descurajat de o după-amiază nereușită.

Capitolul 5

– Elizabeth, nu ești gata? o strigă Rebecca.

– Imediat!

– Ei bine, te rog să te grăbești, spuse nerăbdătoare soacra ei. Nu vreau să fiu prima care ajunge acolo, dar nici ultima.

Oftând nemulțumită, Elizabeth se privi în oglindă, dorindu-și pentru prima dată să n-o mai lase pe Rebecca să-i spună ce au de făcut și să nu fie obligată să ajungă acolo o dată cu ea și cu Jed. Se gândise că avea o scuză perfectă când îi vorbise despre ultimele aranjamente pe care trebuia să le facă înainte de ora cinei. Dar Rebecca insistase asupra faptului că ea era președinta comitetului și că trebuie să roage pe altcineva să se ocupe de acest lucru. Acum își dădu seama că subconștientul îl ascultase pe Jed care-i spusese că trebuie să facă unele compromisuri dacă voia să aibă liniște. Așadar, se răzgândise și acceptase tot ceea ce dorea Rebecca.

Mătasea grea a rochiei albe se înfoia când cobora scările pentru a ajunge la parter. Pășind pe ultima treaptă își aminti

că șalul și geanta de seară se aflau pe patul din cameră. Întorcându-se sus le luă repede de pe cuvertura de satin bleu cu care era acoperit patul. Pulsul i se accelerase și nervii îi erau foarte încordați, cu toate că-și spusese de numărate ori că nu are de ce să fie neliniștită. Dar nu lăsa să se vadă nimic din toate aceste emoții.

Amy o aștepta acum la baza scărilor. Ochii ei căprui se deschiseră larg și oftă uimită.

– Oh! Un zâmbet de plăcere relaxă mușchii încordați de pa fața lui Elizabeth.

– Arăt bine? întrebă ea făcând o piruetă pentru ca fiica ei s-o studieze din toate unghiurile.

– Ah, da, mamă, arăți incredibil! o asigură Amy pe nerăsuflate.

– Bună, Cindy, o salută Elizabeth pe fata care venise să stea cu Amy.

– Bună seara, doamnă Carrel. Aveți o toaletă minunată. Tânăra fată privea impresionată rochia croită perfect care o îmbrăca atât de bine. Se balansa puțin în timp ce vorbea și abia reușea să-și miște buzele. Elizabeth își reaminti de propriile ei vise de școlăriță și cât de impresionată era oricând vedea adulți îmbrăcați elegant și zâmbindu-i prietenește.

– Mulțumesc, spuse Elizabeth, dorindu-și să mai întârzie puțin pentru a studia ochii lui Cindy care erau plini de vise frumoase. Soacra mea ți-a dat numărul de telefon unde putem fi găsiți în cazul în care apar probleme?

– Da, mi l-a dat, dar sunt sigură că totul va fi bine, adăugă tânăra fată cu promptitudine.

– Elizabeth, Jed ne așteaptă în mașină, zise Rebecca apărând în holul de la intrare.

Aplecându-se pentru a săruta obrazul fiicei sale, Elizabeth șopti:

– Fii cuminte dacă mai vrei o șansă, Amy.

Ochii ei căprui se ridicaseră spre ai mamei ei.

– Voi încerca, spuse ea ridicându-și mândră bărbia.

Urmând-o până la mașină pe soacra ei, Elizabeth se așeză pe bancheta din spate, murmurând o mulțumire când Jed îi deschise ușa. Clubul se afla la numai doi kilometri de casă, ceea ce făcea călătoria foarte scurtă. Dar Elizabeth era conștientă că Jed era foarte preocupat. Era aproape sigură că tăcerea lui nu se datora serii care avea să vină.

Realiză că acel costum negru de seară pe care-l purta i se potrivea perfect. Numai după ce ajunseră la club ea își dădu seama că nu era cel pe care i-l cumpărase ea. Luminile de la intrare dădeau materialului reflexe albăstrui în timp ce el deschidea portiera oferindu-i o mână ca s-o ajute să coboare. Elizabeth îl privea uimită. Materialul din care era confecționat costumul și cămașa albă de mătase pe care-o purta erau prea luxoase și prea scumpe pentru a fi găsite în împrejurimi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el în șoaptă când dădea cheile mașinii angajatului din parcare. Își atinse apoi gulerul negru cu degetele. Nu-ți place costumul meu?

– Ba da, răspunse ea repede, evitând strălucirea ochilor lui căprui-aurii. Începu să se prefacă a-și aranja șalul. Doar că nu ai spus nimic despre faptul că ți-ai cumpărat ceva când te-ai dus săptămâna trecută la Cleveland.

– Nu credeam că era necesar, replică el păstrându-i ușor cotul pentru a o ghida să ocolească mașina spre partea unde se afla Rebecca.

Strângând din buze, Elizabeth nu mai comentă. Jed lipsise aproape toată săptămâna, o situație care o stresase puțin din cauză că nu știa dacă va mai veni sau nu înapoi. Explicațiile pe care le-a dat, chiar și mamei lui, despre absența sa fuseseră vagi și de neînțeles. Elizabeth nu putea fi sigură dacă misterul de care se înconjura era deliberat sau o extensie a personalității lui.

Când ajunseră lângă Rebecca, aceasta le-o luă înainte și intră prima în club, ținând capul ridicat cu mândrie, ca o regină, ceea ce făcea ca intrarea lor să fie maiestuoasă. Ca răspuns, toate capetele se întorseseră spre ei. Prima reacție fusese cea de curiozitate, după care urmară felicitările. Cu cât înaintau spre mijlocul marii săli unde se afla barul la care se serveau cocteiluri, cu atât Elizabeth devenea mai conștientă de o altă reacție.

Privirea ei se îndreptă spre bărbatul de lângă ea. Mai înalt decât ea cu un cap, cu păr ondulat de culoarea tutunului și cu trăsăturile frumoase, Jed Carrel putea fi considerat un bărbat atrăgător. Nu era cel mai frumos sau cel mai înalt bărbat din încăpere, dar Elizabeth realiză că nu atrăgea privirile tuturor numai pentru că era un Carrel.

Probabil că atenția tuturor se îndrepta spre privirea grăitoare din ochii lui căprui-aurii care uneori erau atât de reci încât nu-ți puteai da seama cum trăise, ce i se întâmplase sau ce experiențe avusese. Însă, mai mult decât atât, Elizabeth știa cu siguranță că puteai citi virilitatea în înfățișarea lui și aceasta atrăgea toate femeile.

Încă îl mai studia cu minuțiozitate când Jed își întoarse capul și-i susținu privirea. În acea clipă ea realiză că el știuse tot timpul că îl cerceta. Putea vedea asta în ochii lui care străluceau de amuzament.

– Ce crezi că gândesc toți cei aflați aici? îi murmură el întorcând capul pentru a răspunde saluturilor și felicitărilor diferitelor persoane cu care se întâlnea.

Elizabeth îi salută repede pe domnul Shaw și pe soția acestuia, înainte de a răspunde întrebării lui Jed cu o voce la fel de înceată ca a lui:

– Că te-ai transformat într-un bărbat care arată bine. Nu e de mirare că toate mamele se întreabă dacă ar trebui să-și lase fiicele pe aproape și… dacă nu cumva sunt ele prea bătrâne pentru tine.

– Nu mă așteptam la cinism din partea ta, Liza.

Zâmbetul lui o atrăgea ca un magnet și acest lucru o luă prin surprindere. Nu-și dăduse seama până acum că el poate fi atât de fermecător dacă vrea. Își îndepărtă repede privirea, simțind cum sângele îi clocotește, dar dându-se de gol prin roșeața ușoară a obrajilor care o făcea și mai atrăgătoare.

– N-am vrut să fiu cinică, replică ea.

În acel moment, Barbara Hopkins se desprinse dintr-un grup format din tineri și veni în întâmpinarea Elizabethei. Ochii prietenei sale erau însă îndreptați numai spre Jed, ceea ce o făcu să se îndoiască pe cine era aceasta interesată să întâlnească. Presupunea că era un lucru normal. Trecând peste toate, Jed putea fi clasificat drept un încântător burlac și se știa că în Caneville nu exista o abundență de bărbați singuri.

– Elizabeth! o strigă veselă Barbara, întinzându-i mâna plină de inele. Arăți minunat.

Elizabeth îi întoarse răbdătoare felicitările și complimentele, înainte de a-i face cunoștință cu Jed. Privirile lungi ale Barbarei o iritară pe Elizabeth.

– Așadar, tu ești partenera de tenis a Elizabethei? zâmbi el susținând privirile lungi, lucru pe care Elizabeth nu-l găsea necesar.

– Ah, da, jucăm tenis cel puțin o dată pe săptămână. Dumneavoastră jucați, domnule Carrel?

– Spune-mi Jed, te rog, o corectă el brusc în timp ce-și apleca puțin capul, dacă îți pot spune Barbara. Răspunsul lui veni o dată cu un zâmbet satisfăcut. Joc tenis, cu toate că n-am mai făcut-o de mult.

– Probabil că putem aranja un meci de dublu, zise Barbara privind-o cu subînțeles pe Elizabeth, lăsând-o să înțeleagă că nu era o sugestie căreia să nu-i dea curs. Va trebui să-l convingi pe Allan să-ți fie partener.

Referirea la Allan Marsden o făcu pe Elizabeth să realizeze că un bărbat se afla în stânga ei. Când i se menționă numele, făcu un pas înainte oferindu-i lui Elizabeth unul din paharele pe care le ținea în mână.

– Bună, Elizabeth. Am așteptat să vii. El zâmbea plăcut în timp ce vorbea, iar în ochi avea o sclipire întrebătoare.

Nedorind să prelungească această privire, ea spuse:

– A fost o schimbare de ultimă oră a planurilor. Era destul de îngrijorată de faptul că nu-l lăsase s-o însoțească în această seară, sub motivul că trebuie să ajungă devreme aici.

Mâna lui Jed îi părăsi cotul și se îndreptă spre spatele ei în timp ce se apropia de ea atingând-o destul de intim, lucru pe care ea nu-l găsi enervant.

– Trebuie să fii Allan Marsden. Elizabeth mi-a vorbit despre tine, spuse el întinzând mâna. Eu sunt Jed Carrel.

– Bun-venit acasă, spuse Allan scuturându-i ferm mâna și zâmbind. Îmi imaginez că ai auzit de multe ori această urare.

Ochii lui se întoarseră spre Elizabeth, zeflemitor în fața privirii ei derutate.

– Nu de atâtea ori încât să mă fi plictisit s-o aud, răspunse Jed.

Degetele ei strânseră cu putere paharul de cocteil pe care i-l dăduse Allan, întrebându-se dacă-i mai spusese cineva acest lucru lui Jed. Cu siguranță, ea nu i-l spusese, și nici mama lui. Ar fi fost ironic ca primul bun venit care i s-a adresat să vină din partea unui străin. Ironic și crud.

– Văd că ești aici de destul timp încât să găsești barul, observă Jed privind băutura cu gheață din mâna lui Allan.

– Lasă-mă să-ți arăt eu unde este, se oferi repede Barbara.

Prietena ei nu-și pierdea deloc timpul, își zise Elizabeth cu răutate și surpriză. Ochii lui Jed erau amuzați când îi priviră ochii de un verde întunecat.

– Mă scuzi, nu-i așa, micuță surioară? întrebă el cu un zâmbet pe buze.

– Desigur, încuviință ea. Pielea parcă îi înghețese acolo unde mâna lui îi încălzise spatele. Ceva din această răceală se afla și în vocea ei.

– Cu siguranță, nu e omul la care mă așteptam, comentă încet Allan în timp ce privea cum Jed e condus de Barbara prin mulțime.

– Da? De ce nu? întrebă Elizabeth. Încercarea ei de a părea vag interesată nu reuși să pară decât mirată și defensivă.

Allan o privi tăios, folosind destul timp pentru a-și alege cuvintele.

– Din zvonurile pe care le-am auzit de la întoarcerea lui, am presupus că e o persoană mai răzvrătită și mai arogantă. Siguranța de sine și farmecul lui natural cred că m-au luat prin surprindere.

– Cred și eu. Elizabeth nu dorea să discute despre Jed.

– Soțul tău semăna cu el?

– Sunt total deosebiți unul de altul, răspunse ea politicoasă, după care încercă să schimbe repede subiectul. Vreau să-mi cer scuze pentru această seară. Sper că nu ai ajuns prea devreme gândindu-te că mă vei găsi aici.

– Nu, n-am ajuns prea devreme, răspunse el.

Elizabeth își umezi buzele și-i spuse lui Allan:

– Am auzit că orchestra e foare bună.

Ca și cum ar fi auzit-o, aceasta începu să cânte prima melodie. O mână îi atinse ușor brațul. Elizabeth îl privi pe cel care-o atinsese, incapabilă să nu-l privească răutăcios.

– Așa trebuie, zise Jed încet privind-o provocator. Din moment ce un Carrel a fost responsabil pentru această seară, va trebui ca tot unul din această familie să deschidă dansul.

Două cupluri începuseră deja să danseze pe ringul gol. Păși repede spre margine când îl văzură pe Jed care o conducea pe Elizabeth spre mijlocul ringului de dans. Ajunși acolo, el o luă în brațe și se opri. Ochii lui o priveau de sus până jos cu o expresie deloc entuziastă, de parcă făcea un studiu atent.

– Mă simt de parcă țin în brațe un pește înghețat. Relaxează-te, Liza, o tachină Jed cu blândețe. Și zâmbește. Nu mergi la o execuție.

– Nu? Dar îi zâmbi drăguț, forțându-se să-și relaxeze mușchii pentru a-l lăsa s-o conducă.

Mâna lui o apăsa cu fermitate pe spate și o făcea să-i urmeze cu ușurință pașii. Cu fiecare pas pe care-l făcea devenea tot mai relaxată, pierzându-și din rigiditate în timp ce răspundea mișcărilor lui grațioase. Acum Elizabeth se trezi fascinată de întreaga lui înfățișare. Se învârtiră de două ori în jurul ringului înainte de a li se alătura și o altă pereche. Jed încetini puțin pasul și se îndreptă spre unul din colțurile ringului.

– N-a fost bine că am avut datoria de a deschide dansul? Vraja pe care-o trăia Elizabeth se întrerupse brusc și se trezi din visare datorită tonului lui ușor sarcastic.

Privindu-i trăsăturile frumoase, Elizabeth rămase uimită de contrastul dintre gulerul alb al cămășii și pielea bronzată a gâtului. Își simți propriul gât uscat și se miră de căldura pe care mâna lui o împrăștia pe spatele ei și care părea s-o cuprindă, și de mușchii încordați de pe pieptul lui.

– Da, foarte bine, încuviință cu bruschețe Elizabeth încercând să se îndepărteze puțin de el pentru a nu mai fi aproape de șoldurile lui.

– Acum toată lumea va comenta faptul că am dansat foarte bine împreună. Cu coada ochiului, putea vedea cum ochii lui nu aveau de gând să se dezlipească de pe fața ei, cu toate că ea se uitase prin sala de dans pentru a se încredința că avea dreptate. Toate privirile erau îndreptate spre ei doi.

– Îți pasă de asta? îl provocă ea.

Jed se strâmbă.

– Mă întreb ce-ar spune lumea din oraș dacă ar afla cât cinism se ascunde în spatele măștii tinerei și frumoasei văduve Carrel. Știi doar că așa te numesc… tânăra văduvă Carrel. Buzele lui se îngustară zeflemitor. Te privesc ca pe o persoană curajoasă care a supraviețuit unei tragedii la o vârstă fragedă, purtându-se de atunci extrem de decent, și credincioasă memoriei soțului ei. Probabil că ar trebui să ceri o sanctificare, ce zici?

Furia se vedea acum clar pe fața ei.

– De ce spui toate aceste lucruri ca și cum ar trebui să mă simt rușinată de ele?

– Roșești… un alt atu al tău. Acum ea avea senzația că un șireang invizibil o strânge de gât. Întotdeauna am fost sceptic în fața așa-ziselor bune maniere pe care trebuie neapărat să le ai, poate din cauză că încă de când eram foarte mic am obosit să aud mereu cât de bun băiat era Jeremy, știind tot timpul că nu era nici o diferență între mine și el. Când făcea boacăne, trebuia să iau vina asupra mea pentru că era fratele mai mare.

– Trebuie neapărat să discutăm despre Jerry? îl chestionă Elizabeth cu greutate. Avea o senzație ciudată când i se vorbea despre el și asta pentru că nu-și putea aminti chipul lui decât dacă-l vedea în poză.

– Amintirile sunt prea dureroase? o tachină Jed cu ochii îngustați, în timp ce-i studia profilul.

Buclele negre ca abanosul îi mângâiară spatele când întoarse repede capul privindu-l fix în față cu ochii verzi plini de resentimente. Ar fi dorit să-i spună că-și aducea cu greu

aminte de clipele petrecute cu Jeremy și că aproape uitase că fusese soțul ei, până la întoarcerea lui Jed. Amintirea primei întâlniri cu Jed era mai clară și mai vie decât noaptea nunții petrecută cu soțul ei, fratele lui. Nu riscă însă să facă astfel de afirmații.

– Poți să crezi ce vrei, replică ea nervoasă. Oricum, interpretezi în felul tău tot ceea ce spun.

– Știi ce cred? murmură el cu o blândețe prefăcută. Sunt curios de ce bați în retragere de câte ori îi menționez numele.

– Poate pentru că tu în acel moment nu faci decât să mă ataci, i-o întoarse ea.

Melodia se termină și ea se desprinse cât de repede reuși din brațele lui. Picioarele îi erau foarte nesigure. Realiză că așa fuseseră tot timpul, dar sprijinul ferm al lui Jed o făcuse să danseze fără probleme. Pașii lui mari nu o lăsară să se îndepărteze singură și îi susținu din nou talia cu o mână în timp ce o conducea spre marginea ringului de dans.

– Ai obosit? o tachină el cu voce scăzută.

– Cred că e vorba numai de imensa ușurare pe care-o simt pentru că nu voi mai fi nevoită să dansez din nou cu tine, mormăi cu greu Elizabeth deoarece respira sacadat.

– Ah, uite-l pe adoratul tău Allan, spuse Jed abia zâmbind, așteptând răbdător ca eu să te duc din nou la el. Dacă vrei să știi, îmi amintește mult de Jerry.

– Nici măcar nu arată ca el, răspunse ea supărată, având siguranța acestei constatări pentru că Jeremy era brunet, iar Allan blond.

– Nu prin felul cum arată, continuă el, ci prin temperament. Allan al tău nu va face valuri niciodată. Va fi prea îngrijorat să nu se scufunde barca în care se află.

– Ce s-a întâmplat, Jed? întrebă ea pierzând-și cumpătul. Ești gelos pentru că Allan are o carieră de succes pe când tu te-ai întors acasă fără nici un rezultat?

– Liza! Furia se citea clar pe fața lui Jed când îi pronunță numele, în ciuda faptului că își controla tonul foarte bine. Respiră adânc și o privi cu ochi strălucitori care o avertizau că întrecuse orice limită. Și ție îți place să faci valuri, nu-i așa?

Elizabeth aproape alergă cei câțiva pași care-i mai rămăseseră până la Allan, intimidată mai mult decât și-ar fi închipuit de furia pe care reușise să i-o provoace. Realiză speriată că făcuse prea multe valuri și că ultimul dintre ele aproape că le scufundase barca. Allan era pe linia de plutire și se agăță de mâna lui pentru a se simți în siguranță.

Barbara îi aștepta împreună cu Allan și păși repede înainte pentru a ajunge la Jed. El îi zâmbi ca pentru a răspunde tacit promisiunilor ce se citeau în ochii ei. Sentimentul din timpul mesei reveni și Elizabeth simțea o durere adâncă în stomac.

– Am nevoie de o băutură tare, Barbara, o înștiință Jed, aruncându-i Elizabethei o privire răutăcioasă. Ce-ar fi să mă conduci din nou la bar?

– Vrei un cocteil? se oferi Allan.

Elizabeth simțea nevoia ca alcoolul să-i ardă gâtul, dar pentru nimic în lume n-ar fi vrut să-i urmeze pe Jed și Barbara. Refuză ferm și scutură puternic din cap, ca pentru a scăpa de vocea interioară care o avertiza în șoaptă.

Seara îi fusese iremediabil stricată, dar luptă împotriva acestui lucru, hotărâtă să se distreze la fel de bine ca și Jed. Allan era foarte drăguț iar zâmbetele și râsul ei îl făcură mai îndrăzneț.

În ciuda încercărilor Barbarei de a-l monopoliza, Elizabeth observă că Jed dansase și cu alte femei. Mai mult cu cele cu care era obligat s-o facă, își spuse ea liniștită. Zâmbetele ei ascundeau însă multe resentimente. Era dezgustată și ura fiecare clipă în care-l vedea pe Jed împreună cu Barbara pe ringul de dans.

Pe la miezul nopții, capul începu s-o doară din cauza încordării nervilor și a efortului de a-și controla sentimentele. Era sigură că nu mai putea îndura nici o clipă această presiune fără să urle. Nervii îi erau întinși la maxim. Stomacul începuse să i se contracteze de greață. Îi veni să plângă de ușurare când o văzu pe Rebecca apropiindu-se de ea.

– Cred că e timpul să plecăm, Elizabeth, constată soacra ei după ce-i zâmbi politicos lui Allan. I-am promis lui Cindy că nu vom întârzia prea mult.

Elizabeth realiză cu rapiditate că Rebecca nu avea nici un motiv de îngrijorare din cauza fetiței care o supraveghea pe Amy. Motivul era că așa cum soacra ei nu dorea să fie prima persoană care ajunge la o petrecere, nu dorea nici să fie ultima care pleacă. În afară de asta, nu considera potrivit ca un Carrel să se distreze prea mult la petreceri.

Văzu imediat pe figura lui Allan că acesta dorea s-o conducă acasă. Știa că o dată ajunsă afară din club, nu va mai fi o companie prea plăcută. Luând în considerare comportamentul pe care-l avusese față de el pe parcursul acestei seri, ar fi găsit această schimbare total surprinzătoare și nepotrivită ei.

– Sunt gata de plecare oricând dorești, Rebecca, încuviință ea repede, făcând un ultim efort de a se întoarce spre Allan și de a-i zâmbi. Probabil că vom putea lua prânzul împreună săptămâna viitoare.

– Da… ezită el oftând. Da, sigur că da.

Își luară repede rămas-bun și Elizabeth se îndreptă împreună cu Rebecca spre ieșire.

– Ai luat cheile de la Jed? o întrebă Elizabeth deschizându-și repede poșeta de seară pentru a verifica dacă nu are la ea unul dintre rândurile de chei ale mașinii.

– Cred că deja a adus mașina la intrare, mormăi Rebecca. Unde credeai că e?

Elizabeth privi peste umăr, surprinsă s-o vadă pe Barbara zâmbind și dansând cu altcineva.

– Credeam că va mai rămâne aici, murmură ea.

– Pleacă împrună cu noi, veni răspunsul ferm al soacrei sale, care îi spunea astfel că nici nu se putea altfel.

Mașina era în fața intrării în momentul în care ieșiră la aer, și angajatul din parcare ținea ambele portiere deschise. Jed se afla la volan și motorul era pornit. Nu părea deloc surprins că Elizabeth se întoarce acasă împreună cu ei și nu cu Allan. În momentul în care portierele fură închise, el puse mașina în mișcare și luă curba spre șosea.

– E atât de bine să fii departe de zgomotul atâtor voci, oftă Rebecca. Până la urmă acest lucru reușește să te enerveze.

Elizabeth simțea din plin acest lucru, dar nu putea da vina numai pe zgomotul vesel al petrecerii. Nu făcuse decât s-o irite puțin. Prin întunericul din mașină, își îndreptă privirea spre profilul șoferului.

– Am vorbit cu Clive Bennet în această seară, continuă soacra ei. Este unul din directorii clubului. Postul de manager general al clubului se va elibera la întâi septembrie. I-am spus

că există posibilitatea să-l preiei tu, Jed. Clubul are un profit bun. Are manageri care se ocupă de terenurile de golf și de restaurant și bar. Tu vei avea numai rolul de supervizor.

– Mulțumesc, mamă, dar nu voi face asta, refuză calm Jed.

– Ce anume intenționezi să faci? În vocea Rebeccăi se citea nerăbdarea și enervarea.

– Ceea ce fac și acum.

– Adică nimic, i-o întoarse ea nervoasă.

El zâmbi, aparent liniștit.

– Știu că ai cele mai bune intenții în legătură cu comportamentul și poziția mea în societate, mamă, dar cred că pot decide singur ce voi face cu viața mea.

– Pot să jur că vei fi un pierde-vară toată viața, îl certă Rebecca.

– Dar tot viața mea va fi, nu-i așa, mamă? Privirea lui o studie repede, după care se concentră asupra drumului din fața lui în timp ce ochii îi străluceau în farurile mașinilor care veneau din sens opus.

Era atât de sigur de sine și atât de arogant! Elizabeth îl văzu cum o privește prin oglindă și-și întoarse ochii spre geam. Ce bine ar fi dacă ar pleca, își dori în gând, și astfel ar înceta să-i mai distrugă viața care până atunci fusese liniștită.

Capitolul 6

– Amy a fost cuminte? întrebă Elizabeth scoțând suma convenită din portofel și dându-i-o fetei.

– Nu am avut nici o problemă, o asigură Cindy căscând de somn în timp ce-și punea banii în gentuța ei mică.

– Sper că nu te-am reținut prea mult, spuse Elizabeth zâmbind vag și îndepărtându-și o șuviță de păr care-i cădea pe obraz, observând totodată că Jed le privea de la intrare unde aștepta s-o ducă pe tânăra fată acasă. N-aș vrea ca părinții tăi să aibă motive de îngrijorare.

– Ah, nu, doamnă Carrel, sunt sigură că nu-și fac griji. Le-am explicat că mergeți la o cină, după care urmează un bal, și nu mă așteaptă decât mult mai târziu.

Încuviințând, Elizabeth se întoarse pentru a-i cere cu politețe lui Jed s-o ducă pe Cindy acasă, dar acesta deschisese deja ușa și îi zâmbea fetiței care îi răspundea la zâmbet.

– Dacă ei tot nu te așteaptă atât de devreme, asta înseamnă că nu trebuie să ne grăbim, nu-i așa? propuse el.

Era o remarcă destul de nevinovată, dar Elizabeth își vârî unghiile în carnea moale din palmă. Tânăra fată se înroșise în obraji.

– Noapte bună, Cindy. Vocea ei era încordată și Jed ridică zeflemitor o sprânceană.

– Noapte bună, doamnă Carrel, o salută Cindy privindu-l sfioasă printre gene pe Jed care ținea ușa deschisă pentru ea.

Urcă furioasă scările, sperând să găsească în camera ei liniștea de care avea nevoie, dar nici singurătatea nu reuși să-i relaxeze nervii. Cei patru pereți păreau că o strâng și o apasă. Mai mult decât orice, durerea de cap era mai acută ca înainte. Se plimbă neliniștită prin cameră timp de câteva minute, dorindu-și să bea un pahar cu lapte cald pentru a se liniști, însă nu voia să coboare la parter. Rebecca o va auzi cu siguranță și va coborî pentru a afla ce s-a întâmplat, și o conversație cu soacra ei era ultimul lucru de care mai avea nevoie.

Zgomotul unor pași pe scări o făcu să se neliniștească și să deschidă ușa. Pașii se opriră și Elizabeth îngheță. Jed se afla în hol și cu o mână își desfăcuse pe jumătate cravata în timp ce haina frumos croită a costumului era deschisă. Privirea lui uimită o ținu captivă și se simți din nou impresionată de masculinitatea lui, care parcă o sufoca prin puterea ei.

Apoi Jed își desfăcu de tot cravata și o trase când porni spre ea. Elizabeth nici nu se clinti, îi privea numai mișcările, grațioase chiar și în întuneric. Până când nu-i privi ochii ridicând mândră din bărbie când el ajunse și mai aproape, nu-și dădu seama că-l așteptase să ajungă lângă ea în loc să se retragă așa cum ar fi trebuit.

Privirea lui implacabilă o făcu să se desprindă de lângă ușa unde se afla.

– Amy e bine?

– Da. Răspunsul ei era scurt și grăbit. Era derutată pentru că-l așteptase. Doarme.

Degetele strânseră decolteul capodului ei, fiind numai o acțiune defensivă, pentru că Jed nu-și mișcase ochii de pe fața ei. Trăsăturile lui erau acum mai încordate și cinice în timp ce stătea în fața ei cercetând-o fără să facă vreo mișcare pentru a se îndrepta spre camera lui.

– Ce s-a întâmplat, Liza? Vocea lui părea lenește, dar avea totuși o tentă răutăcioasă și ascuțită. Ochii lui se îngustară periculos când ea își feri privirea.

– Nu știu ce vrei să spui, răspunse ea încurcată, întorcându-se în direcția camerei sale.

– Te preocupă ceva, o provocă Jed.

– Dacă vrei să știi, își păstră ea vocea joasă pentru a nu-și deranja fiica adormită și reușind să aibă un ton rece și indiferent, mă surprinde faptul că te-ai întors atât de repede. Nu mă așteptam să vii acasă până dimineața.

– Unde credeai că voi fi? El respiră adânc, nerăbdător, după ce pronunță cuvintele pe un ton încet și provocator.

Ura pe care-o simțea Elizabeth îi făcu vocea rece ca gheața.

– N-am vrut să mă gândesc ce loc vei alege pentru a merge acolo împreună cu Barbara.

– Credeam că Barbara este prietena ta, i-o aruncă el.

Iritarea se citea clar în ochii ei verzi, acuzatori.

– Este prietena mea, i-o întoarse Elizabeth.

– Atunci de ce ești atât de indignată pentru că am fost prietenos cu ea? o tachină el cu cinismul lui caracteristic.

– Prietenos? îl provocă ea cu răceală. Erai foarte aproape de a face dragoste cu ea pe ringul de dans. Nu sunt singura care a observat asta.

– Ce te privește pe tine acest lucru? El nu făcu nici o încercare de a nega acuzația ei, o derută pe Elizabeth.

– Pentru că este dezgustător și nepoliticos să te porți în acest fel în public! șuieră ea, după care reuși să-și stăpânească tonul isteric al vocii. Aplecând puțin capul, respiră adânc pentru a se calma. Am găsit acest lucru extrem de stânjenitor. Purtarea ta nu a fost normală.

– Și Barbara? Ce spui de comportarea ei? Îi zâmbi rece. Nu prea poate fi în postura unei victime inocente după avansurile fățișe pe care le făcea, o aprostofă el.

Elizabeth refuză să admită că vina era mai mult a Barbarei.

– Nu aprob nici purtarea ei.

– Ce îți dă dreptul să ne judeci? Un oftat adânc ieși din gâtul lui și Elizabeth începu să se îndrepte spre ușă. Jed o opri repede, punându-i cravata în jurul gâtului și ținându-i-o chiar lângă bărbie, cu o singură mână. Pur și simplu nu pot să mă hotărăsc dacă ești frigidă sau mironosiță.

– Dă-mi drumul! îi ordonă ea ducându-și mâinile la gât. Strânsoarea lui de fier rezistă în fața încercării ei de a se elibera.

Inima începu să-i bată foarte puternic când Jed se folosi de cravată ca s-o aducă mai aproape de el. Privirea lui răvășită o făcu să să-și piardă masca de indiferență. Începu să respire greu când ochii lui se îndreptară spre buzele ei.

– Cred că e timpul să aflu, comentă el analizând-o cu răceală.

Îi simțea mușchii lipiți de corpul ei prin pijamaua subțire de mătase și se dădu înapoi împingându-i cu mâinile pieptul tare care i se părea ca un zid. Disperarea pusese deja stăpânire pe ea și-i punea un nod în gât.

– Ai spus că nu mai vrei să mă atingi, îi reaminti ea cu frenezie în timp ce cravata lui îi strângea ceafa și o aducea și mai aproape de el, cu toată împotrivirea ei.

– Și asta te face să te simți în siguranță, nu-i așa? Chiar și atunci când mă provoci. Figura lui îi spunea că făcuse o prostie. Ai uitat cine sunt? Sunt Jed, oaia neagră a familiei, copilul cel rău. Nu ți-ai dat seama că nu trebuie să ai încredere în mine?

– Nu, se apără ea slăbită.

Cravata din jurul gâtului și mâna care-i ținea bărbia nu o lăsau să scape și buzele lui le acoperiră pe ale ei sărutându-le ușor și amețitor de tandru. Dacă ar fi fost sălbatic și brutal, i-ar fi putut rezista, dar nu avea cum să facă acest lucru când buzele lui erau atât de senzuale.

La un moment dat, cravata fu îndepărtată și mâinile lui începură să-i pipăie corpul care se afla din ce în ce mai aproape de-al lui. Valul de dorință care urcase în ființa ei explodă într-o pasiune extrem de puternică, pe care n-o cunoscuse niciodată până acum.

Mâinile ei se strecurară sub haina lui, încercuindu-i talia zveltă și simțind sub degete materialul subțire al cămășii lui, care era ca o a doua piele. Mângâierea mâinilor lui deveni din ce în ce mai intimă și faptul că ele îi explorau întreg corpul o făcea să simtă că răspunsul ei este oarecum slab și incompetent. Oftă ușor pentru a protesta când buzele lui începură să se îndepărteze de ale ei și se agăță de el.

– La naiba, mormăi Jed reproșându-și această apropiere a lor și ea îl înțelese imediat. Nici ea nu dorea să se simtă atrasă de el în nici un fel.

Când el îi cuprinse fața în mâini și o îndepărtă de-a lui, pleoapele ei cu gene lungi se deschiseră pentru a descoperi

ochii verzi înspăimântați de imensa dorință pe care-o simțea pentru el și care, în același timp, parcă îi cerea să ducă lucrurile până la capăt. Străluciri aurii se iviră în ochii lui când citi mesajul din ai ei.

– Liza...

– Te rog, spuse ea închizând din nou ochii, lipindu-se de el și mângâindu-și obrajii de palmele lui, nu vreau să vorbim.

O lăsă să se lipească de pieptul lui și fără a-și da seama începu să-i mângâie spatele și umerii. Știuse întotdeauna că el avea multă experiență.

– Cu puține minute în urmă mi-ai spus că sunt dezgustător și vrednic de dispreț. Vocea lui o deranjă din cauza amuzamentului cinic. Acum ar trebui să mă simt onorat pentru că dorești să fac dragoste cu tine?

Durerea pe care-o simțea în suflet o făcea să geamă.

– Te rog! Nodul din gât o făcea să nu mai poată rosti și restul protestului pe care încerca să-l formuleze.

– Te rog ce? întrebă el mișcându-și buzele lângă tâmpla ei. Te rog să înțelegi? Te rog să uiți toate insultele? Te rog să faci dragoste cu mine? Ce mă rogi? o chestionă nemulțumit Jed.

– Nu fi crud, murmură Elizabeth, simțindu-se rușinată de brusca ei dorință fierbinte.

– Îmi pare rău, dar așa sunt în seara asta, zise el cu brutalitate.

Mâinile lui o apucară de umeri și o îndepărtară. Nu era o respingere de dezgust, pentru că știa că și el o dorește. Nu era chiar total lipsită de experiență. Era femeie și-și dădea seama când trezea pasiunea unui bărbat. Totuși, gestul lui o durea.

Lacrimile începură să apară în ochii ei. Jed le atinse pe cele care se prelingeau pe obraji de parcă încerca să le prindă în cădere. Mândria o făcea să-i privească fix trăsăturile impenetrabile, cu toate că în tot corpul simțea o dorință fără limite.

– Îmi pare rău, Liza, repetă el pe un ton și mai ferm. Cu siguranță, nu facem un lucru potrivit împrejurărilor și locurilor în care ne aflăm. Credeam că nu te mai doresc, dar m-am înșelat.

– Atunci de ce… începu ea să întrebe cu o voce abia auzită, dar degetul lui arătător îi atinse buzele ca s-o reducă la tăcere.

– Atunci de ce m-am oprit? El zâmbi amar și oftă. Când obrajii ei se înroșiră din cauza pasiunii el o luă în brațe și o strânse blând. Îmbrățișarea lui era prea rezervată pentru ca ea să simtă căldură sau confort. Vocea lui încărcată de emoție vibra chiar lângă urechea ei. Deoarece dorința mea ar putea deveni violentă, mormăi el.

– Nu înțeleg, zise Elizabeth care își ridică fața până acum lipită de gâtul lui, pentru a-l privi nedumerită.

– Știu că nu înțelegi. Zâmbetul slab care apăruse cu greu pe figura lui nu reuși să schimbe expresia ciudată a ochilor. Poate într-o zi… ezită Jed. Îl simți cum se îndepărtează de ea, emoțional și fizic, detașându-se de ea grăbit și ferm. Noapte bună, Elizabeth.

Întorcându-i spatele, merse de-a lungul holului fără a întoarce capul, în timp ce intra pe ușa camerei lui și o închidea repede. Golită de sentimente și înfrigurată, Elizabeth rămase unde o lăsase el, dorind să-l urmeze și înfricoșată de vaga avertizare pe care i-o dăduse. Într-un târziu, se întoarse în camera ei și se aruncă pe pat, dorind să audă un sunet făcut de el, dar pereții vechii case erau prea groși.

Nu-și dădea seama care va fi atitudinea lui în dimineața următoare. Nu era sigură nici măcar de atitudinea pe care o va avea ea însăși.

A doua zi, avu senzația că el se comporta total indiferent și rece față de ea. Felul în care rămânea rezervat față de cei din jurul lui era mai pronunțat ca altă dată. Apoi, în acea seară, îi simți privirea gânditoare care aproape că o ardea. Rareori îi adresa vreun cuvânt, ducând conversația numai cu mama lui, dar nici o dată nu i se adresă ei ca s-o tachineze și nu-i aruncă vreo privire amuzată.

Elizabethei îi era greu să joace acest joc plin de suspans. Speranțele ei creșteau și scădeau ca un barometru pe o vreme schimbătoare și aveau fluctuații uimitoare. Nu putea nega că se simte atrasă fizic de Jed. Chiar dacă se atingeau din întâmplare, ea simțea cum pasiunea crește în trupul ei aproape imediat. Și își spuse că el nu trebuia decât s-o ia în brațe ca ea să fie a lui fără a pune vreo întrebare.

Timp de cinci zile fusese torturată de toate aceste sentimente. Jed apărea rareori în preajma ei, petrecându-și majoritatea timpului departe de casă; lipsisese chiar în câteva seri.

Cât timp va mai dura această situație? oftă Elizabeth în sinea ei. Inima o durea când tăia prăjitura din tavă în formă de cercuri și pătrate pentru a le așeza pe platouri frumos decorate și îmbietoare. Tartele cu cireșe se aflau pe bufet, ca și fursecurile pe care le pregătise pentru Rebecca și Clubul Literar al Femeilor pe care-l conducea. Întâlnirea lor lunară se va desfășura aici de această dată și Elizabeth fusese rugată să pregătească prăjituri și răcoritoare fără alcool.

– Pot ajuta, mamă? Elizabeth își ridică privirea de la tava cu prăjitură și o privi pe Amy care stătea la celălalt capăt al mesei, cu bărbia în palmă.

– Aș putea să te ajut, o corectă ea automat. Împinse micile boluri cu salată de ouă, șuncă și ton spre fiica ei, împreună cu un cuțit. Ai putea să faci sandvișurile.

– Aș putea, zise Amy cu o urmă de umor în voce.

Un zâmbet slab apăru pe fața lui Elizabeth când realiză că fiica ei ținuse cont de greșeala gramaticală pe care i-o corectase. Prepararea și gătirea mâncărurilor era un alt punct de interes al Elizabethei, pe care Amy părea că-l împărtășește.

– Cât timp vor sta aici acele doamne? o întrebă Amy pe un ton lipsit de entuziasm.

– Probabil că până la ora patru după-amiază, răspunse Eliazbeth. Când văzu că fiica ei se strâmbă, adăugă: ar fi mai bine să rămâi în camera ta până la plecarea lor.

– Presupun că și doamna Cargmore va fi aici, mormăi Amy, după care încercă s-o imite: „Copiii nu trebuie să fie văzuți sau auziți".

– Cel puțin nu prea des, adăugă Jed ca o concluzie.

Cuțitul pe care Elizabeth îl ținea în mână căzu pe podea foarte aproape de piciorul ei, când îi auzi vocea și își ridică privirea spre el. Încercă să-și ascundă confuzia aplecându-se spre podea pentru a-l ridica, dar în următoarea secundă Jed se afla lângă ea și luase cuțitul ca să i-l dea. Cu toate că zâmbetul îi era amuzat, ochii aurii o priveau cu multă căldură.

– Cineva ar trebui să te învețe să fii atentă când umbli cu un cuțit, ca nu cumva să-ți tai degetele de la picioare, o tachină el cu blândețe.

Pulsul ei se acceleră când auzi vocea lui alarmant de liniștită. Își îndepărtă repede privirea de a lui pentru a-și ascunde strălucirea de smarald a ochilor ei bucuroși.

– M-ai speriat, reuși să spună pentru a se apăra.

– Chiar asta am făcut? întrebă Jed ridicând întrebător o sprânceană.

Întorcându-și fața pentru ca el să n-o poată vedea, Elizabeth realiză că el știa foarte bine adevăratul motiv care o impresionase. O studia încet, din cap până-n picioare. Își ținu respirația când văzu brusca lui schimbare de atitudine. Răceala și indiferența dispăruseră, dar oare ce însemna asta?

– Doar nu vom consuma numai noi toate aceste preparate? Dai o petrecere? întrebă Jed îndreptându-și atenția spre sandvișurile pe care Amy începuse să le așeze pe platourile din fața ei.

– Nu chiar, îi explică Amy. Eu și mama pregătim gustări pentru întâlnirea grupului literar pe care-l conduce bunica.

– Se pare că va trebui să-mi schimb planurile pentru după-amiază. Mă gândisem să petrec ziua aici, dar n-am de gând să stau într-o casă invadată, spuse Jed scuturând din cap.

– Nu e chiar atât de rău, murmură Elizabeth cu inima bătându-i puternic, gândindu-se că-și dorea să știe dacă el avea vreun motiv anume pentru a-și petrece după-amiaza aici… probabil împreună cu ea?

– Ei bine, eu cu siguranță aș vrea să am unde mă duce, zise Amy lingându-și degetele pline de salată și luând o altă feliuță de pâine ca s-o ungă.

– Amy, nu e frumos să faci asta. Acum spală-te pe mâini, zise Elizabeth privind-o dezaprobator.

Amy oftă supărată când lăsă cuțitul și felia de pâine din mâini pentru a se îndrepta spre chiuvetă. Jed stătea rezemat de bufet și îi zâmbea încântat lui Amy.

– Așadar ai fost condamnată să-ți petreci după-amiaza aici? o tachină el.

– În camera mea, îi răspunse Amy ridicând sprâncenele pentru a-și exprima mai bine dezaprobarea. Nu e interesant?

– Ei bine, poți sta întotdeauna liniștit pentru a număra de câte ori strănută doamna Garth, sugeră el plictisit. Noi asta făceam de obicei. Recordul ei a fost de douăzeci și patru de strănuturi, din câte-mi amintesc.

– Chiar ai numărat? îl provocă Amy.

– Trebuie neapărat s-o încurajezi, Jed? oftă Elizabeth, amuzată totuși. Mama ta are deja impresia că e nerespectuoasă pentru vârsta ei.

– Pe de altă parte, zise el zâmbind în colțul gurii, de ce nu vii cu mine în această după-amiază? Mă gândeam s-o vizitez pe Maggie.

– Ne putem opri la fermă ca să vedem puii?

– Amy, ești… cuvintele ei de reproș fură imediat întrerupte.

– Poate că ar trebui s-o întrebi pe mama ta dacă poți merge, sugeră Jed.

Amy se întoarse spre Elizabeth fără să vadă zâmbetul încântător și intim pe care el i-l adresă mamei ei.

– Te rog, mamă?

– Dacă Jed vrea să te ia cu el, nu am nimic împotrivă, încuviință Elizabeth. Se întoarse spre figura lui frumoasă, mai puțin cinică, având o expresie indulgentă și răbdătoare, dar nu mai puțin fascinantă.

– Ah, sigur că vrea, nu-i așa, unchiule Jed? întrebă repede Amy, pentru a-i fi confirmată invitația.

– Da, sunt sigur că vrea, încuviință el. Deveni serios când își îndreptă din nou atenția spre Amy. Cred că ar fi mai bine să plecăm înainte ca bunica ta să descopere ce avem de gând și să ne schimbe într-o pereche de șoareci de bibliotecă.

Amy sărea în sus de fericire și se îndrepta deja spre ușa din spate. Elizabeth observă în tăcere că și fiica ei era la fel de bucuroasă ca și ea de compania lui Jed. Dacă ea ar putea reacționa la fel de natural și cu o plăcere atât de evidentă, ar fi mult mai bine decât să fie influențată de nesiguranță și prevedere!

– Voi avea grijă de ea, spuse el încet, înterpretându-i greșit tristețea și oftatul.

– Desigur, zâmbi slab Elizabeth. Îți mulțumesc… pentru că ai invitat-o să meargă cu tine.

Jed părea că meditează la cuvintele ei în timp ce privirea îi studia figura cu o atenție deosebită. Elizabeth era sigură că îi putea vedea neliniștea interioară. Masca ei fusese distrusă din cauza multelor zile de dubii și nesiguranță. Dar el nu comentă nimic în legătură cu expresia ei răvășită.

– Ne vom întoarce după-amiază târziu și, dacă avem noroc, dragonii vor pleca până atunci, zise el urmărind-o pe Amy care ieșise deja pe ușă.

Privind în urma siluetei lui frumoase, îi studie umerii lați, talia zveltă și șoldurile înguste, dorindu-și ca ei s-o invite și pe ea să meargă. Desigur, n-ar fi putut pleca, își zise ea oftând, îndreptându-și privirea spre feliile de pâine care așteptau să fie unse. Dar și-ar fi dorit ca Jed să facă tot posibilul pentru a se afla în compania ei.

Avea noroc însă că nu trebuia să ia parte la întâlnirea de după-amiază. Ca participant tăcut, nu trebuia să-și concentreze atenția asupra noilor apariții editoriale care vor fi comentate. După terminarea colocviului și servirea gustărilor și a răcoritoarelor, femeile începură să vorbească la nesfârșit, împărtășindu-și bârfele locale pe care le auzise fiecare. Doamna Garth strănută din nou și Elizabeth își reținu cu greutate zâmbetul.

Însă nu va mai putea să se abțină, își spuse ea. Încă un strănut și va izbucni în râs când o va vedea pe doamna Garth oftând și ducându-și repede batista brodată spre nas. Elizabeth se scuză cât de politicos putu spunându-și că nu-i vor simți deloc lipsa din moment ce ea nu prea adăugase nimic conversației lor și începu să adune farfuriile pentru a le duce în bucătărie.

La cel de-al treilea drum îi găsi pe Jed și pe Amy așezați la masa din bucătărie. Amy ridică un deget spre buze pentru a-i spune să tacă.

– Sst! șopti ea. Nu vrem ca bunica să afle că ne-am întors. A întrebat de noi?

– N-a spus decât că speră să te porți frumos, răspunse încet Elizabeth. V-ați distrat?

– Ah, da. Maggie a fost atât de bucuroasă să mă vadă, începu cu mândrie Amy. Și pe unchiul Jed, de asemenea. Și ar trebui să vezi și tu puii, mamă! Freda mi-a spus că îmi va da unul când se va face destul de mare pentru a-și părăsi mama.

– Vom vedea. Îi era greu să-și oprească privirea care se îndrepta spre Jed. Puse cu grijă farfuriile în chiuvetă și încercă să-și controleze reacția de școlăriță pe care o avea în prezența lui. Au mai rămas câteva tarte cu cireșe. Vreți să mâncați?

– Da, te rog, acceptă vioaie Amy în timp ce Jed dădu numai din cap.

Când Elizabeth așeză farfuriile pe masă, în fața lor, un strănut își făcu auzit ecoul în cameră. Jed o privi pe Amy și zâmbi.

– Din nou doamna Garth, observă el plictisit.

Amy își acoperi gura cu o mână ca să nu râdă prea tare.

– A câta oară crezi că a fost? șopti ea veselă.

– Șapte… Elizabeth își mușcă repede buzele simțindu-se vinovată pentru că ținuse socoteala strănuturilor. Obrajii i se înroșiră de rușine când văzu privirea amuzată a lui Jed.

– Ai numărat! exclamă Amy făcând ochii mari de mirare.

– Prostii, eu…

– De câte ori a strănutat, Liza? o întrebă încet Jed.

Rușinată, Elizabeth se întoarse spre bufet pentru că umorul lor molipsitor începuse s-o înveselească și pe ea. Zâmbetul îi acoperi întreaga față.

– Fă-o să ne spună, unchiule Jed, spuse Amy râzând cu mâna la gură. Știu că a ținut socoteala!

Când auzi zgomotul unui scaun tras pe podea, Elizabeth privi peste umăr. Când îl văzu pe Jed care se apropia, inima începu să-i bată și mai repede.

– N-ar trebui să râdem de doamna Garth, protestă ea din nou. Nu se poate abține.

– De câte ori, Liza? Chiar dacă zâmbea veselă, nu avea de gând să-i ofere această informație.

Acum se afla în fața ei și apropierea lui îi slăbea rezistența. Zâmbetul i se citea pe față și Elizabeth strânse din buze privindu-și fix fiica. Dar el îi văzu amuzamentul din ochii mari, verzi, care străluceau. Atingerea mâinilor lui pe umerii ei o făcu să se destindă și să râdă ușor.

– Jed, te rog! Era un protest abia rostit printre râsete, cu toate că era gata să cedeze. Palmele ei se încrucișară pe piept într-un efort de a face ca apropierea lui să nu fie atât de amețitoare.

Dându-și capul pe spate, el zâmbi victorios și o trase mai aproape, punându-și mâinile în jurul taliei ei.

– Nu poți scăpa, Liza, nu înainte să ne spui.

– De șaptesprezece ori, răspunse ea imediat, respirând greu.

Se auzi încă un strănut și toți începură să râdă. Elizabeth râse cu lacrimi, fără să-și amintească vreun moment în care fusese atât de veselă. Era o senzație minunată care-o umplea de fericire, mai ales că avea cu cine să împartă aceste clipe. Treptat, începu să respire adânc pentru a-și recăpăta controlul. Se trezi rezemându-se de brațul lui, cu capul sprijinit de umărul lui.

– Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată mai frumoasă ca acum, murmură el uimit, în timp ce strălucirile aurii ale ochilor lui îi luminau fața. Ar trebui să râzi mai des în felul acesta.

– Adevărat? șopti ea cuprinsă de o căldură imensă și incapabilă să se hotărească dacă aceasta se datora faptului că pielea ei era lipită de a lui sau dacă se încălzise din cauza râsului.

– Da, adevărat. Cu toate că vocea lui era glumeață, nu aceasta era mesajul pe care i-l transmitea privirea lui când o luă încet în brațe, în timp ce mâinile îi mângâiau umerii și spatele pentru a o aduce și mai aproape de trupul lui.

Un mic zgomot care venea dinspre masă îi reaminti lui Elizabeth că nu erau singuri în cameră. Amy îi privea cu un interes evident. Își feri repede gura de buzele lui Jed care se îndreptau spre ale ei, oftând ușor când acestea îi atinseră în treacăt lobul urechii.

– Jed, te rog, șopti ea privind îngrijorată ochii măriți de uimire ai fiicei sale. N… nu în fața lui Amy.

El își ridică puțin capul cu discreție, în timp ce un zâmbet slab apăru pe buzele lui senzuale. Însă ochii lui strălucitori nu-i părăsiră fața.

– Amy, îmi dai voie s-o sărut pe mama ta? întrebă el în șoaptă. Zâmbetul lui se mări când văzu cum Elizabeth roșește.

– Da, răspunse Amy la fel de repede, aruncându-le o privire conspirativă și așezându-se mai bine pe scaun pentru a-i privi.

– Vezi? o tachină el.

O exclamație îngrozită se auzi când pasiunea arzătoare era gata s-o facă pe Elizabeth să uite de lumea ce-o înconjura. Când se dezlipi de buzele lui, privirea ei speriată întâlni trei membre din Clubul Literar, cu figurile șocate. Jed o eliberă parțial din îmbrățișare, menținându-și cu fermitate o mână în jurul taliei ei, cu toate că cele trei îi priveau uimite. Înainte de a le privi, ochii lui amuzați studiară expresia încurcată a Elizabethei.

– Doamnele doresc ceva? le chestionă el cu un calm incredibil.

– Noi tocmai plecam, abia rosti una dintre ele.

– Ne-am gândit să venim aici pentru a ne lua rămas-bun de la Elizabeth, vorbi cea de-a doua în timp ce o privea pe Elizabeth dezaprobator, cu o sprânceană ridicată.

Cea de-a treia femeie nu reușea să privească decât de la Elizabeth la Amy și înapoi la mama ei. Șocul și indignarea ei o condamnau și mai mult, pentru că nu erau exprimate. Elizabeth le mulțumi încurcată pentru că veniseră să-și ia rămas bun.

Cele trei abia părăsiseră ușa bucătăriei când începură să discute între ele ca pentru a-și compara reacțiile și acuzațiile pe care le aduceau celor doi. Abia atunci Jed își luă mâna de pe talia ei pentru a scoate o țigară și a o aprinde, lăsându-și privirea să cadă pe figura ei unde se mai putea citi încă dorința, cu toate că părea debusolată.

– Te deranjează faptul că vei fi subiectul multor bârfe? Tonul lui o provoca, în ciuda blândeții cu care-i pusese întrebarea.

– Da, murmură Elizabeth. Puțin.

– Jeremy a fost întotdeauna cel apreciat de lumea din oraș, nu eu. Îți e rușine să fii văzută împreună cu mine?

Privirea i se îndepărtă de la expresia lui mult prea calmă.

– Nu mi-e rușine, spuse ea ferm. M-aș fi simțit rușinată dacă aș fi fost surprinsă cu oricine altcineva.

Jed îi studie fața mult timp. El îi întoarse apoi spatele pentru a se îndepărta.

– Jed. Șoapta ei cerea înțelegerea lui.

Fără a privi înapoi, el se opri lângă scaunul fetiței și Elizabeth observă cum figura lui devine mai blândă când privi expresia curioasă și îngrijorată a lui Amy.

– Amy, mama ta e o mironosiță, spuse el zâmbind amar.

– Acest lucru e rău? întrebă nedumerită Amy.

El ridică din umeri resemnat.

– Nu, nu e rău. Apoi, privind iute spre Elizabeth adăugă: Mă voi întoarce la cină. Și ieși pe ușa bucătăriei care dădea în curtea din spate.

Capitolul 7

– Asta e tot, doamnă Carrel? întrebă femeia de la casă înainte de a face totalul pentru a-i da bonul.

– Da, mulțumesc, răspunse Elizabeth privind în jur pentru a se asigura că Amy se află lângă ea.

– Este destul de greu să pregătești un copil pentru școală în ziua de azi. Lista cu lucrurile necesare este din ce în ce mai lungă, oftă femeia. Cu toate că am cinci copii la școală, nu pot spune că sunt expertă în alegerea lucrurilor de care au nevoie.

– Cred că am luat tot ce este necesar pentru Amy. Elizabeth zâmbi când luă cele două pachete mai mici pentru a i le da fiicei sale, luându-l pe cel mare și punându-l în plasa în care se aflau alte două puțin mai mici.

– Ești gata să începi școala? întrebă casiera zâmbindu-i lui Amy.

– Cred că da, bombăni ea.

– Credeam că abia aștepți prima zi de școală, zise Elizabeth aplecându-și puțin capul, curioasă și surprinsă de răspunsul ei.

– Asta era înainte de întoarcerea unchiului Jed. Acum, pentru că el se află acasă, e mult mai distractiv acolo, observă Amy.

– De obicei, unchii oferă mai multă distracție decât școala, fu de acord casiera, aruncându-i o privire amuzată Elizabethei.

– Jed e vesel. O face până și pe mama să râdă, continuă Amy.

Încă un client se apropie de casă și Elizabeth se simți ușurată că își poate conduce fiica prea vorbăreață spre ieșire. Privirea casierei era plină de un subînțeles amuzat după ultimul comentariu al lui Amy. Elizabeth nu-și făcea nici o iluzie că incidentul surprins de cele trei membre ale Clubului Literar nu fusese transmis deja întregului oraș.

Un oftat de frustrare ieși din gâtul ei când ajunse afară împreună cu Amy. Așteptase încrezătoare ca Jed să-i caute compania, dar pe tot parcursul weekendului nu dăduse nici un semn că ar vrea să mai rămână singur cu ea. Fusese fermecător și amuzant, așa cum spusese Amy, dar evitase în același timp orice ocazie de a rămâne singur cu ea.

– Bună dimineața, Elizabeth. Bună dimineața, Amy.

Concentrându-și privirea asupra bărbatului care se oprise în fața lor, Elizabeth realiză că nici măcar nu-l observase pe Allan până în momentul în care vorbise.

– Bună, Allan. Ce mai faci?

– Bine, o asigură el. Se pare că ai făcut ceva cumpărături.

– Am luat lucrurile necesare lui Amy pentru școală, explică ea.

– Se apropie prima zi, încuviință Allan. Observația lui îi era adresată lui Amy, dar aceasta îi privea cu o evidentă lipsă de interes, neplăcându-i faptul că acest bărbat discuta cu mama ei. Când se întoarse spre Elizabeth el zâmbi amar și aceasta își

dădu seama că era destul de deranjat de atitudinea lui Amy. Eram în drum spre restaurant pentru a bea o cafea de dimineață. Vreți să mă însoțiți?

– Nu am vârsta potrivită pentru a bea cafea. Amy își luă privirea de la pantofii ei frumoși și-i aruncă lui Allan o privire extrem de rece.

– Ce spui de lapte și gogoși cu nuci, atunci? sugeră Allan cu o răbdare ce părea nelimitată.

Elizabeth nu mai simțea nici o plăcere de a lua cafeaua cu Allan, la fel ca și Amy, dar răspunsul fiicei sale fusese extrem de răutăcios și nepoliticos. Allan fusese întotdeauna blând și înțelegător. Nu merita un astfel de tratament.

– E o idee excelentă, acceptă ea în timp ce o privea aspru pe Amy care deschisese deja gura pentru a protesta. Mașina noastră se află pe partea cealaltă a străzii. Lăsăm pachetele acolo și te urmăm.

– Lăsați-mă să vă ajut, se oferi Allan.

– Nu sunt grele, îl asigură Elizabeth când el li se alătură ca pentru a se asigura că ele nu se vor răzgândi în momentul în care vor ajunge la mașină. În afară de asta, le-am pus într-un echilibru care nu-mi dă voie să iau nici unul fără a cădea toate.

Ajunși la marginea trotuarului, așteptară ca lumina semaforului să se schimbe în verde. Pe trotuarul celălalt se afla o siluetă extrem de cunoscută. O secundă mai târziu, bărbatul se întoarse de la vitrina pe care-o privea și văzându-i profilul, Elizabeth avu certitudinea că era Jed. Apoi, ea o recunoscu pe Barbara care îl ținea de braț, stând foarte aproape de el, în timp ce se îndreptau spre aceeași intersecție unde ei așteptau să traverseze.

Durerea îi strângea stomacul. Gelozia era un sentiment îngrozitor. Încercă să-și oprească senzația de greață care-i cuprinsese stomacul și se ridica spre gâtul ei, dar nu avu succes.

Vezi? îi spunea o voce interioară, cu maliție. Privește felul în care el îi acceptă atențiile ca și cum ar fi partenera lui! Asta vrea și de la tine. Îi va face plăcere să te adauge pe lista cuceririlor lui. O dată ce te va face să te îndrăgostești de el, crezi că se va căsători cu tine? Nu e genul care se însoară, îi reaminti vocea răutăcioasă.

– Uite, mamă! exclamă fericită Amy. Acolo e unchiul Jed. Și începu să ridice și să scuture sacoșa albă pe care-o ținea în mână, pentru a-i atrage atenția lui Jed.

Luându-și privirea de la frumoasa blondă care se lipise de el, Jed le văzu. Neplăcerea se oglindea pe figura lui care se întunecase. Lacrimi de iritare și mândrie încețoșară privirea Elizabethei. Avea același drept ca și ea să se afle în oraș, își spuse ea cu asprime.

Lumina semaforului deveni verde. Ridicându-și capul cu mândrie, începu să traverseze strada, dar lacrimile din ochii verzi nu aveau de gând să se usuce. Greși aprecierea distanței de la bordură la șosea și se împiedică. Pachetele îi căzură din mâini când ea le dădu drumul pentru a-și atenua căderea. Nu-și dădu seama că țipă și brațele lui Allan încercau s-o prindă.

Uimită și rușinată, rămase nemișcată pe asfalt, încercând să se reculeagă. Îi zâmbi slab lui Allan când se aplecă asupra ei pentru a o ajuta să se ridice.

– Ești teafără? o întrebă el agitat, în timp ce-i examina rana de la cot.

Elizabeth încuviință, incapabilă să vorbească, în parte din cauza șocului și a umilinței. Căderea ei atrăsese atenția tuturor și multă lume se strânsese în jurul ei, formând un cerc.

– Dați-vă la o parte. Are nevoie de aer, auzi ordinul crispat al unei voci familiare pe care oamenii o ascultară în timp ce Jed își făcea loc printre ei. Elizabeth începuse să-și scuture praful de pe fusta de culoarea merelor verzi, evitându-i astfel privirea tăioasă. Inima îi bătea frenetic în momentul în care se apropie și mai tare de ea.

– Ești rănită, Liza?

– Sunt… sunt bine, murmură Elizabeth, încercând să-și ascundă rana de la cot și să-și ferească brațul de atingerea lui Jed.

– A căzut, îi explică Amy.

– Asta am observat și eu, murmură sec Jed, ignorându-l complet pe Allan, care stătea lângă ea cu o atitudine uzurpată definitiv de autoritatea cu care își făcuse apariția Jed. Nu mai vezi pe unde mergi?

Obrajii ei se înroșiră puternic.

– Nu mi-am dat seama că trebuie să fac un pas mai mare.

– Ți-ai scrântit glezna? Degetele lui îi pipăiră ușor și meticulos glezna pentru a verifica.

– Nu îmi practic meseria, dar sunt doctor, interveni aspru Allan, încercând să-și păstreze poziția de salvator al Elizabethei.

– Și eu probabil că am tratat mai multe răni și boli decât tine, i-o aruncă Jed. Evident satisfăcut de faptul că nu găsise nici un os rupt, el o luă de talie pentru a o ridica de jos. Hai să te pun pe picioare.

– Dumnezeule, Jed, a pățit ceva? interveni Barbara. Allan poate avea și singur grijă de ea.

Comentariul blondei nici măcar nu fusese auzit de Jed, care acum o ridica pe Elizabeth. Nu știa de ce îi tremură picioarele, din cauza căzăturii sau din cauza mâinii lui de fier care o ținea foarte aproape de trupul lui musculos. Privirea răutăcioasă din ochii reci ai Barbarei o făcu să se apropie și mai mult de el pentru a-i căuta protecția. Brațele lui o susțineau cu putere.

– Te voi duce până la mașină, spuse el ridicând-o în brațe ca și cum ar fi fost un fulg.

Din nefericire pentru un bărbat din mulțime, murmurul vocilor îngrijorate se stinse chiar în momentul în care îi șoptea unui prieten:

– Pun pariu că o duce într-un loc mult mai intim și mai confortabil!

Mușchii lui Jed se încordară și ochii periculoși, aurii ca aceia a unei pisici sălbatice care-i îngustează când e gata să sară asupra prăzii, îl priviră pe cel care îndrăznise să facă acel comentariu jignitor. Elizabeth se înfrigură când el o așeză din nou pe picioarele ei.

– Cred că îi datorezi niște scuze doamnei, Mick, vorbi Jed cu o blândețe incredibilă.

– N-am vrut să spun nimic prin asta, Jed. Bărbatul pe nume Mick se dădu puțin înapoi când mulțimea se răsfiră pentru a-i lăsa față în față pe cei doi bărbați.

Atmosfera deveni încordată și un fulger invizibil parcă o electriză. Brațul pe care Jed îl ținea în jurul taliei ei se încordase și o sufoca. Elizabeth știa că el nu-și dă seama de forța cu care-o susținea. Mai știa și că Jed nu se va mișca din

locul în care se află până când bărbatul nu-și va cere scuze pentru remarca jignitoare pe care o rostise.

– Te rog. Jed nici nu auzi cererea și nici nu se mișcă, așa că Elizabeth se întoarse spre Mick. Nu e nevoie să-ți ceri scuze, insistă ea cu mândrie. Ai spus numai ce este în mintea celor din oraș. Nu mă pot aștepta ca tu să fii singurul care să-ți ceri scuze pentru asta.

– Îmi pare rău, doamnă Carrel. Privirea lui, care până acum fusese concentrată asupra feței ei, se îndreptă spre Jed și după aceea spre pământ.

– Uitați pachetele dumneavoastră, doamnă Carrel. O altă persoană se desprinse din grup și-i dădu pachetele care-i căzuseră și se împrăștiaseră pe asfalt.

Jed le luă înainte ca Elizabeth să întindă mâna și-i dădu unul dintre ele lui Amy.

– Ești destul de mare ca să-l poți duce. Pe celelalte le ținu el în timp ce brațul celălalt rămăsese la fel de ferm în jurul taliei ei. Nu putea să protesteze, ca să nu stârnească și alte comentarii. În afară de asta, simțea că are mare nevoie de sprijinul lui puternic.

– Elizabeth, lasă-mă să te duc la spital, se oferi încet Allan. Ar trebui să ți se dezinfecteze și bandajeze zgârieturile.

Mulțimea începuse să se împrăștie pentru că nu mai era nimic interesant de văzut. Durerea care-o simțea în jurul cotului lovit era mai pronunțată acum, dar singura ei dorință era să plece cât mai repede de acolo.

– Nu e nevoie, refuză ea cu un mic zâmbet politicos.

– Va trebui să-ți îngrijească cineva rănile, insistă el.

– Voi avea eu grijă de asta, spuse hotărât Jed. Trăsăturile lui erau tot crispate pentru că furia nu-i dispăruse încă.

– Dar eu ce voi face? îl întrebă Barbara.

– Ne vedem mai târziu. Lumina semaforului se schimbă din nou și Jed o împinse puțin pe Amy pentru a traversa strada și a se îndrepta cu toții spre mașină, total dezinteresat și deloc îngrijorat de ieșirea indignată a Barbarei.

– S-ar putea să fiu ocupată, i-o întoarse ea dezamăgită.

În afară de faptul că strâmbă cu cinism din buze, Jed nu mai avu nici o reacție în timp ce începu s-o conducă cu greu pe Elizabeth spre celălalt trotuar. Elizabeth se gândi că el râdea în sinea lui de faptul că Barbara îl amenințase că-l va respinge. O deranja să știe că el avea dreptate. Erau puține femei care să nu-l primească înapoi. Și ea avea sentimentul ciudat că se află printre acestea, iar acum constata că-și pierduse de tot mândria.

– Ei bine, am reușit să ajungem, micuță doamnă diplomat, i-o aruncă Jed când trase mânerul portierei încuiate. Unde sunt cheile?

Elizabeth scormoni nervoasă prin geantă și găsindu-le i le dădu. Stând rezemată de portieră, auzi cum motorul pornește cu aceeași forță ca aceea a șoferului.

– N-am făcut nici o greșeală. Numai dacă nu cumva consideri că prevenirea unei confruntări e un lucru rău, îl provocă ea bătând în retragere.

– Chiar dacă-ți place sau nu, ai fost etichetată drept un bun al meu. În timp ce ieșeau din oraș, el acceleră până când mașina tremură sub ei.

– Ce înseamnă asta? întrebă Amy care se aplecase spre scaunul din față pe care stătea Elizabeth.

Dar aceasta hotărî să-i ignore această întrebare.

– Dacă așa stau lucrurile, totul se datorează numai acțiunilor tale, i-o întoarse ea.

– Pentru că am ales să te apăr în fața jignirii pe care ți-a adus-o acel bărbat? o tachină Jed ridicând o sprânceană când privi spre ea. Nu ți-ai spus niciodată că poate încercam să-ți apăr „reputația", spuse el plin de sarcasm, ca fiind cumnată a mea și nu… El privi spre bancheta din spate unde stătea Amy cu ochii măriți de interes, și nu-și mai termină fraza.

– Ce înseamnă asta, mamă? Cum poți fi bunul unchiului Jed? Nu credeam că poți fi proprietarul unei persoane, insistă Amy ținând cont că intervenise o pauză în conversație.

– Nu poți fi proprietarul unei persoane, replică Elizabeth cu multă răbadre.

– Atunci, ce înseamnă asta?

– E ca atunci când ești statornic, Amy, răspunse Jed cu un ton destul de controlat. Se presupune că nu trebuie să ne mai întâlnim cu alte persoane, decât unul cu altul.

– Mama nu se mai poate întâlni cu nimeni în afară de tine? Nici măcar cu domnul Marsden?

– Așa este, o asigură Jed.

– Bine! declară Amy destul de satisfăcută. Nu-l plăceam foarte mult.

– Amy! exclamă automat Elizabeth.

Dar Jed întoarse capul spre ea și râse cu poftă. Acest râs era contagios. Elizabeth încercă să-și rețină zâmbetul, în cele din urmă izbucnind și ea în râs.

– Ah, Amy! zise Jed scuturând din cap și oftând pentru a deveni serios în timp ce urma drumul care pornea din șosea spre casă. Ești o comoară. Hai să îngrijim brațul mamei tale și să vedem apoi dac-o putem convinge pe bunica să ne lase să luăm prânzul afară.

– Un picnic? Minunat! se entuziasmă Amy. Dar bunica urăște să mănânce afară. Sunt prea multe insecte în grădină.

– Nu-ți face griji, zise Elizabeth zâmbind încă. Bunica ta nu va fi aici la prânz. Este… Pe figura ei apăru o expresie dezamăgită. Ah, Amy, e joi! Ai lecție de pian.

– Oh, mamă, nu!

– Haide, Liza, zise Jed după ce opri motorul și se întoarse spre ea. Ruga fierbinte din ochii lui strălucitori era greu de ignorat. Ce înseamnă o lecție de pian amânată când vor urma atâtea altele? o întrebă el cu blândețe. Sun-o pe profesoara ei și spune-i că mașina nu vrea să pornească.

– Te rog, mamă, zise Amy, adăugând implorarea ei la cea a avocatului pe care-l avea.

– Dar dacă vom mânca mai târziu, când te vei întoarce de la lecție? sugeră Elizabeth. De data asta poți renunța la ora de practică și vom lua masa tot afară.

– În loc de asta, o contrazise Jed, de ce n-o lași pe Amy să exerseze o jumătate de oră, timp în care tu vei pregăti masa, și amână lecția?

– Nu e la fel de bine, mamă, te rog?

– Bine, bine, încuviință în final Elizabeth, simțindu-se strălucitoare când Jed o privi cu multă admirație. Însă faptul că Amy era extrem de bucuroasă o făcu să adauge imediat pe un ton amenințător: Dar numai dacă exersezi o jumătate de oră.

– Așa voi face! promise entuziasmată fiica ei împingând portierea și sărind afară din mașină. Încep chiar acum.

Era gata să alerge voioasă spre casă când Jed o opri.

– Nu pleca așa, cu mâinile goale, îi spuse el. Ia unul din pachete.

Luând unul din pachetele aflate pe bancheta din spate, Amy sări din nou din mașină și ajunse până la ușa de la

intrare fără să-i aștepte pe Elizabeth și pe Jed. El luă cele două pachete rămase și coborî din mașină o dată cu ea.

– Ai putea spune că i-am dat luna de pe cer, zâmbi ea fericită, privind în urma fiicei sale.

– Întotdeauna e distractiv să tragi chiulul, chiar și dacă ți se permite acest lucru, spuse el zâmbind alene și atrăgând-o din nou spre sine când pășeau împreună pe scările de la intrare.

– Am auzit că tu ești expert în așa ceva, îl tachină ea.

– Probabil că am absentat la fel de mult cât am fost prezent, admise el râzând. „Absolut incorigibil" era felul în care mă descriau toți profesorii mei. Nu sunt foarte mândru de treaba asta, dar probabil că în acest fel am învățat de la o vârstă fragedă să aplic învățăturile de la școală în viața de zi cu zi.

– Îmi amintesc, zise Elizabeth uimită de acest lucru, că tatăl tău a spus o dată că ai un spirit analitic, o logică de fier și că ai putea deveni un avocat strălucitor dacă nu ai fi atât de… Ezită să continue.

– Incorigibil, completă el amuzat. Când a recunoscut el că ar fi posibil să am creier?

– La scurt timp după moartea lui Jeremy. Cred că spera cu adevărat că te vei întoarce acasă în acel moment.

– La modul lui de viață. Buzele lui se subțiaseră cu asprime și cea de jos îi tremura puțin. Haide, trebuie să-ți dezinfectez rănile.

– Sunt sigură că nu dorea decât ce era mai bine pentru tine, murmură ea.

– Nici măcar nu mă îndoiesc că mi-a vrut numai binele. Jed îi făcu semn să se așeze pe unul din scaunele

aflate la bucătărie și el se îndreptă spre dulap, unde se afla trusa de prim-ajutor. L-am iertat de mult pentru ce-a încercat să facă. Problema lui a fost că n-a vrut să mă ierte niciodată pentru că am ales să-mi trăiesc viața în propriul meu stil.

În următoarea clipă, dezinfectantul îi ardea pielea julită a cotului. Ea gemu de durere și primi un zâmbet de scuză, dar Jed nu se opri, ci continuă să curețe rana.

În timp ce Jed plecă să se spele, Elizabeth îi telefonă doamnei Banks, profesoara de pian a lui Amy. Era mulțumită că femeia îi acceptase explicațiile fără a pune întrebări. Elizabeth nu pretinsese că mașina e stricată ci spusese numai că Amy nu se va prezenta astăzi la lecție.

Munca în bucătărie îi plăcuse întotdeauna, dar acum descoperi că avea o mulțumire în plus pentru că începuse să pregătească masa de prânz numai pentru ei trei. Când îl văzu pe Jed care stătea pe verandă, realiză că așa și-ar dori să stea lucrurile de acum înainte.

Dragostea adâncă pe care-o simțea pentru bărbatul înalt și atrăgător aflat afară începu s-o înfricoșeze. Știa că plutea într-o apă foarte adâncă. Pentru moment, Jed era cu ea. Dar ce se va face dacă se va hotărî să plece? Cu Jeremy, fusese întotdeauna sigură în ce ape se scaldă. Acum începea să se scufunde.

Elizabeth se îndepărtă de fereastră, încercând să alunge panica aceasta care nu mai avea mult până când s-o facă să se arunce în brațele lui Jed pentru a căuta o oarecare siguranță că ține la ea și că nu erau unul lângă altul numai datorită unei atracții fizice. Își aminti de durerea agonizantă pe care-o simțise în această dimineață, gelozia care o îmbolnăvise și o

făcuse să tremure când îl văzuse împreună cu Barbara. Și Barbara se aștepta să-l vadă din nou în cursul zilei de astăzi.

Îi era greu să-și regăsească senzația de mulțumire. Elizabeth aștepta tensionată pe tot parcursul prânzului momentul în care Jed va spune că pleacă. În timp ce strângea vasele, Amy îl imploră să joace crochet cu ea. Elizabeth simți că în spatele râsetelor lui și a conversației amuzante cu fiica ei, se gândea la altceva sau la altcineva. Îi era greu să-și dea seama dacă își imagina numai, sau dacă acesta era adevărul.

Jocul se termină și Jed învinse când Elizabeth termină de spălat vasele. Aduse un vas mare cu limonadă rece când se întoarse neliniștită pe verandă. Jed tocmai se întinsese pe unul din șezlongurile mari care se aflau acolo.

– Mi-ai citit gândurile, zâmbi el alene. Vom bea toată această limonadă până la sfârșitul după-amiezii. E o zi toridă.

Ea încercă să-și oprească tremurul mâinii când începu să toarne limonadă în pahare.

– Dar Barbara? întrebă Elizabeth încercând să pară indiferentă.

– Ce-i cu ea? După ce-și șterse cu batista broboanele mici de transpirație de pe frunte, el luă un pahar, bău el și o privi mulțumit.

– Așteaptă să vă întâlniți în această după-amiază?

Ochii lui amuzați îi studiau fața ca și cum ar fi simțit subînțelesul acestei întrebări care venise rapid.

– N-am aranjat nimic. Își rezemă din nou capul de spătarul șezlongului și își duse paharul cu limonadă și gheață la tâmplă. În afară de asta, e o după-amiază prea fierbinte pentru o partidă de tenis.

– Asta aveai de gând să faci? murmură Elizabeth.

– Tu ce credeai? o tachină Jed, examinându-i ochii ce coborâseră spre podea pe deasupra paharului pe care-l avea în mână.

– N-am crezut nimic, răspunse ea privind oriunde în altă parte, dar nu spre el. De fapt nu putea crede că Barbara plănuise să joace numai tenis toată după-amiaza și că nu se gândise la o modalitate de a-l avea pe Jed numai pentru ea.

– Mincinoaso! Cred că am observat o urmă de gelozie în ochii tăi verzi, chiar de când m-ai văzut astăzi cu ea.

– Cred… cred că îți imaginezi doar.

– Ce păcat. Jed se așeză cu fața la soare și închise ochii în timp ce zâmbea amuzat. Din moment ce mi-am arătat preferința de a fi în compania tinerei văduve Carrel și a fiicei sale, în ciuda faptului că prietena ei cea mai bună dorește cu ardoare să fiu numai al ei, am sperat prostește că voi rămâne uimit s-o văd mulțumită și că va recunoaște pe orice cale că mă dorește mai mult ca ea.

Privirea pe care și-o ferise până acum se întoarse brusc spre el, îngrijorată că el râdea din nou de ea și se rugă în gând ca el să spună adevărul. Cu ochii tot închiși, Jed întinse o mână și găsi degetele care se crispaseră pe mânerul de lemn al șezlongului. Își ridică încet genele lungi, șatene, descoperind ochii lui cu străluciri aurii care își concentraseră atenția pe figura ei îngrijorată.

– E adevărat, Liza, spuse el cu naturalețe și sinceritate.

Inima ei se opri când el o atinse.

– De ce? întrebă ea abia respirând, încă mai întrebându-se dacă se juca sau nu cu emoțiile ei.

– Tu ce crezi? Întrebarea lui avea un ton seducător, care parcă îi transmitea fiori prin tot corpul.

– Hai să mai jucăm crochet! îi întrerupse Amy care se așează între ei, risipind magia.

– E prea cald, protestă el zâmbind.

– Haide, insistă Amy luându-i de mână pe amândoi pentru a-i face să se ridice de pe șezlonguri.

– Un singur joc, fu Jed de acord.

Amy era încântată să-l aibă pe unchiul și pe mama ei numai pentru ea întreaga după-amiază. Prezența ei constantă nu le mai oferi șansa de a discuta pe tonul acela destul de intim la care ajunseseră mai devreme. O percepție interioară îi spuse că nu va mai avea șansa de a se convinge de sentimentele lui Jed și nici nu va ști vreodată mai mult decât dorea el să-i spună. În timp ce ea… oare era chiar atât de transparentă în ceea ce privește sentimentele pe care le avea?

– Pentru ce oftezi? întrebă Jed aplecând puțin capul. Înainte ca Elizabeth să-i poată răspunde, Jed întoarse capul spre casă. Ah, a venit mama, oftă el. Are darul de a indispune lumea.

Elizabeth se întoarse și o văzu pe Rebecca făcându-și apariția prin ușile glisante de sticlă ale sufrageriei.

– Aici erați. E teribil de cald afară, nu-i așa? întrebă ea în timp ce privirea ei întunecată îi studia cu atenție pe toți trei, așteptând să i se vorbească la fel de politicos.

– E destul de cald, încuviință Elizabeth.

Atenția Rebeccăi Carrel se îndreptă spre ea.

– Am auzit că ai avut un mic accident astăzi, Elizabeth.

Pentru o clipă, Elizabeth își ținu respirația. Nu se gândise că întâmplarea de dimineață îi va fi relatată atât de repede soacrei sale.

– M-am zgâriat puțin la cot. Nimic serios, oftă ea.

– Cât de bine a fost că Jed se afla prin preajmă pentru a avea grijă de tine, murmură Rebecca îndreptându-și privirea aspră spre fiul ei.

Privirea lui aurie ca de pisică îi răspunse provocator.

– Dacă nu eram acolo, se găseau o mulțime de voluntari care să aibă grijă ca Elizabeth să se simtă bine.

– Ei bine, cel puțin n-a avut loc nici un accident grav. Zâmbetul ei cu o dulceață falsă nu reuși să-i îmblânzească trăsăturile aspre. Te pot ajuta cu ceva la pregătirea cinei din această seară?

– Nu, o refuză repede Elizabeth. Aveam de gând să fac o friptură la cuptor. Cred… cred că o voi face chiar acum.

Ajunsese aproape de ușile glisante când auzi pași venind în urma ei, aparținându-i lui Jed. Se întoarse încercând să lupte împotriva proastei dispoziții pe care i-o provocase venirea Rebeccăi.

– Am vrut să-ți spun mai devreme, zise Jed oprindu-se lângă ea și închizând ușile în urma lui, că nu voi fi acasă la cină în această seară.

– Desigur, încuviință ea rece, din cauză că simțea cum inima îi era înconjurată de sloiuri de gheață. N-o văzuse pe Barbara în această după-amiază deoarece avea intenția să se întâlnească abia seara cu ea.

– Desigur? întrebă el curios și amuzat în timp ce se încrunta. De ce ai spus „desigur”?

– Nu are nici o semnificație deosebită, minți ea. N-a fost decât o simplă constatare.

– Ia-o așa cum vrei, Liza, zâmbi el zeflemitor și se îndreptă repede spre scări.

Cât de mult o disprețuia pe Barbara în acel moment! Putea să-i vadă ochii albaștri, ademenitori. Gelozia era un lucru hidos.

Capitolul 8

Stătea în fața celei de-a doua cești de cafea care se răcise în cană ca și prima, constată plină de regret Elizabeth în timp ce-o turna în chiuvetă. Dacă n-ar fi fost atât de furioasă pentru că fusese o proastă crezând că Jed ținea cu adevărat la ea, ar fi izbucnit în plâns.

Ieri după-amiază a spus că nu va lua cina acasă. Stătuse întinsă în patul ei fără să adoarmă mult timp după miezul nopții, simțindu-se mizerabil și autocompătimindu-se înainte de-a cădea într-un somn agitat, fără a-l auzi pe Jed întorcându-se. Îl reținuse ceva important! Nu se întorsese!

După ce trecu primul șoc nervos de gelozie, începuse s-o cuprindă teama. Putuse avea loc un accident. Sunase de multe ori la poliție pentru a se interesa de raportul vreunui accident în timp ce o cuprindea spaima că l-ar fi putut pierde pe Jed așa cum îl pierduse pe Jeremy. Dar nu avusese loc nici un accident. Nici nu fusese înregistrat la spitalul din oraș. Mai era un singur loc unde putea fi… cu Barbara.

Lacrimile îi scăldau obrajii și le șterse repede cu palmele. Nu avea de gând să plângă pentru că fusese proastă. Ar fi trebuit să aibă mai multă rațiune și să nu se îndrăgostească de un bărbat ca Jed. Gustul amar al acestei iubiri o făcea să se înfioare.

Se auzi soneria. Cine putea fi la o oră atât de matinală? se întrebă ea nervoasă. Nu avea nici un chef să primească vreun musafir al Rebeccăi. Trânti cana de cafea pe porțelanul chiuvetei când auzi din nou sunetul ascuțit ce venea de la ușă.

Îndepărtându-și părul care-i cădea pe față și respirând adânc, Elizabeth părăsi bucătăria ajungând în hol cu nervii încordați. Ar fi dorit să se relaxeze, dar auzi din nou soneria. Zâmbetul de pe figura ei nu era deloc primitor când deschise ușa.

– Freda? o indentifică ea surprinsă pe tânăra femeie care se afla acolo. Ce cauți aici?

Freda Reisner își frecă nervoasă mâinile.

– Jed… începu ea apoi ezită.

Elizabeth spuse imediat:

– Îmi pare rău, nu este aici în această dimineață.

– Ș… știu că nu este, se bâlbâi Freda în fața răspunsului rece și înțepat pe care i-l dăduse Elizabeth. Este la ferma noastră.

– La ferma voastră? repetă Elizabeth fără să-i vină să creadă. Credeam că este… A pățit ceva? A fost vreun accident?

– N-a fost nici un accident, spuse Freda scuturând capul cu plete aurii pentru a-i alunga îngrijorarea. Dar mi-e teamă că e bolnav.

– Oh, Dumnezeule! șopti Elizabeth, acoperindu-și cu o mână buzele și bărbia care tremurau.

– A luat cina cu noi seara trecută și a adormit pe verandă. Apoi, mai târziu… i-a fost rău, îi explică Freda. L-a făcut pe Kurt să-i promită că nu-ți va spune.

– Ai chemat vreun doctor?

– Da, chiar înainte de a veni aici, dar Jed a refuzat să-l primească sau să meargă la spital. Poate că te va asculta pe tine, oftă Freda.

– Pot merge cu tine? o întrebă neliniștită Elizabeth.

– Desigur. Freda Reisner se îndepărtă de ușă, grăbindu-se să ajungă la camioneta cu care venise.

– Amy! Amy! își strigă Elizabeth fiica aflată în grădina din spatele casei unde se juca. Nu reuși să-i explice prea bine motivul pentru care pleca atât de grăbită, pentru că Amy se urcă repede în camionetă și Freda pornea pe șosea.

Mașina doctorului se afla deja la ferma familiei Reisner când ajunseră ele.

– Unde e Jed? întrebă Elizabeth privind-o pe Freda, nedorind să se ia după zgomotul unor voci de bărbați care veneau din casă.

– În dormitorul de la parter, a doua ușă pe holul din dreapta, îi arătă Freda.

– Rămâi aici cu Freda, Amy, îi ceru Elizabeth și se îndreptă în direcția pe care i-o indicase Freda.

Oprindu-se în fața ușii deschise, îl privi pe bărbatul întins în patul mare și își presă mâna pe stomacul care o durea. Sub pielea bronzată a feței lui Jed se putea vedea o paloare nesănătoasă. Transpirația îi curgea pe frunte, pe tâmple, și câteva broboane se aflau deasupra buzelor vinețiii. Ochii lui frumoși erau închiși, dar ea ghici că din cauza răului și nu datorită faptului că dormea. Privirea i se îndreptă apoi spre bărbatul înalt, cu umeri înguști care tocmai îi lua pulsul lui Jed.

– Cum se simte? Neliniștea și îngrijorarea îi făceau vocea să sune mai slab decât o șoaptă.

– Ah, Elizabeth, îi zâmbi doctorul cu un calm profesional. Kurt mi-a spus că tu și cu Rebecca sunteți probabil pe drum.

Când auzi sunetul vocii ei, Jed se mișcă puțin și deschise cu greu pleoapele pentru a o privi.

– Rebecca n-a venit, murmură Elizabeth, încercând să întoarcă zâmbetul încurajator pe care i-l adresa Kurt Reisner. Se află în oraș, la nu știu ce fel de reuniune. Treburile soacrei ei nu prezentau nici un interes pentru ea în acest moment. Inima îi bătea numai pentru însănătoșirea bărbatului atât de plin de viață care acum stătea întins în pat fără nici o putere. Jed… ce s-a întâmplat… cu el?

Doctorul îi aruncă lui Jed o privire plină de amuzament înainte de a se îndrepta încet spre Elizabeth.

– Acesta e un caz în care accept diagnosticul pacientului. Din nou, doctorul îi zâmbi încrezător, ca pentru a-i spune că nu are de ce să se îngrijoreze. A luat o febră de la tropice și mi-a spus că a mai avut aceste simptome de două ori până acum. După câteva zile dispare ca și cum n-ar fi existat. Între timp, va fi un om bolnav, dar m-a asigurat că nu vor exista efecte secundare.

– N-ar trebui să meargă la spital? sugeră ea neliniștită și deloc convinsă de spusele doctorului, care o asigurau că nu are de ce se alarma.

– Nu, protestă cu greutate și furie Jed.

Doctorul oftă ușor.

– După cum vezi, este împotriva acestui lucru. Spitalul este puțin cam aglomerat în această perioadă, și atâta timp cât temperatura lui nu depășește nivelul la care se află acum și care nu este exagerat, nu văd nici un motiv pentru care să-l contrazic.

– Poate fi transportat? Din pat veni un alt protest la fel de slab, dar Elizabeth îl ignoră. Aș vrea să-l duc acasă dacă nu e nici o problemă.

– E mai mult decât binevenit aici, interveni repede Kurt. Nu ne va incomoda absolut deloc dacă va mai rămâne câteva zile. Dacă va fi o pacoste, continuă el aruncându-i lui Jed o privire plină de amuzament, pur și simplu îl vom da afară.

Nu conta decât opinia doctorului. Elizabeth dorea să-l ducă pe Jed acasă, unde putea avea ea însăși grijă de el.

– Probabil că nu i se va întâmpla nimic dacă este mutat, ezită doctorul privind de la Elizabeth la Jed și înapoi. Dar dacă familia Reisner poate avea grijă de el, ar fi mai bine să rămână aici. Nu are rost să riscăm o ieșire la aer, după care pot apărea unele complicații.

– Desigur, acceptă ea supărată verdictul.

– Ar fi mai bine să mă îndrept spre spital acum. Doctorul își ridică manșeta cămășii pentru a-și privi ceasul. Trebuie să fac vizita bolnavilor. Privindu-l pe Kurt, întrebă: Ai rețeta pe care am recomandat-o?

Kurt își atinse buzunarul cămășii.

– Da. O privi repede pe Elizabeth și apoi se îndreptă spre doctor. Vă conduc până la ușă.

Fusese în mod discret lăsată singură cu Jed și Elizabeth se trezi încurcată, neștiind ce să spună și ce să facă mai departe. Ochii lui erau din nou închiși. Se îndreptă îngrijorată spre pat, dorind să-l atingă pentru a se asigura că febra lui nu era un motiv de îngrijorare și că nu avea de ce să se teamă, dar nu dorea să-l deranjeze în vreun fel.

Pe masă era un lighean cu apă și o cârpă. Cât putu de încet, Elizabeth înmuie cârpa în apă, o împachetă formând un pătrat

și o puse cu blândețe pe fruntea lui transpirată. Simți cum i se strânge inima când privi trăsăturile lui atrăgătoare care acum își pierduseră complet asprimea și cinismul. Ochii ei verzi parcă oglindeau suferința pe care ea o știa ascunsă bine sub expresia lui controlată și impasibilă chiar și în aceste momente dificile. Când luă cârpa pentru a o uda din nou în apa rece din lighean, văzu cum Jed deschide ochii. Încercă să-și ascundă neliniștea și îngrijorarea făcând o mișcare bruscă de a-i întoarce spatele.

– E tânăra văduvă Carrel care încearcă să-mi scadă febra, o tachină el cu o voce slăbită.

– Stai liniștit, îi ordonă cu blândețe, în timp ce-i privea ochii care i se închideau în momentul când îi punea din nou cârpa pe frunte.

– Du-te acasă, Elizabeth, murmură înfrigurat Jed. Nu am nevoie de tine. El îi împinse mâna, dar nu cu puterea lui obișnuită. Nu te poate vedea nimeni aici. Nu ai de ce să păstrezi aparențele.

Elizabeth puse cu calm cârpa pe fruntea lui ca pentru a pretinde că aceste cuvinte tăioase nu o afectau prea mult. Nu-i dădu nici o replică, încercând să facă numai ce trebuie pentru a-i alunga răul și Jed nu mai protestă în nici un fel deoarece căzu într-un somn agitat.

Pași ușori se făcură auziți în cameră.

– A adormit? întrebă Freda.

– Cred că mai mult delirează. Buzele ei schițară un zâmbet slab în momentul în care așeză cârpa acum încinsă pe marginea ligheanului de lângă patul bolnavului.

– Tocmai am făcut cafea. Vrei să bei o cană?

Privindu-l încă o dată pe Jed, Elizabeth încuviință.

În bucătărie nu era nici urmă de Amy. Freda citi întrebarea care se forma în ochii Elizabethei și-i răspunse:

– Amy este afară și se joacă în grădină cu puii.

– Îmi… Elizabeth își trecu nervoasă mâinile prin păr și buclele negre parcă i se agățau de degetele subțiri. Îmi pare rău că v-am pus într-o astfel de situație, Freda.

– Nu e nici un deranj, o asigură blonda, așezând tava cu cafea pentru amândouă pe masa mare din mijloc. Jed a fost ca un frate mai mic pentru mine și Kurt, de când îmi amintesc. Mama mea jura că își petrecea mai mult timp la noi decât acasă, dar eu nu cred că părinții lui și-au dat seama vreodată de acest lucru.

– Da, ei bine, oftă din greu Elizabeth, mi-e teamă că va mai rămâne aici câteva zile. Doctorul Miles nu crede că e o idee prea bună să-l mutăm, cel puțin pentru moment. Jed nu pare nici el prea nerăbdător să plece de aici.

– Nimeni n-ar fi, în starea lui, îl apără cu blândețe Freda.

– Totuși, doresc… Elizabeth privi holul și ușa dormitorului în care se afla el, dar nu reuși să găsească acele cuvinte prin care să-i spună că vrea ca numai ea să fie aceea care să aibă grijă de el. Este un mare incovenient pentru tine, murmură ea în loc să spună ce avea de gând.

– Elizabeth… începu Freda, apoi ezită, îndreptându-și atenția spre propria ei cană plină de cafea, dacă vrei să rămâi pentru a-l îngriji, voi aprecia acest lucru. Vreau să spun că trebuie să am grijă de casă, să gătesc trei mese pe zi pentru Kurt, și am foarte mult de lucru în grădină. Vei putea dormi în camera de oaspeți, dacă nu cumva vei sta trează.

– Ești sigură că n-ai nimic împotrivă? întrebă Elizabeth cu respirația întretăiată, dorindu-și mai mult decât orice pe lume să rămână cu Jed.

– Mă vei ajuta foarte mult, o asigură Freda.

– Mi-ar face plăcere să rămân, zâmbi Elizabeth din tot sufletul de această dată, pentru că era bucuroasă și ușurată.

– Camera de oaspeți are două paturi separate. Nu e nici un motiv pentru care să nu rămână și Amy. O știu pe soacra ta, spuse Freda alegându-și cu grijă cuvintele, e foarte ocupată cu întâlnirile și cu toate activitățile pe care le desfășoară.

– Oh, Freda, ești sigură că vrei ca aproape întreaga familie Carrel să-ți invadeze casa în acest fel? râse Elizabeth amuzată.

– Sunt sigură, încuviință Freda, zâmbindu-i cu simpatie. Când se va întoarce Kurt de pe câmp vom putea lua masa de prânz. Îl voi ruga să te ducă până acasă cu mașina pentru a lua lucrurile necesare ție și lui Amy. E un aranjament perfect.

Singura care a dezaprobat acest aranjament a fost Rebecca. După părerea ei, dacă Jed era atât de bolnav încât să aibă o permanentă nevoie de îngrijirile lui Elizabeth, atunci era suficient de bolnav pentru a fi internat în spital. Pentru prima dată în viață, Elizabeth nu se lăsă influențată să-și schimbe planurile, nici măcar de către soacra ei, care insistase ca măcar Amy să rămână acasă. Micile neînțelegeri care apăruseră între ele de la întoarcerea lui Jed făcuseră ca în acest moment relația lor să fie destul de șubredă și să se îndepărteze și mai mult una de alta prin această ultimă discuție. Elizabeth își dădu seama că nu mai ținea atât de mult la soacra ei ca altădată. De fapt, acum găsea multe lucruri la ea care începuseră să-i displacă.

În următoarele două zile au existat momente în care Jed era complet lucid, dar și momente în care se scufunda adânc în delir, murmurând cuvinte care nu aveau nici un sens pentru Elizabeth. Uneori ghicea că sunt lucruri

referitoare la copilăria lui, dar în majoritatea timpului se referea la întâmplările trăite în Pacific și în sud-estul Asiei.

O dată îi strigase numele. Atunci își pusese mâna peste mâna lui, iar el îi strânse degetele.

– Sunt aici, Jed, spuse ea cu vocea sunându-i ca o șoaptă de iubire.

– N-ar trebui să fii aici, murmurase al pe un ton aspru, încercând să deschidă pleoapele grele din cauza febrei. De ce nu pleci?

– Taci, trebuie să te odihnești, reuși să spună Elizabeth mușcându-și buzele pentru a nu-și arăta disperarea.

– Lasă-mă în pace, oftase Jed, întorcându-și capul pe pernă în direcție opusă ei, dar nedându-i drumul mâinii. Părea și mai lipsit de putere, totuși exclamă cu o putere nebănuită: E atât de cald! La naiba! Nu are nici un blestemat de pe insula asta un ventilator? Și Elizabeth realiză că Jed delira din nou.

– Iar delirează, nu-i așa? se auzi vocea lui Kurt. Stătea în pragul ușii împreună cu Freda, care ținea în mână lenjerie curată de pat. M-am gândit să vă dau o mână de ajutor la schimbarea așternuturilor.

– Trebuie să te avertizez, Kurt, că Jed nu e prea cooperant, zise Elizabeth oftând îngrijorată și eliberându-și mâna din degetele lui Jed.

– Cu siguranță, nu este pacientul ideal, nu-i așa? întrebă Freda.

– Îmi pare rău, scutură din cap Elizabeth când ei ieșeau din cameră.

– Să nu-ți pară rău, insistă Kurt. Cu siguranță, tu n-ai fi putut avea grijă singură de el și nu prea cred că doamna Carrel ți-ar fi dat un prea mare ajutor.

Elizabeth zâmbise, realizând în sinea ei cât adevăr era în vorbele lui. Se îndoia că ar fi fost capabilă să aibă singură grijă de Jed, chiar dacă era slăbit din cauza bolii. Asistența soacrei sale ar fi fost minimă, dacă ar fi existat. Nu prea putea tolera oamenii bolnavi și îl vizita pe Jed numai pentru că așa trebuia, plecând repede, fără a rămâne vreodată mai mult decât considera că e normal.

– Ce spui de un ceai cu gheață pe verandă, înainte de înserare? sugeră Kurt.

– E o idee minunată, încuviință Freda. Am deja un vas pregătit în frigider. Vrei să aduci tu paharele? Să le prepari și pe cele pentru Liza și pentru mine. Începuse să folosească diminutivul numelui ei de dragul lui Jed. Fără a face vreo apreciere ascunsă, Elizabeth nu obiectă.

– Pentru sora mea fac orice, încuviință Kurt zâmbind și părăsindu-le pe cele două femei care se îndreptau spre verandă.

Rezemându-se de unul din stâlpii de lemn ai verandei, Elizabeth începu să privească stelele care abia străluceau în lumina încă palidă a lunii.

– Cât timp crezi că va mai dura, Freda? Doctorul Miles a vorbit numai de câteva zile și au trecut deja trei.

– Febra lui ar trebui să scadă curând. Freda se așeză pe balansoarul de pe verandă, încrucișându-și picioarele sub ea. Îl iubești foarte mult, nu-i așa?

Elizabeth întoarse repede capul spre ea pregătindu-se să nege. Apoi oftă.

– Da, răspunse ea simplu.

Freda nu-i oferi nici un cuvânt de încurajare sau vreo confidență despre ce i-ar fi putut spune Jed ei și lui Kurt. Dacă ar

fi făcut-o, Elizabeth se îndoia că ar fi crezut-o. Nu putea crede că exista persoana care să știe ce simte Jed cu adevărat și el nu era genul care să lase să-i scape ceva.

Privind tavanul de deasupra patului ei, Elizabeth aștepta ca somnul s-o cuprindă, dar mintea ei refuza să oprească șirul gândurilor asupra celor întâmplate în ultimele trei zile. Neliniștită, își aranjă perna pentru a mai risipi din tensiune, se întoarse pe-o parte pentru a privi figura adormită a fiicei sale care se afla în celălalt pat. Nu avea nici un rost, își spuse ea nemulțumită. Pur și simplu nu putea să doarmă atâta timp cât se gândea numai la Jed și la febra care nu mai scădea.

Capotul ei se afla chiar la marginea patului. Ridicându-se de sub cuverturi, în așa fel încât să n-o deranjeze pe Amy, Elizabeth își încălță papucii de lângă pat și luă capotul. Va trece câteva minute pe la Jed ca să vadă cum se simte, își spuse ea, apoi va merge la bucătărie ca să-și încălzească puțin lapte. Oare nu era acesta leacul din bătrâni pentru insomnie? își zâmbi în sinea ei.

Lumina din curte trecea prin camera lui Jed, luminând fața lui palidă și slabă. Păturile erau date la o parte, lăsând să se vad pieptul lui gol, bronzat. Nasturii bleu ai pijamalei lui străluceau pe jumătate desfăcuți în lumina slabă și Elizabeth se grăbi să intre în cameră pentru a-l înveli. Pielea lui o arse când o atinse. Luând cârpa din ligheanul cu apă care nu fusese mișcat de acolo, începu să-i șteargă transpirația de pe figura chinuită care părea inconștientă.

Febra nu scăzuse. Ținându-i capul cu o mână, Elizabeth apropie paharul cu apă de buzele lui uscate. Instinctul o făcu să repete această procedură, mai întâi ștergându-i transpirația, apoi dându-i înghițituri mici de apă. Inima o durea pentru că

era incapabilă să facă mai mult decât să-i alunge pentru puțin timp fierbințeala, momente în care el gemea și delira. Brațele începură s-o doară. Pierdu noțiunea timpului. Nici măcar o dată nu-i trecuse prin cap s-o trezească pe Freda. Toate gândurile ei se îndreptau numai spre Jed.

Elizabeth nu-și dădu seama de momentul exact în care febra scăzuse. Realiză dintr-o dată că figura lui nu mai era chinuită și că neliniștea dispăruse. Obrajii lui încă mai erau fierbinți, dar nu așa cum fuseseră când îi arseseră mâna. Jed dormea acum. Cu un zgomot abia auzit care era și un oftat și un geamăt, se prăbuși sfârșită în scaunul aflat chiar lângă pat. Va rămâne acolo pentru câteva minute, își spuse ea, și își va lăsa mușchii să se relaxeze. Acum era sigură că nu mai are nevoie de lapte cald, gândi în sinea ei zâmbind. Acesta era ultimul lucru de care-și amintea.

Următorul lucru pe care-l simți fu o durere acută la ceafă. Când încercă să se miște, aceasta îi cuprinse șira spinării. Protestă oftând și nedorind să se mai miște, dar mușchii ei amorțiți îi cereau asta. Încet, fără să vrea, Elizabeth deschise ochii și își dădu foarte greu seama unde se află, privind cu atenție în jurul ei.

Soarele era sus pe cer și nu mai exista nici o urmă rozalie a răsăritului. Jed dormea liniștit, boala de care suferise de trei zile accentuându-i cearcănele pronunțate. Trăsăturile nu-i mai erau palide și lipsite de viață și pe frunte nu mai apărea nici un fel de transpirație. Se făcuse bine. Un zâmbet minunat de ușurare apăru pe buzele ei.

Arcuindu-și spatele pentru a se dezmorți, Elizabeth începu să-și maseze încet ceafa, unde durerea persista cu înverșunare, ca rezultat al faptului că dormise o bună parte din noapte pe

scaunul rigid de lemn. Încă se mai simțea obosită, dar nu prea mai avea rost să se culce la o asemenea oră. Când se ridică cu greu de pe scaun, privirea i se îndreptă spre pat. Jed o urmărea. Ochii nu-i mai erau cuprinși de febră, iar strălucirile lor de aur nu-i mărturiseau decât mulțumirea.

– Nu ți-a spus nimeni că acel scaun nu e făcut pentru a dormi în el? o tachină Jed strâmbându-se cu cinism.

Elizabeth deschise gura pentru a protesta, cu inima bătându-i nebunește, dar ușa dormitorului se deschise, făcând-o să nu mai poată rosti nici un cuvânt. Freda își vârî capul înăuntru, privind-o surprinsă pe Elizabeth și apoi pe Jed. Zâmbetul îi lumină fața.

– Ei bine, văd că te-ai trezit din nou la realitate. Cred că ți-e o foame de lup, Jed. Îți voi aduce o tavă plină cu mâncare.

– Nu te deranja. El se întoarse pe spate în timp ce privirea leneșă o părăsea pe Elizabeth pentru a se îndrepta spre gazda lor. Elizabeth va coborî imediat. Îmi va pregăti ea ceva.

Femeia ridică uimită o sprânceană privind-o repede pe Elizabeth, care părea încremenită, apoi încuviință.

– Plănuisem să fac un duș și să mă schimb, îi zise ea, simțind că el dorea ca ea să plece și neținând cont de faptul că stătuse trează aproape toată noaptea pentru a avea grijă de el.

Expresia de pe figura lui nu deveni mai blândă.

– Am crezut că-ți place rolul tău de înger păzitor. Cu o mare ușurință, Jed trecuse repede la tonul zeflemitor. Cât timp am delirat?

– Trei zile.

– Trei zile? El își frecă bărbia cu mâna pentru a vedea cât de mult îi crescuse barba. Sper că nu te-am plictisit cu diverse amintiri din trecutul meu deloc interesant.

– Ai mormăit prea mult, replică Elizabeth cu calm și sinceritate. Când îți puteam înțelege bombănelile, acestea nu aveau nici un sens.

– Îmi amintesc că ți-am spus să pleci. De ce n-ai făcut-o?

Dragostea pe care-o simțea pentru el o făcea să-i fie greu să răspundă la această întrebare cu sinceritate, așa că se hotărî să spună adevărul numai pe jumătate.

– N-ar fi fost corect să-i las pe Freda și pe Kurt să-și asume întreaga responsabilitate a îngrijirii tale. Au propriile lor treburi pe care le fac zilnic.

– Așadar, simțul datoriei te-a făcut să rămâi. Foarte interesant, murmură el sec.

– Eram îngrijorată pentru tine! declară Elizabeth cu o furie înăbușită.

– Sunt impresionat, o tachină Jed, întinzând mâna după vasul cu apă care se afla pe masă și aproape scăpându-l când încercă să-l întoarcă pentru a-l apuca de toartă.

– Lasă-mă pe mine, oftă ea, luând vasul din mâna lui și umplând un pahar cu apă. Se așeză pe marginea patului, rezemându-i cu o mână capul și ridicând paharul spre buzele lui. Nu luase în considerare faptul că el nu mai avea nevoie de ajutorul ei. Asta e ultima dată când stau trează aproape toată noaptea pentru a fi răsplătită cu acest abuz de ingratitudine din partea ta!

Înainte de a se putea ridica nervoasă în picioare, brațul lui îi încercui talia ca s-o rețină.

– Îmi pare rău, spuse el îndreptându-și ochii spre buzele ei pentru a le studia cu minuțiozitate. Nu ți-am mulțumit, nu-i așa?

– Nu, n-ai făcut-o, i-o întoarse ea simțind o durere în stomac când el o atinse. Însă mâinile ei erau incapabile să-l îndepărteze.

– Ești tu din nou; iar ai devenit răutăcioasă și neîncrezătoare așa cum ai fost în prima zi când m-am întors, o tachină el pe un ton zeflemitor. M-am întrebat adeseori dacă îți era frică pentru că voi fura averea familiei, sau că te-aș fi luat pe tine?

– Arătai ca un vagabond. Cum puteam reacționa? îl provocă Elizabeth cu răceală.

– De asemenea, ai fost rece și sofisticată, continuă Jed vizibil amuzat. Strigai ordine și mă amenințai cu acea mândrie arogantă a unui adevărat Carrel. Frumoasa și fragila creatură cu ochi verzi dispăruse, aceeași care fusese intimidată și înfricoșată de numele Carrel și de faptul că ar putea să nu fie o soție potrivită pentru fiul favorit. Probabil că de aceea am tot încercat să pătrund sub carapacea ta, pentru a vedea dacă a mai rămas ceva din fetița pe care mi-o aminteam. Aerul tău sofisticat e foarte neconvingător, Liza.

– Jed, strigă ea pentru a protesta când el o trase pe perna lui, ai fost bolnav!

Figura lui o îmbia numai de la câțiva centimetri.

– Nu mă mai simt rău. El zâmbi când îi auzi respirația neregulată. Probabil pentru faptul că ar trebui să mă înzdrăvenesc te vei purta frumos cu mine.

Mâna lui îi mângâie conturul feței și apoi îi mângâie buzele înainte de a ajunge pe gât. În acel moment, Elizabeth era sigură că ea este cea suferindă. Rezistența ei, cât de mică era, se risipi repede în fața privirilor lui tandre și a mâinii care o alinta, așa cum o lumânare se topește când îi este aprins fitilul.

– Știu că un bărbat nu trebuie să întrebe, dar ai ceva împotrivă dacă te sărut? întrebă Jed apropiindu-și capul de-al ei și ezitând un moment cu buzele aproape lipite de ale ei.

– Nu, aproape gemu ea.

– Ai avut obiecții ori de câte ori am făcut-o, murmură el chiar lângă buzele ei. De această dată vreau să-ți dorești să te sărut la fel de mult cum îmi doresc eu.

– Nu te înțeleg, șopti Elizabeth cu pasiune.

Barba lui îi zgârie obrazul, apoi atinse zona sensibilă a gâtului ei pentru a-i transmite în tot corpul fiori care o torturau și care se îndreptau spre șira spinării. Își introduse mâna sub halatul ei pentru a-i mângâia talia și șoldurile prin materialul subțire al cămășii de noapte.

– Te rog, Jed, îl imploră ea, rușinată. Nu mă tulbura în acest fel.

– Mă întreb dacă știi ce înseamnă cu adevărat acest lucru, murmură el mușcându-i apoi lobul urechii și făcând-o să geamă de durere și plăcere.

Dar inima i se opri când el își ridică puțin capul pentru a-i privi buzele tremurânde cu ochii ce aruncau sclipiri aurii. Secundele păreau ore în timp ce el stătea dinadins departe de ea. Geamătul care-i scăpă printre buze atunci când el puse stăpânire pe ele fusese involuntar și părea să spună că în acest moment ea capitulase definitiv în fața dorinței fierbinți pe care o simțea. Sărutul era pasional și complet, iar tehnica lui senzuală nu dădu nici de această dată greș. Focul care se aprinsese în trupul ei îi făcea sângele să clocotească și atingerea oricărui bărbat părea ca o mică flacără de chibrit în comparație cu pasiunea pe care i-o stârnea el.

Nu se sătura de îmbrățișarea și de sărutul lui. Își arcuise corpul pentru a se lipi de el când Jed se îndepărtă. Stătea la o distanță tentantă și parcă râdea de neliniștea

ei. Inima lui bătea la fel de nebunește ca a ei. O putea simți sub palma care-i rămăsăse lipită de pieptul lui atletic.

– Ți-ai făcut griji pentru mine? o întrebă el.

– Știi foarte bine că da, șopti ea.

– De ce? El o împinse înapoi pe pernă, forțând-o să rămână acolo cu toată greutatea trupului lui. De ce ți-a păsat de mine?

– Deoarece… Nu știa cum să răspundă la această întrebare și încerca s-o evite.

– De ce? insistă cu îndărătnicie Jed, realizând felul în care o tulburau atingerile lui care-i distrugeau orice inhibiție. Din moment ce ea tot nu răspundea, degetele lui îi strânseră umerii cu putere. Spune! strigă el.

Privindu-l în ochi, Elizabeth realiză că de această dată nu-l mai putea duce cu vorba. Privirea lui era rece și controlată, iar sclipirile dispăruseră, culoarea lor devenind metalică și înghețată.

– Deoarece… continuă cu vocea tremurând incontrolabil, te iubesc, Jed. Te iubesc.

În ochii lui se zări o strălucire triumfătoare înainte ca buzele lui să le sărute pe ale ei cu o pasiune înfometată din cauza acestor cuvinte. Înainte de asta nu simțise decât că el își controla virilitatea și dorința fierbinte. Acum parcă era consumată de sălbăticia sărutului lui. Nici măcar atunci când își spusese că Jed ține la ea nu ghicise cât de mult era afectat de asta și nici nu visase că va cunoaște această explozie de bucurie din partea lui.

Capitolul 9

– Ar fi prematur să putem spune că ți-ai revenit complet, Jed?

Vocea extrem de răutăcioasă semăna cu sâsâitul șerpilor din grădină. Tonul ascuțit puse capăt sărutului care devenea din ce în ce mai mult dacât o îmbrățișare pasionată. Elizabeth se ridică în picioare cu fața roșie de rușine, aranjându-și repede capotul pe care-l purta, în timp ce Jed se întoarse pe spate fără a fi deranjat de această întrerupere brutală.

– Ai un fel ciudat de a pica în momentele cele mai proaste, mamă, murmură el sec. Încă nu mi-am revenit.

Răutatea și supărarea se putea citi clar pe trăsăturile împietrite ale Rebeccăi Carrel, dar autocontrolul ei era la fel de puternic ca al fiului ei. Îi aruncă Elizabethei o privire tăioasă, plină de ură, ca pentru a-i arăta totala dezaprobare pentru comportamentul ei.

– Asta după opinia ta, Jed, răspunse cu răceală mama lui. Mie mi se pare că ești sănătos. Nu văd de ce ai mai avea nevoie de serviciile Elizabethei. Am putea pune capăt acestei îngrijiri lipsite de sens.

– Tocmai se ducea să-mi pregătească micul dejun, spuse el privind-o amuzat și deloc impresionat.

– Nu este o servitoare! strigă Rebecca. Pune-o pe fata de la fermă să-ți pregătească mesele.

Elizabeth începuse să se simtă prost.

– Freda e ocupată. Dacă mă scuzi, voi pregăti micul dejun. Buclele negre îi tremurau pe umeri în timp ce se strecură pe lângă soacra ei pentru a ajunge la ușă.

– Pentru că tot pleci, ar fi mai bine să vezi ce face copilul tău, veni răspunsul acru al Rebeccăi. Când am venit eu se juca împreună cu acei pui murdari, lăsându-i să se urce pe ea și s-o lingă. Era la fel de murdară ca un copil de cerșetor!

– Puțină murdărie nu-i va face nici un rău, i-o întoarse Elizabeth.

– Probabil că ai uitat și că are lecție de pian în această dimineață. Probabil că nu-ți amintești nici că a lipsit de la ultima lecție pentru – urmă o pauză deliberată în șirul de aduceri aminte – un motiv inexplicabil.

– Motivul era personal. Elizabeth își ridică mândră capul, nelăsând-o pe Rebecca s-o mai enerveze. Și tot eu voi fi cea care decide dacă e esențial să meargă și la această lecție.

– Nu știu ce scuză ai putea să-i oferi doamnei Banks. Mai ales acum, când Jed și-a revenit.

– Din moment ce eu sunt cea care plătește lecțiile, nu mi-am dat seama că am nevoie de scuze! exclamă Elizabeth tremurând de nervi când ieși în hol, trântind ușa dormitorului în urma ei.

Stătu mult timp la duș și se schimbă cu o încetineală forțată. Nu-și aducea aminte să fi avut o asemenea discuție cu soacra ei și oricum, chiar dacă se întâmplase, nu se certaseră

atât de rău. Singura remușcare pe care-o simțea era că-și pierduse firea și nu pentru tot ceea ce spusese. Nu ieși din cameră până nu auzi cum mașina Rebeccăi se îndepărtează de fermă.

Freda îi lăsase un bilet pe masa din bucătărie, spunându-i Elizabethei că ea se afla în grădină. Amy era în balansoarul de pe verandă, ținând în brațe un cățeluș adormit. Îndoindu-se că stomacul lui Jed ar putea suporta mâncare solidă, Elizabeth pregăti un castron de cereale, pâine prăjită și cacao, pe care le duse în dormitorul lui pe o tavă.

Așezându-i-o în poală, se îndreptă încet spre fereastră. Îi venea greu să creadă că în urmă cu puțin timp se aflase în brațele lui, arătându-i dragostea ei chiar și când respira. Jed abia dacă o privise când își făcuse apariția în cameră, din nou morcănos, controlat și rece, stare pe care nu o putuse niciodată înțelege.

– Ai devenit dintr-o dată tăcută, comentă el.

– Nu mai am pentru ce să rămân, oftă Elizabeth lăsând perdeaua să cadă și întorcându-se spre el, privindu-l ca pentru a-i spune că acum era rândul lui să vorbească.

– Ai timp să-ți împachetezi lucrurile înainte de lecția lui Amy. Freda te poate duce acasă sau direct în oraș dacă dorești. El sorbea din cacao fără să pară îngrijorat.

– Asta vrei? Vrei să plec? îl întrebă ea abia reușind să articuleze cuvintele, dar cu o voce mândră.

El îi susținu privirea mult timp.

– Nu e ceea ce vreau, dar e cel mai bun lucru pe care-l poți face, replică el calm.

– Tu ce vrei? îl întrebă din nou Elizabeth privindu-și degetele care îi tremurau și surprinsă că sunt ale ei.

– Am crezut că am vorbit clar, spuse el aplecând curios capul într-o parte pentru a o studia tacticos. Te doresc.

Nu spusese „te iubesc“ sau „vreau să mă însor cu tine“, ci pur și simplu „te doresc“, ca și cum ea ar fi fost un lucru pe care el îl avea de foarte mult timp și pe care dorea în continuare să-l păstreze.

– Voi începe să strâng lucrurile. Dezamăgită, îi întoarse spatele și lăsă capul în jos pentru a-și ascunde lacrimile care-i apăruseră în ochi.

– Liza? Ce s-a întâmplat? o chestionă Jed când ea ajunse la ușă. Liza! o strigă din nou, furios de această dată pentru că ea continua să-l ignore. La naiba! Răspunde-mi!

Ea ezită în prag.

– Sunt obosită, Jed. Îi spunea adevărul, dar îi ascundea adevăratele ei sentimente.

Lacrimile care-i curgeau printre gene aveau darul să atenueze tensiunea pe care o acumulase încă de azi-noapte și care acum era enormă. De fapt, nu plângea, însă îi luă mult timp să împacheteze lucrurile ei și pe cele ale lui Amy. Lacrimile care curgeau neîncetat îi încețoșau privirea.

Mai târziu, Freda își ceru scuze pentru că n-o avertizase de sosirea Rebeccăi, dar Elizabeth nici nu vru să audă.

– Nu s-a întâmplat nimic.

Fragila ei mască n-ar fi rezistat trecerii prin camera lui Jed, așa că o lăsă pe Freda să-l anunțe că ea plecase. Din partea lui Amy se auziră mai multe mormăieli, dar numai cele obișnuite în zilele când avea lecții de pian și nimic mai mult. Elizabeth se hotărâse să n-o lase pe Freda s-o conducă până în oraș. Dacă mai petrecea mult timp în compania pri-

etenei sale îi va spune totul, chiar înainte de a se gândi mai bine la cele întâmplate, iar acesta era un lucru pe care nu-l dorea.

În momentul în care se întoarseră de la lecția lui Amy și intrară în holul mare al casei, Elizabeth realiză cărui fapt îi datorează gândurile negre care nu-i mai dădeau pace. Rebecca o aștepta, arătând ca o matroană sofisticată a înaltei societăți, din cap până-n picioare, cu părul argintiu perfect coafat și cu rochia minunat croită, de un roz-stins. Incidentul din această dimineață nu va trece necomentat.

– În bucătărie sunt prăjituri și lapte pentru tine, Amy. Poți să exersezi după ce mănânci. Rebecca îi zâmbi frumos nepoatei sale. Elizabeth rămase nemișcată, pentru a-i aștepta ordinele, încercând să-și păstreze calmul când întâlni ochii mici ai soacrei sale plini de răceală.

Confruntarea va avea loc imediat, își spuse ea. Era bine însă că nu avea să înceapă în fața lui Amy.

– Am dus tava cu cafea în biroul lui Franklin, așa că n-o vom deranja pe Amy, o informă soacra ei în momentul în care Amy plecase de lângă ele.

Sarcasmul și asprimea din vocea cu care-i vorbise Rebecca în această dimineață era absent acum, dar Elizabeth nu putea fi păcălită de blândețea tonului ei. Se îndreptă cu buzele strânse spre ușa închisă a biroului. Nu avea rost să mai amâne această discuție. Îndură în liniște politețea soacrei sale, acceptând ceașca de cafea care-i fusese întinsă, realizând în acest timp că toată scena fusese regizată de Rebecca special pentru această întâlnire. Calmul vocii ei, cafeaua și intimitatea biroului erau luate în considerare pentru a exprima încredere.

O farfurioară cu pișcoturi îi fusese oferită Elizabethei, dar aceasta o puse deoparte, după care așeză ceașca neatinsă pe tavă.

– Te rog, Rebecca, spuse ea politicoasă, să trecem peste asta. Spune-mi motivul pentru care m-ai adus aici.

Rebecca își puse ceașca pe tavă, își așeză mâinile frumoase în poală și ezită o clipă. Capul îi era puțin aplecat, de parcă tot interesul i se îndrepta spre oja de pe unghii.

– Mai întâi de toate, spuse ea ridicându-și capul cu păr argintiu pentru a întâlni privirea impasibilă din ochii verzi ai Elizabethei, vreau să-mi cer scuze pentru purtarea mea din această dimineață. Am fost șocată. N-am avut niciodată intenția să mă amestec în viața ta personală sau să-ți uzurp autoritatea în fața lui Amy. Am vorbit când eram nervoasă și nu mi-am dat seama ce spun, iar acum îmi cer scuze.

– Asta-i tot? Elizabeth știa că indiferența ei și faptul că nu răspunsese cu politețe scuzelor care-i fuseseră adresate o vor deranja pe Rebecca, dar aceasta reuși să depășească admirabil momentul.

– Nu. Rebecca se ridică în picioare și se îndreptă spre Elizabeth ca și cum era nesigură cum trebuie să înceapă. Am auzit zvonuri că… că tu și Jed sunteți interesați unul de altul. N-am avut nici un dubiu asupra faptului că Jed îți va face avansuri, încă de când a venit. Întotdeaun a vânat sexul opus și mereu a avut un succes enorm.

Privi peste umăr pentru a vedea ce efect au aceste cuvinte asupra Elizabethei, dar aceasta rămase în mod deliberat calmă, controlându-și expresia feței și așteptând liniștită ca Rebecca să continue.

– N-am înțeles niciodată de ce toți pierde-vară din această lume țin să atragă cât mai multe femei în brațele lor, oftă

soacra ei, după care zâmbi. Probabil că deoarece atunci când se nasc sunt înzestrați cu o figură atrăgătoare, cu farmec și cu o mare ambiție în cucerirea femeilor, care aproape îi secătuiește de puteri. Ei nu au totuși nevoie de ele. Pot obține tot ce vor și fără ele. Jed este așa… poartă cu el o aură periculoasă și excitantă în care femeile doresc cu nerăbdare să se scufunde, găsind-o plăcută. Tatăl lui și cu mine am descoperit acest lucru la el încă de când era foarte tânăr. A fost o sursă a constantei noastre îngrijorări.

Rebecca se așeză pe scaunul din fața Elizabethei, rezemându-se de spătar într-o atitudine sinceră și plină de încredere, în timp ce neliniștea îi întuneca și mai mult ochii căprui. Mâinile i se aflau pe genunchi și parcă cereau înțelegere.

– Acum sunt îngrijorată pentru tine, Elizabeth, murmură ea neliniștită. Din prostie nu te-am avertizat niciodată în legătură cu Jed. Trebuia să mă gândesc mai mult la faptul că ești tânără și ai nevoie de anumite satisfacții fizice.

Felul în care-i vorbea Rebecca o făcu pe Elizabeth să se simtă murdară. Nu mai putea să tacă.

– Nu dorință fizică simt pentru Jed, Rebecca. Îl iubesc, spuse ea calm. N-am avut nici cea mai mică intenție să mă îndrăgostesc de el. Am încercat mereu să pretind că simt pentru el numai o atracție fizică, dar nu acesta era adevărul. Îl iubesc și nu-mi este rușine că am acest sentiment.

În mod surprinzător, nu auzi nici o izbucnire dezaprobatoare, ci numai o întrebare rostită blând.

– Jed știe asta?

– Da.

– Înțeleg. Rebecca nu părea deloc uimită de această recunoaștere. Și care sunt planurile voastre?

– N-am făcut nici un plan, răspunse Elizabeth. Expresia soacrei sale care-i spunea că la asta se și aștepta, o făcu să adauge: Jed a fost bolnav.

– Te va ruga să pleci împreună cu el. Era o constatare făcută cu multă convingere, nu o întrebare.

– A spus el asta? Întrebarea îngrijorată îi ieșise din gură înainte ca Elizabeth s-o poată opri.

– Nu, zise Rebecca studiindu-și mâinile. E mai mult o convingere de-a mea, una destul de întemeiată după câte cred. Când o va face, continuă ea ridicând puțin capul și forțând-o astfel pe Elizabeth să-i întâlnească privirea, ce vei face?

– Voi pleca împreună cu el. Îl iubesc, Rebecca, spuse cu hotărâre Elizabeth.

Soacra ei oftă și se așeză mai bine pe scaun.

– Nu pretind că aș avea vreun drept să-ți spun ce să faci. Ești destul de matură ca să iei singură o decizie. Dar mă simt datoare să-ți aduc la cunoștință anumite lucruri. Jed are treizeci și doi de ani. Nu are o carieră sau vreo slujbă. Nu are nici un domiciliu, nu are o casă sau vreun apartament, nici măcar o mașină. Numai o sumă mică a fost trecută pe numele lui în testamentul lui Franklin, așa că nu are nici bani. Nu vreau să spun că toate aceste lucruri ar fi importante atunci când iubești pe cineva, zise Rebecca pentru a răspunde furiei care apărea pe figura Elizabethei, ale cărei buze se strânseră. Te rog numai să iei în considerare aceste lucruri de dragul lui Amy, pentru viitorul ei. Este adevărat că tu primești lunar o sumă pentru creșterea ei, dar aceasta nu va fi niciodată suficientă pentru întreținerea unei familii. Oricât de mult crezi că-l iubești pe Jed, va trebui să iei în considerare aceste lucruri. Gândește-te la cele ce ți-am spus. Te rog, Elizabeth.

Zâmbindu-i blând Rebecca se ridică în picioare și părăsi camera. Elizabeth rămase singură. Nu-i dăduse nici un răspuns pentru că nu avea ce spune. Era o slabă consolare faptul de a recunoaște că discursul și cea care-l ținuse avusese grijă ca acesta să trezească reacția pe care o trăia ea acum. Cererea soacrei ei era rezonabilă și imposibil de contrazis. Punctul vulnerabil al lui Elizabeth era Amy. Rebecca nu pierduse timpul încercând să-l vorbească de rău pe Jed sau cerându-i să nu mai continue această relație, ci atacase chiar acest punct vulnerabil.

Ca o oarbă, Elizabeth nu se gândise la viitor ci mersese mai departe… probabil din cauză că nu era nici acum convinsă că Jed ar fi dorit-o mai mult decât în sensul fizic. Dacă nu era așa, ce va face? Îi era imposibil să găsească o soluție, din moment ce nu știa la ce trebuie să se aștepte din partea lui.

După-amiaza târziu telefonă la fermă pentru a afla cum se simte Jed. Sperase foarte mult ca el să se fi ridicat din pat pentru a veni acasă și a avea șansa să discute cu el. Însă nesiguranță era prea mare și o teroriza. Freda răspunse la telefon.

– Cum se simte Jed? întrebă Elizabeth cu ceea ce spera să fie un ton normal interesat de soarta lui.

– Bine. A mâncat copios la prânz și apoi a adormit. Cred că intenționează să doarmă până mâine. Probabil că e cel mai bun lucru pe care-l poate face, răspunse mulțumită Freda.

– Da, probabil că ai dreptate, încuviință Elizabeth, nesigură.

– Vii aici diseară?

– Nu cred. Voiam doar să fiu sigură că se simte bine. Nu avea nici un rost să se întoarcă acolo. Ca întotdeauna, aștepta ca Jed să facă următorul pas. Am multe lucruri de pus la punct acum, când m-am întors acasă, adăugă ea.

– Îi voi spune că ai sunat.

– Bine. La revedere. Elizabeth puse încet receptorul în furcă.

În mod ciudat, orele treceau repede. I se părea că abia se întorsese aici când Elizabeth realiză că trecuseră deja două zile și că acum începea dimineața celei de a treia, care trecu la fel de repede, de când plecase de la familia Reisner. Tensiunea în care stătea creștea în loc să scadă. Nesiguranța și nehotărârea o urmăreau oriunde se afla.

Jed se refăcea repede, așa îi spusese Freda. Elizabeth nu auzisese o vorbă de la el. Nu-i dăduse Fredei nici o indicație că ar avea de gând să se întoarcă acasă, lucru care nu o surprindea deloc pe Elizabeth. Ceva îi spunea că-l va vedea pe Jed venind acasă chiar în momentul în care se aștepta mai puțin.

Îndreptându-se spre fereastra mare a bucătăriei, privi afară la Amy care se afla lângă masa de pe verandă unde își înșirase jucăriile pe care acum le aranja cu grijă.

– E aproape ora prânzului, Amy! Ar fi mai bine să te speli pe mâini, strigă ea. Vom lua masa în bucătărie din moment ce bunica ta nu este aici.

Absentă, Elizabeth auzi ușile de sticlă deschizându-se și închizându-se, și sunetul apei care curgea în chiuveta din baia de la parter. Pusese supa în boluri și descoperi farfuria cu sandvișuri pe care o așează pe masă. O cutie de lapte se afla în mâna ei când o voce adâncă întrebă:

– Putem lua prânzul în trei?

Așeză repede cutia cu lapte pe colțul dulapului înainte s-o scape din mână pentru că bucuria îi paraliza acum tot corpul. Nu trebuia să se întoarcă pentru a-și da seama că Jed se întor-

sese, chiar atunci când ea se aștepta mai puțin. Încercă să-și oprească tremurul mâinilor când luă un al treilea pahar din suport și îl umplu cu lapte.

– Sigur că da, Jed, răspunse ea bucuroasă, aruncându-i peste umăr o privire când el se apropie. Arăți bine.

– Sunt complet refăcut. Se opri chiar lângă ea, privind-o intens cu ochii ce aruncau străluciri aurii.

Parcă hipnotizată, îi întoarse privirea. Pe figura lui nu mai exista nici un semn de boală. Trăsăturile lui viguroase, masculine, nu mai erau nici obosite, nici palide. Vitalitatea lui era din nou prezentă.

– Arăți minunat, spuse ea abia reușind să rostească puținele cuvinte.

Sprâncenele lui se ridicară amuzate.

– Și tu la fel, murmură el.

– Ah! Supă de roșii, preferata mea! anunță Amy care se așeza deja pe un scaun.

Jed zâmbi.

– Cred că cineva e înfometat! Presupun că ar trebui să mâncăm.

Elizabeth se îndreptă spre masă, încuviințând.

– Stai jos. Voi aduce încă un bol pentru mine.

Mâncarea era ultimul lucru la care se gândea. Dorea din tot sufletul ca așa să gândească și Jed. Nu-i folosi la nimic faptul că-și spunea să fie calmă, din moment ce gândurile negre îi reveniseră o dată cu întoarcerea lui Jed. Mâncă supa în mod automat și mestecă încet unul din sandvișuri.

– Amy mi-a spus că trebuie să meargă la o aniversare în această după-amiază, comentă Jed.

Elizabeth era surprinsă.

– Când ți-a spus asta?

– Pe verandă.

– Nu te-am văzut stând acolo, se miră ea.

– Știu, spuse el zâmbind amuzat. Tu ce faci în după-amiaza asta?

– Am o întâlnire. Nu trebuia să mai spună nimic pentru că în vocea ei se putea simți dezamăgirea în timp ce privirea îi cobora spre bolul cu supă. Eu sunt secretar general. Trebuie să iau parte neapărat.

– Înțeleg, răspunse el politicos, apoi schimbă subiectul pentru a o întreba pe Amy despre aniversare și despre prietenii ei.

În timp ce Elizabeth strângea masa și spăla vasele de la prânz, o trimise pe Amy în camera ei pentru a se îmbrăca pentru petrecere, reamintindu-i să-și ia costumul de baie și un prosop, din moment ce în cadrul petrecerii era inclusă și o plimbare la piscina din oraș. Jed dispăruse în altă parte a casei. Nu-l văzu când urcă sus pentru a-și schimba hainele de casă pentru întâlnirea pe care o avea. Dar se afla în holul de la intrare împreună cu Amy când ea coborî scările.

– Ai vreo obiecție dacă voi fi eu șoferul? întrebă el.

– Absolut nici una, zise Elizabeth scuturând din cap. Rebecca plecase cu cealaltă mașină, acum rămânând numai a ei pentru transportul celor din casă. Era evident că trebuie să ajungă undeva.

Conversația fusese minimă în timpul călătoriei până în oraș. În mare parte vorbise Amy, entuziasmată de petrecere. Nu avusese importanță de câte ori îl privise Elizabeth pe Jed, pentru că nu reuși să distingă nimic pe figura lui impasibilă care să-i indice că el îi simțea dezamăgirea. Vechea depresie cu care se familiarizase pusese stăpânire pe ea. Din fericire, Amy era prea bucuroasă că merge la petrecere pentru a observa

tristețea din zâmbetul mamei sale când o lăsară în fața casei fetei sărbătorite. Elizabeth privea spre fereastră, întrebându-se ce ar putea spune pentru a rupe tăcerea.

– Întoarce la stânga când ajungi la următoarea stradă. Casa familiei Hanson e a treia pe partea dreaptă, îi oferi ea direcția fără vreo urmă de entuziasm.

Dar Jed trecu înainte prin intersecție, fără să se oprească.

– Am vrut să spun că acolo trebuie să întorci, arătă Elizabeth în spatele lor. Va trebui să faci un ocol.

– Știu despre ce stradă ai vorbit, spuse Jed privind-o insistent în timp ce trecea la fel de repede prin a doua intersecție unde ar fi putut întoarce pentru a o duce la destinație.

– Trebuie să merg la întâlnire, îi reaminti ea oftând.

Încetinind, el întoarse și opri mașina fără a scoate cheile din contact în timp ce se întorcea în scaun ca s-o privească.

– Ce ai prefera să faci? Să te duci la acea întâlnire stupidă sau să mergi cu mine? întrebă el puțin nerăbdător.

– Aș prefera să merg cu tine… începu Elizabeth oftând frustrată.

– Atunci rămâne stabilit. El porni din nou mașina.

– Dar, Jed…

– Nu știu ce gândești tu, dar eu nu vreau să mai aștept până diseară, zise el hotărât. Am amânat destul de mult discuția pe care trebuie s-o avem. Nu ești de acord?

– Ba da, se predă Elizabeth, nemaipăsându-i de întâlnirea la care trebuia neapărat să meargă.

Zâmbetul lui leneș sporise și părea s-o atingă fizic. Era o senzație nouă, foarte plăcută. Propunerile pe care el nu i le făcuse și care erau cauza îngrijorării ei păreau să capete contur. Totuși, încă nu știa dacă va trece cu bine peste această discuție sau nu, dar va aștepta să vadă.

Capitolul 10

După ce Jed își exprimă dorința de a sta de vorbă, în mașină se lăsă tăcerea. Continuă să conducă prin oraș și ieși repede în afara acestuia. Nu însă pe drumul care i-ar fi dus înapoi acasă. Elizabeth nu putea ghici care era destinația unde se gândea el să ajungă. Ultimul loc la care s-ar fi gândit ar fi fost micul aeroport din afara orașului, dar el acolo întoarse mașina.

– Ce căutăm aici? întrebă ea privindu-l curioasă pe Jed care parca mașina lângă alte trei vehicule din fața biroului de zboruri și oprea motorul.

– Ai putea spune că aici mă aflu pe teritoriul meu. El deschise portiera și porni spre partea ei, zâmbind în fața expresiei ei neîncrezătoare. Am petrecut mai mult timp aici decât la școală sau acasă, în afară de ferma lui Kurt.

Elizabeth digeră încet această informație, studiind expresia lui și mulțumită câmd privea cele câteva clădiri care alcătuiau aeroportul din Carrelville. O briză slabă încerca să răcorească aerul fierbinte de afară.

– Vrei să spui… întrebă ea ezitând, că obișnuiai să zbori?

Jed privi în jos, spre ea, cu zâmbetul pe buze. Brațul lui îi înconjură umerii când o întoarse spre direcția oficiului de zboruri.

– Haide, îți voi arăta, spuse el. Intrând, ridică o mână pentru a o saluta pe femeia în vârstă din spatele biroului și o duse pe Elizabeth într-un hol care ducea spre birourile din spate. Expresia ei deveni și mai nedumerită în fața acestei familiarități. El deschise o ușă care se afla la capătul holului. Aici își ține Sam costumul de zbor, îi spuse el.

– Costumul de zbor? repetă ea în timp ce-l urma.

– Este un întreg ceremonial prin care trece orice pilot, îi explică Jed. După ce un elev zboară singur pentru prima dată, instructorul lui își scoate costumul și-l agață în cui. El o conduse spre peretele care era plin de haine de toate mărimile și culorile. Acesta este al meu, arătă el unul dintre costume.

Pe materialul albastru-dechis era scris numele lui Jed și data. Elizabeth calculă repede în minte și-l privi surprinsă.

– Aveai numai șaisprezece ani! exclamă ea.

Jed râse ușor.

– Parcă am avut pe dracul în mine când l-am tot implorat pe Sam să mă învețe să zbor fără a avea permisiunea părinților mei. Știa că dacă va avea loc vreun accident, tata îl va mânca de viu.

– Vrei să spui că ei n-au aflat?

– Până la urmă au aflat. Cineva din oraș ne-a văzut aterizând și i-a spus tatei. Mai aveam doar câteva ore până să-mi iau licența, când a venit tata ca să mă oprească. Din fericire, Sam a continuat să mă lase să zbor. În colegiu, am vrut să mă specializez în aerodinamică, dar tata nici n-a vrut să audă. Din

moment ce el îmi plătea studiile, a insistat să mă pregătesc în avocatură, ca toți bărbații din familia Carrel. Buzele lui tremurară cu asprime. Haide, să mergem.

Ieșind din biroul de zboruri, se îndreptară spre hangare. Într-unul dintre ele, un bărbat îmbrăcat în salopetă lucra la un avion. Când îi văzu, își duse mâinile la gură și strigă:

– Vrei să scot eu aeroplanul, Jed?

– Nu astăzi, Sam, răspunse el acestei oferte.

Elizabeth se ținea de brațul lui, dezorientată. Își dădu capul pe spate pentru a-l privi, simțind cum inima i se încălzește puțin văzând privirile bucuroase pe care i le aruncară ochii lui minunați.

– Ai mai trecut pe aici de când te-ai întors? întrebă ea.

– Cu siguranță, doar n-ai crezut că mi-am petrecut tot timpul numai la ferma familiei Reisner, nu-i așa? se strâmbă el.

– Nu știam unde te afli sau cu cine erai. Obrajii i se înroșiră pentru că bănuise alte lucruri și își întoarse privirea în altă parte.

– Dar ți-ai imaginat alte lucruri, o tachină el strângându-i umerii cu brațul puternic și apăsându-i în jos când trecură pe sub aripa unui avion. Dacă voi dispărea într-una din zile, după ce ne vom căsători, nu da telefon la poliție sau la spital. Du-te doar la cel mai apropiat aeroport și mă vei găsi acolo.

Elizabeth se opri din mers și își îndreptă privirea uluită spre fața lui în timp ce își simțea inima oprindu-se. Briza slabă îi răvășise părul care acum îi cădea pe frunte, lăsând să se vadă pentru o clipă uimirea lui.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Ce… Ce-ai spus? murmură ea.

– Am spus… Jed se opri brusc și râse încet, ca pentru sine. N-am avut intenția să îți cer mâna în felul acesta.

– Vrei să spui că ai de gând să te căsătorești cu mine? șopti Elizabeth, încă necrezând ceea ce auzise.

– Ce credeai că vreau? zâmbi blând Jed, în timp ce-o luă în brațe și îi mângâie spatele cu mâinile.

Închizând ochii, ea își sprijini capul de pieptul lui, simțind cum buzele lui îi sărută tandru părul.

– Mă temeam să cred ceva, spuse ea cu o voce care tremura. Exista întotdeauna șansa ca tu să dorești numai o simplă aventură.

El îi ridică bărbia cu un deget.

– Ți-ar fi convenit?

– Dacă era tot ce puteam avea, răspunse ea cu sinceritate în timp ce inima ei plină de iubire se oglindea în ochii verzi care-l priveau.

El o sărută plin de pasiune și posesiv. Fusese un sărut apăsat, scurt, ca pentru a o pedepsi că se îndoise de sentimentele lui adânci. Când Jed își ridică puțin capul, în ochii lui era o privire hotărâtă.

– Acum știi că vreau să te am pentru totdeauna, spuse el hotărât. Știam că îmi aparții, din seara în care Jeremy te-a adus la noi acasă.

În acest moment, Elizabeth nu dorea să gândească, ci doar să simtă. Dorea ca această clipă să rămână etern în amintirea ei, pentru a glorifica dragostea ei în tot restul vieții care-i mai rămăsese. Dar nu putea face asta. Oricum, nu încă.

– Dar… Amy? Ea îi privi cămașa descheiată înainte de a-și ridica ochii neliniștiți spre fața lui.

Un zâmbet puțin amuzat se afla acolo.

– Amy este ca o parte din tine. Ce credeai că voi face? Credeai că-ți voi spune să scapi de ea? râse el, nevenindu-i să creadă îndoiala ei.

– Nu… nu eram sigură, zise Elizabeth mirată.

– Acum știi, răspunse el răbdător, ridicându-i din nou bărbia când ea vru să-și îndepărteze privirea de a lui. Nu mi-ai spus dacă vrei să te căsătorești cu mine, Liza.

– Da, vreau, dar…

Jed oftă.

– Nu trebuie să spui „da“ când există un „dar“ care-i urmează. Privirea atentă și îngrijorată alungă căldura din ochii lui care acum îi studiau expresia vinovată. Ce te frământă?

El nu opuse nici o rezistență când Elizabeth se îndepărtă de brațele lui.

– Jed, dacă eram numai eu cea implicată, m-aș… m-aș fi măritat cu tine chiar acum. Își îndepărtă nervoasă șuvițele de păr care îi cădeau pe față. Nu mi-ar fi păsat dacă am fi locuit în camerele din spate ale vreunui aeroport sau sub cerul liber, atâta timp cât puteam fi cu tine. Dar trebuie să mă gândesc la viitorul lui Amy.

– Ce vrei să mă întrebi? Dacă îți poți continua stilul de viață cu care te-ai obișnuit? o întrebă repede Jed.

– Nu, protestă ea.

– Atunci, ce este? Măsori încrederea pe care trebuie s-o ai într-un bărbat după mărimea contului pe care-l are în bancă?

Elizabeth simți cum i se strânge stomacul din cauza asprimii cu care-i vorbise.

– Ce fel de mamă aș fi, Jed, dacă n-aș fi îngrijorată de felul în care ar afecta-o pe Amy căsătoria noastră? întrebă ea încet, aplecându-și capul pentru a nu fi nevoită să-i privească ochii acuzatori.

– Ar fi trebuit să ai suficientă încredere în mine pentru a ști că voi avea grijă de voi amândouă, răspunse el morocănos.

– Înțeleg de ce te simți jignit, replică ea cu o voce care abia se auzea. Ai toate motivele să te simți așa. Dar, te rog, înțelege ce simt și eu. Eu mă încredințez ție, Jed, așa cum Amy mi-a fost încredințată mie.

El se întoarse cu spatele la ea și își trecu degetele prin părul de culoarea tutunului care strălucea în soare. O furie controlată îi întuneca privirea când ochii lui se îndreptară din nou spre ea.

– Cât timp îți va lua ca să te hotărăști dacă te măriți sau nu cu mine?

– Foarte puțin, murmură Elizabeth. Nu mă așteptam să-mi ceri mâna. Aș… aș vrea să mă mai gândesc. Ah, Jed, te iubesc cu disperare… trebuie să mă crezi, spuse ea. Pur și simplu nu vreau să-ți dau un răspuns acum, pentru ca mai târziu să regretăm amândoi.

– Nu voi regreta niciodată că te iubesc, zise el privind cerul albastru fără urmă de nori în timp ce-și vâra mâinile în buzunarele pantalonilor. Dacă ai nevoie de timp, îl vei avea. Își scoase o mână din buzunar și o întinse spre ea pentru a-i da cheile mașinii. Poftim, eu voi veni mai târziu acasă.

– Jed…

– Vreau să fiu singur, Elizabeth, o întrerupse el tăios. Și eu am câteva lucruri la care trebuie să mă gândesc.

– Te iubesc cu adevărat, murmură ea îndurerată, incapabilă să nu aibă sentimentul că-l trădase, în timp ce-și apăsa mâna în care ținea cheile pe stomac.

Ochii lui îngustați o studiară.

– Dacă n-aș fi crezut asta, nu cred că te-aș fi lăsat să pleci.

Ea se întoarse încet și porni cu pași nesiguri spre mașină. Singura dată când privi înapoi îl văzu pe Jed pornind în direcție opusă.

Se simți mizerabil și îi era rău.

Ajungând la mașină, se opri și se întoarse. Răspunsul ei era pozitiv. N-ar fi fost capabilă să găsească un alt răspuns. Fără Jed s-ar fi simțit ca o scoică goală. Îi dăduse deja inima ei și nu și-o putea lua înapoi. Probabil că Amy nu va mai avea posibilitățile materiale pe care i le oferea ea acum, dar va lua bucuroasă parte la fericirea și dragostea ei și a lui Jed. Și acesta era un lucru neprețuit.

Dar nu alergă înapoi spre Jed așa cum și-ar fi dorit. O rugase să-l lase singur și fusese o cerere pe care ea avea de gând s-o respecte. În afară de asta, nu dorea ca el să creadă că luase această decizie pentru că se simțea vinovată. Îi va da răspunsul în clipa în care se va întoarce acasă. Tot ce putea face acum era să se roage ca el să accepte faptul că-l iubește și că avea deplină încredere în el.

Două ore mai târziu, Elizabeth se afla în fața pianului, cântând o baladă populară de dragoste. Briza blândă pătrundea prin ușile deschise ale sufrageriei. Ușa de la intrare se deschise și se închise. Degetele îi rămaseră încremenite pe clape în timp ce se întoarse cu un zâmbet încordat de așteptare spre hol, iar dragostea îi strălucea în ochii verzi, neliniștiți. Însă Rebecca fu cea care apăru în arcadă.

– Așadar aici erai, zise aspru soacra ei. Doamna Hanson mi-a spus că nu ai fost la întâlnire astăzi și că nici măcar nu te-ai deranjat s-o anunți că nu vei veni. Mi-a spus că a telefonat aici și că nu i-a răspuns nimeni.

– N-am fost aici, răspunse Elizabeth întorcându-se spre pian. Am fost cu Jed.

O liniște adâncă se lăsă înainte ca Rebecca să murmure:

– Înțeleg. Unde se află el acum?

Degetele Elizabethei începură să cânte încet o melodie pentru a risipi tensiunea care se lăsase în cameră.

– La aeroport.

– Pleacă? întrebă Rebecca surprinsă, dar neîncrezătoare.

– Nu. Nu, se va întoarce mai târziu, o asigură cu fermitate Elizabeth, zâmbind încântată.

– Pari foarte sigură.

– Mi-a cerut mâna, o asigură Elizabeth. I-am spus că trebuie să mă mai gândesc.

– Foarte înțelept din partea ta, draga mea. Știam că ești mult prea sensibilă ca să te lași impresionată de un fermecător pierde-vară ca fiul meu. Dacă vrei să te recăsătorești, ai putea găsi cu siguranță un partener mult mai potrivit, declară mulțumită Rebecca.

– Nu cred că mă înțelegi. Nu l-am refuzat pe Jed. Elizabeth avea un imens calm când văzu cum soacra ei ridică o sprânceană. Sunt lucruri în viață pe care nu poți să nu le regreți. De fapt, m-am hotărât să mă mărit cu el. Dacă nu mă căsătoresc cu Jed, voi regreta acest lucru tot restul vieții mele.

– Dar te-ai gândit la Amy?

– De Amy vom avea grijă. Amândoi vom avea grijă de ea, răspunse încrezătoare Elizabeth.

– Nu poți trăi numai cu iubire! declară Rebecca. Cum naiba ar putea el să vă întrețină pe amândouă când nu are nici o slujbă și nici un ban?

– Asta ne privește pe noi, Rebecca.

– Ești proastă! Nu poți…

Telefonul le întrerupse cu sunetul lui ascuțit. Rebecca îi aruncă nervoasă o privire, își stăpâni nervii și porni spre tele-

fon ca să răspundă. Elizabeth zâmbi de neliniștea și supărarea din vocea soacrei sale când ridică receptorul pentru a răspunde. Decizia ei era de neclintit. Rebecca nu putea spune absolut nimic pentru a o face să se răzgândească.

– Distanță mare? Nu este aici, vorbi Rebecca în receptor. Se va întoarce mai târziu… A fost bolnav câteva zile. Probabil că de aceea nu l-ați putut găsi. Elizabeth asculta absentă, curioasă să afle cine-l sunase pe Jed de la distanță mare, dar nefiind foarte atentă până când nu auzi cum vocea soacrei sale devine foarte interesată. Îi lăsați vreun mesaj?… Sunt mama lui… Începu să scrie mesajul în agenda de lângă telefon, rezervându-și înainte destul timp pentru a scoate ochelarii din geantă. Oferta este de la cine?… Da, am notat… Îi voi da mesajul în clipa în care va sosi. Rebecca puse încet receptorul în furcă și începu să se uite la hârtia din fața ei.

– Cine era? întrebă Elizabeth devenind mai curioasă în fața purtării confuze a soacrei sale.

– Era un mesaj din partea avocatului lui Jed, din Honolulu. Avocatul lui Jed, repetă ea ca și cum nu putea accepta ceea ce auzise. O anume firmă a făcut o ofertă bună de a-i cumpăra linia aeriană.

– Nu înțeleg, oftă Elizabeth.

– Nici eu nu cred că înțeleg. Rebecca râse ușor, fără să creadă ce auzea. Se pare că Jed are propria lui companie de zbor care face curse pe diferite insule din Pacific și în anumite părți ale Asiei. De ce nu ne-a spus nimic despre asta? Tu știai?

– Nu, n-am știut nimic.

– Este, spuse Rebecca ridicând hârtia ca pe o dovadă, un bărbat bogat. Ah, Elizabeth! Pe fața ei se zări un zâmbet când se grăbi să ajungă lângă nora ei pentru a-i lua mâinile într-ale

ei. Trebuie să-i accepți cererea. Voi avea eu grijă de toate aranjamentele pentru nuntă. Nu va fi un lucru grandios, ci numai o petrecere restrânsă…

– Cred că ai un mesaj pentru mine, mamă. Vocea lui Jed era înceată când străpunse aerul încărcat din cameră.

Uimirea de pe figura Elizabethei se schimbă în teroare când îl văzu stând în ușa sufrageriei. Trăsăturile lui încordate îi confirmau că el le auzise toată conversația. Ochii lui aurii ca de pisică o priveau insistent, ignorând-o pe mama lui, care era bucuroasă și spunea cât de mândră era de el și cât de încântată era pentru că o ceruse în căsătorie pe Elizabeth.

Elizabeth simțea că cineva o strânge de gât. Acum el nu va mai crede nimic din ce-i va spune. Nu va putea să-l convingă niciodată că-i acceptase cererea în căsătorie cu mult timp înainte de a afla că o poate întreține pe ea și pe Amy fără nici o dificultate. Nu avea nici o importanță ce-i va spune, va gândi întotdeauna că acel telefon îi influențase hotărârea.

Aproape urlând de durere, ea își îndepărtă ochii de privirea lui, lacrimile curgându-i pe obraji când părăsi camera. Îl auzi strigându-i numele, dar acest lucru n-o făcu să se oprească din drum. Îl iubea prea mult pentru a îndura tonul lui batjocoritor cu care i-ar fi vorbit în această clipă. Deschizând ușa cu greutate, Elizabeth alergă pe scările de la intrare fără să se obosească s-o închidă în urma ei.

Înainte să poată ajunge la mașina pe care Rebecca o lăsase chiar în fața garajului, o mână o prinse cu putere de braț forțând-o să se oprească brusc și făcând-o să se întoarcă în momentul în care cealaltă mână îi cuprinse al doilea braț. Gemu de durere pentru că acele mâini o strângeau ca un clește.

– Lasă-mă în pace! Te rog, Jed, lasă-mă în pace, îl imploră ea tremurând și întorcând capul pentru ca el să nu poată vedea lacrimile care-i curgeau pe față.

Dar el nu se lăsă înduplecat de protestul ei, trăgându-i corpul rigid aproape de al lui și forțând-o să lase capul pe spate pentru a o săruta lung și fierbinte. El nu încetă s-o sărute până când ea nu încetă să-i opună rezistență. Abia atunci el îi eliberă buzele, lăsând-o să-și așeze capul trist pe pieptul lui.

– Știu că nu mă vei crede niciodată! Lacrimile ei se impregnau în cămașa lui subțire. Dar jur că m-am hotărât să mă căsătoresc cu tine înainte de a primi acel telefon. La aeroport am vrut să mă întorc înapoi ca să-ți spun, dar ai spus că vrei să fii singur și… Ah, nu mă vei crede niciodată!

– Nu mai plânge, spuse el clătinând încet din cap când îi văzu privirea tristă. Eram pe verandă.

– Știu că erai acolo, spuse ea cu o voce plină de durere. Și vreau să știu ce crezi despre mine.

– Nu înțelegi. Forțând-o să ridice capul, îi șterse cu tandrețe lacrimile de pe obraji. Eram pe verandă și am ascultat cum cântai la pian înainte de venirea mamei. I-am spus chiar înainte de-a suna telefonul că ai de gând să te măriți cu mine. Aveam de gând să vin acasă și să te fac să accepți cererea mea în căsătorie. Nu m-am gândit că telefonul era pentru mine. I-am lăsat avocatului meu numărul de telefon al lui Sam, dar, din nefericire, el a uitat să-mi transmită mesajul. După cum vezi, draga mea, știam că îmi spui adevărul, știam că te vei căsători cu mine chiar dacă sunt sărac sau bogat.

– Ah, Jed, oftă Elizabeth închizând ochii pentru o clipă. Mi-era atât de frică…

– Știu, draga mea, spuse el strângând-o și mai tare în brațe. Acum trebuie să te rog să mă ierți. Nu am fost corect când nu ți-am spus adevărul și ți-am cerut să iei o hotărâre fără să știi ce fel de viitor te așteaptă sau ce îți pot oferi eu.

– De ce nu ai spus nimănui despre firma ta? întrebă ea încet în timp ce-i mângâia. Trebuia să fii mândru de succesul tău.

– Am mândria prostească a familiei Carrel, zâmbi el amar. Am vrut să fiu primit în familie pentru ceea ce sunt, nu pentru că am succes. Kurt și Sam, prietenii mei, au fost singurii care au putut face acest lucru. Și tu, încântătoarea mea iubită, Liza, spuse el sărutând-o ușor. Se pare că am mai multe treburi de rezolvat în Hawaii. Nu ai nimic împotrivă dacă ne petrecem luna de miere acolo?

– Nu, zâmbi ea fericită.

– Va trece o lună sau mai mult până când ne vom întoarce acasă.

– Aici? oftă Elizabeth. Acasă la mama ta?

– Dumnezeule, nu! râse Jed. Țin destul de mult la ea, dar n-aș putea trăi niciodată sub același acoperiș cu ea. Expresia feței lui deveni extrem de serioasă. Vom găsi o casă numai pentru noi doi și pentru Amy. Nu va fi prea departe, pentru că mama are nevoie de noi. Ea nu are pe nimeni și noi suntem împreună. Are nevoie de dragostea noastră, spuse el înclinându-și capul spre buzele ei. Și eu am nevoie de dragostea ta.

Sfârșit